JANE ASHTON

Un moment de nebunie

Traducerea şi adaptarea în limba română de LULI FILIPESCU.

ALCRIS

CAPITOLUL 1

Trenul plecă şi Alandra Todd rămase în aşteptare în faţa gării mici din Ferny Druffield unde fusese singura călătoare care coborâse.

Un singur funcţionar era vizibil. Era un bărbat nu prea înalt, foarte corpolent, îmbrăcat în uniforma căilor ferate britanice. Îndeplinea concomitent rolul de şef de gară, impiegat de mişcare şi de casier.

„Probabil că dă şi informaţii” îşi spuse Alandra apropiindu-se de el.

— Vă rog, aţi putea să-mi indicaţi cel mai apropiat hotel? i se adresă ea.

Bărbatul o privi uluit.

— Un hotel? repetă el holbându-şi ochii.

— Probabil că există unul în Ferny Druffield, nu-i aşa? Sau un han, un pub... sau ceva asemănător?

— Avem două localuri, o anunţă el cu mândrie. Dar nu oferă şi pensiune.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre lăzile pe care însoţitorul le lăsase pe peron înainte de a da semnalul de plecare.

Alandra îşi legănă pe braţ sacul uşor de voiaj. O briză uşoară de septembrie i se juca prin părul blond deschis.

„Şi acum ce mă fac?” se întrebă ea.

Dacă, chiar înainte de-a muri, mama ei nu i-ar mai fi cerut să se ducă la Ferny Druffield, niciodată n-ar fi întreprins această călătorie! Şi pe urmă, mai fusese şi scrisoarea aia îngrozitoare...

„Ar fi trebuit să mă interesez înainte de a părăsi Londra, se gândi ea. Şi ar fi trebuit să-mi închipui că nu există niciun hotel aici...”

Se gândise să-şi petreacă noaptea în sat, pentru a descoperi locul unde trăiseră părinţii ei. Apoi, în cursul zilei de mâine, s-ar fi dus la La Roseraie.

Având în vedere că nu exista nicio posibilitate de cazare la Ferny Druffield, trebuia să-şi reconsidere proiectele.

— Unde aş putea să găsesc un taxi? îl întrebă ea pe lucrătorul căilor ferate.

— Asta depinde de locul unde vreţi să mergeţi.

— La La Roseraie.

De data asta, el manifestă un oarecare interes.

— La Roseraie, vreţi să ziceţi la familiile Carstair şi Todd?

— Exact. E departe de aici?

— La circa cinci kilometri. Pot să-i telefonez lui Jim Lasky, vă va conduce el până acolo, dacă nu e prea prins cu grădinăritul...

Alandra îl urmă în interiorul gării şi aşteptă în spatele unui ghişeu.

De fapt, nu avea niciun chef să se ducă chiar astăzi la La Roseraie, dar era obligată s-o facă dacă nu exista niciun hotel în sat.

Perspectiva de a se găsi în faţa bunicului ei – acest bărbat pe care nu-l văzuse niciodată – o înfuria de pe acum. Ar fi preferat să lase să treacă o noapte înainte de a da ochii cu el.

Slavă Domnului că avusese ideea de a călători în rochia verde, cea mai elegantă dintre toaletele ei. Fusese gata să plece în blugi. Dar, în ultimul moment, îşi pusese blugii în geanta de călătorie.

„Bine că mă prezint în rochie la La Roseraie, gândi ea. Nu că aş vrea să fac impresie, dar...”

Funcţionarul apăru brusc lângă ea, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Aveţi noroc, domnişoară! Jim Lasky acceptă să vă conducă. Va fi aici în zece minute.

— Mulţumesc!

— Mergeţi să lucraţi la Carstair & Todd? se interesă el cu ochii sclipind de curiozitate.

Ea se mulţumi să nege dând din cap. Nu avea niciun chef să-i povestească primului-venit motivele vizitei sale la La Roseraie.

— O să aştept afară, îi comunică ea.

Ajungând pe peron, strânse din pumni. Ura o cuprinsese din nou... îşi detesta bunicul, Alan Todd. Şi, pentru prima oară în viaţa ei, îl va întâlni.

La gândul acesta ura ei nu mai cunoscu margini.

O revăzu pe mama sa zăcând pe patul de moarte. Cu mare efort, întorsese capul spre ea şi, cu o voce aproape de neauzit, şoptise:

— Alandra, trebuie să... să te duci la... La Roseraie. Promite-mi... promite-mi asta.

Şi îi promisese. În acel moment, ar fi promis orice. Şi din cauza acestei promisiuni, se găsea astăzi la Ferny Druffield, satul pe care părinţii ei nu-l

mai văzuseră după fuga lor de acum douăzeci şi trei de ani.

Tatăl ei părăsise La Roseraie luând-o cu el şi pe Lucy, orfana plăpândă pe care o iubea, orfana rămasă dintr-odată singură pe lume după moartea bătrânei mătuşi care o crescuse.

De ce, o dată ce părinţii ei nu se mai întorseseră niciodată acolo, de ce mama ei insistase ca ea să vină aici?

După înmormântare, zdrobită de durere, Alandra aproape că uitase ce promisese. Cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, începuse să aranjeze lucrurile personale ale mamei sale.

Plângea şi când deschisese poşeta veche pe care mama ei nu se putuse hotărî s-o arunce. Înăuntru era o scrisoare pe care ezitase la început s-o citească. În cele din urmă se hotărâse să scoată foaia de hârtie velină din plic.

Antetul era gravat: La Roseraie, Ferny Druffield. În acel moment îşi amintise de promisiunea făcută mamei sale.

Citise cele câteva rânduri scrise cu o mână fermă şi semnată cu numele bunicului ei, Alan Todd:

„Doamnă.

Vă mulţumesc că mi-aţi anunţat moartea fiului meu. Daţi-mi voie totuşi să vă amintesc că pentru mine, Edward Todd a încetat să existe din ziua când şi-a părăsit casa pentru a fugi cu o femeie bolnavă, în sărăcie.

El nu era în stare să aibă grijă nici de sine. Atunci cum de şi-a putut închipui că se poate ocupa de o invalidă?

O să-l urăsc întotdeauna fiindcă şi-a părăsit familia şi responsabilităţile profesionale.

Să nu vă aşteptaţi la niciun ajutor material din partea mea. N-o să primiţi niciun cent! Vă voi fi recunoscător dacă nu îmi veţi mai scrie”.

Furia o cuprinsese pe Alandra. Cum de îndrăznea omul ăsta s-o acuze pe mama ei că e o cerşetoare, când ea era atât de mândră?

Dacă ar fi ascultat de primul impuls, Alandra s-ar fi dus direct la La Roseraie pentru a-i arunca în faţă bunicului ei tot ce gândea despre el.

Apoi se gândise să-i scrie o scrisoare plină de dispreţ şi sarcasm. Dar nu-i promisese ea mamei, pe patul de moarte, că se va duce la La Roseraie?

O maşină veche opri în faţa ei.

— Dumneavoastră aţi cerut un taxi? se interesă şoferul, un bărbat în vârstă, cu o faţă ascuţită.

— Da, eu. Vreţi să mă aşteptaţi, vă rog, o clipă? Vreau să văd la ce oră pleacă primul tren spre Londra.

— La ora optsprezece, îi răspunse bărbatul.

— Mulţumesc, spuse ea aşezându-se pe locul cu tapiţerie roasă.

Părinţii ei nu vorbeau prea des despre Ferny Druffield, şi ea nu avea nici cea mai mică idee despre ce o să găsească acolo. Din timp în timp, le mai scăpa totuşi câte un cuvânt sau o frază. Alandra îşi amintea că îl auzise pe tatăl ei menţionând numele surorii lui, Eunice. Acum douăzeci şi trei de ani era măritată şi avea un bebeluş. Cum îl chema? Alandra îşi scotoci prin memorie. Parcă Robert... Oricum, bebelulşul de atunci era acum un adult.

Alan Todd şi Granville Carstair fondaseră cu mulţi ani în urmă Societatea Carstair & Todd. Soţiile lor se hotărâseră atunci să caute împreună o casă mare, nu departe de sediul societăţii care se găsea în provincie. O casă destul de mare pentru două familii...

Societatea Carstair & Todd era acum cunoscută în întreaga lume, dar Alandra nu era mândră că se numeşte Todd. Cum să aibă ea vreo legătură cu un bărbat capabil să scrie o scrisoare atât de crudă unei femei care tocmai îşi pierduse soţul?

Taxiul părăsi şoseaua pentru a o lua pe o alee lată, care părea că are o lungime de câţiva kilometri. În curând, Alandra zări o reşedinţă mare construită din piatră.

„Un adevărat castel”, gândi ea cu dispreţ.

Apoi se adresă şoferului:

— Mă aşteptaţi? Nu întârzii mult.

El dădu din cap. Nu părea grăbit, şi tufele mari de flori care împodobeau peluzele păreau să-l captiveze.

Alandra urcă peronul şi sună. O femeie îmbrăcată în rochie neagră nu întârzie să-i deschidă uşa.

— Aş dori să-l văd pe domnul Alan Todd, îi spuse Alandra pe un ton hotărât.

Stătea dreaptă, aproape ţeapănă, fără să zâmbească. Dorea ca această întrevedere penibilă să se desfăşoare cu maximum de demnitate.

— Domnul Todd este plecat.

Alandra ezită. Ce trebuia să facă? Să se întoarcă imediat la Londra? Dar asta însemna că va trebui să revină altă dată aici. Prefera să scape astăzi de această corvoadă, fără să fie nevoită să mai facă o a doua călătorie.

— Toţi sunt plecaţi, adăugă femeia în negru, probabil menajera.

— Cine sunteţi? se interesă Alandra cu o trufie neobişnuită la ea.

— Menajera, doamna Pinder, îi răspunse interlocutoarea ei încruntându-se.

O examină cu atenţie pe Alandra. S-ar fi zis că o cunoştea dar nu reauşea să-şi amintească unde şi când o mai văzuse...

„Probabil că am aerul familiei” îşi spuse tânăra fără pic de entuziasm.

— La ce oră se va întoarce domnul Todd? o mai întrebă ea.

— Spre ora şaisprezece, domnişoară.

Alandra îşi consultă ceasul şi constată că nu mai avea decât o jumătate de oră de aşteptat. Şi va avea destul timp să ia trenul de ora optsprezece. Va putea chiar să se întoarcă pe jos la Ferny Druffield, fiindcă nu avea intenţia să-i ceară şoferului de taxi s-o aştepte atât de mult.

Se duse să-l plătească, apoi reveni la doamna Pinder, cu sacul de voiaj în mână.

— Sunt o rudă a domnului Todd, rosti ea fără entuziasm.

Trebuia să dea o explicaţie plauzibilă prezenţei sale aici.

— Şi trebuie să-l văd astăzi, adăugă ea.

Se căzni să zâmbească.

— Şi eu mă numesc Todd. Alandra Todd...

Doamna Pinder, fără a-i mai cere amănunte suplimentare, o conduse în salon.

Era o încăpere mare, decorată cu mobilă stil. Tablouri de maeştri împodobeau pereţii. Alandra înghiţi în sec. În viaţa ei nu mai pătrunsese într-o asemenea casă luxoasă...

Casa lui Alan Todd... La gândul ăsta, ura îi reveni cu şi mai multă intensitate.

— Vreţi o ceaşcă de ceai, domnişoară Todd? o întrebă doamna Pinder.

Alandra n-ar fi vrut să accepte nimic de la bunicul ei, dar murea de sete.

— Cu plăcere, se auzi ea răspunzând.

— Vă aduc imediat.

Menajera dispăru şi Alandra putu admira în voie salonul imens. Cât de diferită era această casă de micul apartament modest pe care îl ocupa ea! Se ghicea de la prima vedere că familiile Carstair şi Todd nu duceau grija banilor!

Părinţii ei avuseseră întotdeauna dificultăţi financiare. Mama ei era foarte des bolnavă şi tatăl ei ţinea s-o îngrijească el însuşi. Asta însemna frecvente absenţe de la slujbă, pe care patronii lui le priveau destul de prost, ceea ce făcea ca Edward Todd să nu reuşească să rămână mult timp în acelaşi loc. Iar când nu găsea nimic, era în şomaj. Dar asta nu părea să-l îngrijoreze. Părea atât de fericit să trăiască, chiar dacă bugetul era destul de dificil de reglat la sfârşitul fiecărei luni. Iar el fusese obişnuit cu o existenţă fără griji...

Doamna Pinder reveni cu o tavă pe care erau aşezate un ceainic, o ceaşcă de porţelan şi o farfurie de argint, plină cu nişte fursecuri apetisante.

În timp ce îşi bea ceaiul, Alandra începu să se gândească la tatăl ei. Acesta i se părea mai apropiat ca niciodată, acum că se găsea în locuinţa în care crescuse.

Alandra avea paisprezece ani când el murise în urma unei pneumonii prost tratate.

Simţi că îi dau lacrimile. Dar în acel moment auzi o uşă trântindu-se. Apoi se făcură auzite nişte voci înăbuşite.

Nu, nu era momentul să plângă! Ura o cuprinse din nou la gândul că va trebui să-l înfrunte în curând pe bunicul ei, autorul acelei scrisori oribile al cărei fiecare rând îi rămăsese gravat în memorie.

Clanţa uşii se mişcă. Alandra îşi îndreptă spatele şi îşi ridică bărbia cu mândrie.

Dar bărbatul care intră în salon nu putea fi bunicul ei. Se aştepta să vadă apărând un bătrân. Nu un bărbat de treizeci de ani!

„Cine o fi?” se gândi ea.

Era prea în vârstă pentru a fi vărul ei Robert. Fără să scoată niciun cuvânt, se mulţumi să-l privească. Părea să se simtă la el acasă aici... O examina, cu braţele încrucişate, şi ea avu brusc impresia că se găseşte în faţa unui judecător.

Se apropie încet de ea. Era înalt şi zvelt, cu umerii laţi, pieptul musculos şi şoldurile înguste. Privirea Alandrei se opri pe chipul lui cu trăsături puternice, pe bărbia voluntară, buzele senzuale. Avea un păr des de culoare închisă, puţin ciufulit de vânt. Dar cât de duri erau ochii lui negri...

— Cine sunteţi? o întrebă el în cele din urmă.

Vocea lui era autoritară. Se vedea că era obişnuit să dea ordine şi să fie ascultat. Dar Alandra nu avea deloc intenţia să se lase astfel dominată.

— Aş putea să vă pun aceeaşi întrebare, replică ea impertinent.

El ridică din sprâncene.

— Doamna Pinder mi-a spus că pretindeţi că vă numiţi Todd.

— Acesta este numele meu.

El o privi printre pleoapele strânse.

— Vreţi să mă faceţi să cred că sunteţi înrudită cu familia Todd de la La Roseraie?

Din păcate, era. Chiar dacă nu ţinea deloc să fie... oricum, nu era obligată să-i dea explicaţii tipului ăstuia. Ea voia să vorbească doar cu Alan Todd.

Îl privi pe interlocutorul ei, fără să clipească.

— Probabil că sunteţi un Carstair! declară ea.

— O deducţie uluitoare! o ironiză el.

Apoi, ridicând din umeri, adăugă:

— Au trecut mai mult de patruzeci de ani de când La Roseraie a devenit căminul familiilor Carstair şi Todd. Dacă nu eşti un Todd, eşti un Carstair. Sau invers.

— V-aţi născut aici? îl întrebă ea.

Apoi se încruntă şi exclamă:

— Sunteţi în mod sigur Matt Carstair!

Şi cum el rămăsese tăcut, adăugă:

— Îmi amintesc că tatăl meu spunea că aveţi un caracter la fel de independent ca şi al lui! Avea zece ani mai mult decât dumneavoastră şi...

— Tatăl dumneavoastră?!

O privea acum cu o deosebită atenţie.

— Sunteţi... începu el.

Ea termină în locul lui:

— ...fiica lui Edward Todd.

El dădu din cap, rostind dispreţuitor:

— Nu vă cred! Soţia lui Edward era prea bolnăvicioasă ca să aducă un copil pe lume!

— Şi totuşi mă aflu aici, în faţa dumneavoastră! îi lansă ea pe un ton sarcastic.

Apoi trase adânc aer în piept.

— Bineînţeles că pot dovedi cine sunt. Şi foarte uşor chiar!

Bărbatul râse fără veselie.

— V-aţi adus şi actele de identitate? Vă gândiţi la toate!

— E mai bine să nu laşi nimic la voia întâmplării, replică ea pe acelaşi ton ironic.

El strânse din maxilare.

— Şi de ce aţi venit până aici?

Ochii lui se îndreptară spre geanta de voiaj a Alandrei, pe care tânăra o pusese la picioarele ei.

— Asta e treaba mea, replică ea.

Timp de o clipă, crezu că o să se repeadă la ea. Dar el reuşi să se stăpânească.

— Dacă aşa vă închipuiţi... mormăi el.

Se pregătea să închidă uşa, pentru ca nimeni să nu le audă discuţia, dar în aceeaşi clipă un bărbat cu părul alb intră în salon.

Alandra, care se aştepta să vadă un bătrân, fu foarte mirată să constate că Alan Todd, în ciuda părului alb ca zăpada, părea în floarea vârstei. I-ai fi dat cu uşurinţă zece sau chiar cincisprezece ani mai puţin decât cei şaptezeci pe care îi avea.

— Matt, ştii că...

Remarcând prezenţa Alandrei, se întrerupse. Tânăra se ridică, deşi se jurase că n-o să facă niciun efort de politeţe faţă de acest om.

Se lăsă tăcerea. O tăcere incredibil de grea, pe care Matt Carstair fu primul care o rupse:

— Această tânără persoană pretinde că e fiica lui Edward. Ce părere ai, Alan?

CAPITOLUL 2

Această tânără persoană pretinde că e fiica lui Edward...

Cuvintele părură să capete o rezonanţă nesfârşită în încăpere. Alandra avu impresia că bunicul ei fusese lovit de trăsnet.

O privea neîncrezător. Era clar că îi ignora complet existenţa...

În sfârşit îşi regăsi graiul.

— Fiica lui Edward! exclamă el. Spui că eşti fiica lui Edward!

Era evident că n-o credea. Ea schiţă o reverenţă batjocoritoare.

— Alandra Todd. La ordinele dumneavoastră! rosti ea cu o prefăcută politeţe.

Îl privea drept în ochi. Ochii bătrânului reflectau stupoarea.

— Alandra... repetă el.

Şi pentru prima dată, tânăra îşi dădu seama că prenumele ei era forma feminină a lui Alan...

Bunicul ei părea să-şi vină în fire. Iar Matt Carstair privea scena fără să scoată niciun cuvânt. O considera în mod sigur o impostoare, dar ea nu avea nici cea mai mică idee de ceea ce putea gândi el.

Ochii spălăciţi ai lui Alan Todd deveniseră duri.

„Ce antipatic e! gândi Alandra. Îl detest!”

— Eşti capabilă să dovedeşti ceea ce susţii? o întrebă el cu o voce repezită.

Deci şi el o lua drept o impostoare. De ce naiba îşi dăduse osteneala să vină până aici?

Înghiţi în sec, amintindu-şi de promisiunea făcută mamei sale.

— Păreţi încântat că mă vedeţi, remarcă ea pe un ton ironic. Eu...

— Lucy Porter nu era în stare să aibă copii! o întrerupse el cu asprime.

— Îmi pare rău dar a avut o fiică, după cum puteţi constata personal.

Ochii ei de culoarea smaraldului lansau fulgere. Îl ura cu toată puterea fiinţei sale pe acest bărbat care fusese în stare să scrie o scrisoare atât de odioasă.

— Şi de ce ai venit aici? o întrebă el.

Acum câteva minute doar, Matt Carstair îi pusese aceeaşi întrebare.

Alandra ridică din umeri.

— Toţi întrebaţi acelaşi lucru! rosti ea dispreţuitor. La fel de bănuitori şi unul şi celălalt.

Se auzi zgomotul unui motor. O maşină se oprise în faţa verandei. Din câţiva paşi, Matt Carstair ajunse la fereastră.

— Ar trebui să te duci în biroul tău, Alan, dacă vrei să continui în linişte această discuţie, îi sugeră el.

— Bună idee, admise domnul Todd.

Apoi, adresându-i-se Alandrei, îi spuse fără pic de amabilitate:

— Urmează-mă.

Tânăra îi dădu ascultare. La fel ca şi bunicul ei, nu ţinea deloc ca această discuţie să se desfăşoare de faţă cu mai mulţi martori. Matt Carstair fusese deja mai mult decât era dispusă să suporte.

Ajunsă în hol, îşi aminti că uitase geanta de voiaj în salon. Se pregătea să se întoarcă pentru a o recupera, când Matt Carstair apăru cu ea în mână şi i-o întinse.

— Să n-o uitaţi la plecare! rânji el batjocoritor.

Fără să-i mulţumească, ea o luă şi pătrunse în biroul a cărui uşă o deschisese Alan Todd. Din prag se întoarse, pregătindu-se să-i spună lui Matt Carstair că prezenţa lui nu era deloc indispensabilă.

Dar el îi întorsese deja spatele şi se îndrepta spre uşa de intrare pentru a-i primi pe noii-sosiţi.

Alan Todd se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre în biroul lui, o încăpere ai cărei pereţi erau în întregime acoperiţi cu cărţi. Închise uşa şi se duse să se aşeze în spatele mesei de lucru. Apoi îi indică un fotoliu.

— Aşază-te, mormăi el. Şi spune-mi de ce ar trebui să cred această poveste de necrezut!

Alandra rămăsese în picioare.

— De fapt, mi-e perfect egal dacă mă credeţi sau nu! replică ea pe un ton belicos.

— Stai jos, repetă el.

— Nu, nu vreau. N-am intenţia să stau mult aici. N-aş fi venit niciodată dacă nu m-ar fi rugat mama mea...

— Mama ta ţi-a cerut să vii la La Roseraie? se miră el.

Părea mai bănuitor ca niciodată. Iar ea îl ura şi mai mult, dacă asta era posibil!

— Contrar a ceea ce credeţi, nici mama nici tatăl meu nu voiau să obţină ceva de la dumneavoastră.

Făcu o pauză apoi continuă:

— Şi nu m-a trimis aici ca să cerşesc! adăugă ea ridicând tonul.

— Dar...

Alandra îl întrerupse:

— La moartea tatălui meu, i-aţi scris mamei mele atrăgându-i atenţia să nu aştepte niciun ajutor material din partea dumneavoastră. Dar ea nu vă cerea nimic! Şi ar fi preferat să moară de foame decât să apeleze la dumneavoastră!

De data asta, Alan Todd păru puţin derutat.

— Ai văzut... acea scrisoare? o întrebă el pe un ton mai puţin sigur.

Fără să-i răspundă, ea deschise poşeta şi scoase faimoasa misivă, pe care i-o întinse. Dar Alan Todd se mulţumi s-o învârtească între degete, fără s-o deschidă măcar. Îşi reamintea probabil conţinutul ei... Şi asta n-o surprindea pe Alandra. Nu era singurul semn de viaţă pe care-l dăduse vreodată?

După câteva clipe, toată neîncrederea bătrânului dispăruse. S-ar fi putut crede chiar că regreta acum că scrisese o asemenea scrisoare.

— Eram foarte tulburat pe atunci, şopti el. Nu era drept...

— Ce nu era drept? se miră Alandra.

— Că fiul meu murise. Şi că acea femeie care se pretindea bolnavă mai trăia încă... Nu, nu era drept!

Alandra fu aproape tentată să se înduioşeze de soarta acestui om care îşi pierduse fiul după atâţia ani de despărţire. Apoi îşi aminti de mama ei şi de şocul pe care-l suferise probabil aceasta după deschiderea scrisorii. Şi ura reveni...

— Aţi vrut s-o vedeţi moartă pe mama? Ei bine, puteţi fi satisfăcut. Am pierdut-o acum o lună.

Bătrânul nu avu ipocrizia să-i prezinte condoleanţe. Dar când începu să

vorbească, glasul lui era mai blând.

— Şi ea ţi-a cerut să vii la La Roseraie, din câte am înţeles? Ca să locuieşti cu noi?

— Categoric nu! exclamă cu vioiciune tânăra.

După care făcu un gest de neştiinţă.

— Nu ştiu de ce mi-a cerut să fac aşa ceva.

Apoi îşi luă geanta de voiaj.

— Acum, că mi-am respectat promisiunea, pot să plec! Adio!

Şi brusc, simţi nevoia să plângă. Doliul ei era de dată prea recentă. La cea mai mică emoţie, îi dădeau lacrimile. Şi întrevederea asta o tulburase foarte mult.

Ajunsese deja în prag.

— Unde te duci?

Bunicul ei o ajunsese din urmă cu o agilitate surprinzătoare pentru un om de vârsta lui.

— Acasă, îi răspunse Alandra.

— Nu ţi-am văzut maşina în faţa casei.

Maşina! Ea nu avusese bani nici măcar pentru o barcă cu motor!

— Am venit cu trenul, îi explică ea. Şi o să-l iau pe cel de ora optsprezece spre Londra.

— Nu circulă sâmbăta.

Alandra se întoarse brusc. Era rândul ei să pară neîncrezătoare.

— Dar şoferul taxiului mi-a spus că...

— Dacă Jim Lasky ţi-a dat o asemenea informaţie, nu trebuie să te mire. Jim e întotdeauna cu capul în nori şi a uitat probabil că azi e sâmbătă.

— Dar...

— Nu există astăzi un tren spre Londra.

Ea îl privi fără să mai scoată niciun cuvânt. Probabil că bătrânul se bucura văzând-o într-o asemenea situaţie fără ieşire!

— Adio, repetă ea pe un ton aspru.

— Ţi-am mai spus că nu există astăzi un tren pentru Londra.

— Şi v-am auzit, declară ea fără să-şi întoarcă măcar capul. O să mă descurc eu. Va accepta cineva din sat să-mi închirieze o cameră pentru la

noapte.

— Doar n-o să-mi faci aşa ceva! exclamă el.

Alandra rămase nemişcată, încruntându-se.

— Să vă fac ce? se miră ea.

O enerva că o reţinea astfel, când ea mai avea un drum lung de făcut. Era tentată să se ducă la comisariatul de poliţie din Ferny Druffield şi să întrebe dacă vreun sătean obişnuia să închirieze camere.

— Numele nostru e respectat la Ferny Druffield, îi spuse cu mândrie bunicul ei. Dar oamenii vorbesc... Bârfele circulă repede aici, ca peste tot de altfel.

Inspiră adânc înainte de a continua:

— Văd că eşti la fel de orgolioasă ca şi tatăl tău. Şi eu sunt orgolios... N-aş vrea să se vorbească pe la toate colţurile că am refuzat să-i ofer o cameră fiicei fiului meu Edward.

Alandra făcu ochii mari şi spuse stupefiată:

— Vreţi să-mi petrec noaptea aici? Aici?!

— Perspectiva asta ţi se pare atât de absurdă?

— Da, răspunse cu răceală tânăra.

El o fixă.

— Tatăl tău n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nimeni din sat nu ştie de cearta noastră. Neînţelegerile noastre nu trec de porţile de la La Roseraie.

Apoi, clătină din cap.

— El n-ar fi apelat la ospitalitatea unui locuitor din Ferny Druffield.

Pentru prima oară, Alandra ezită. Avea impresia că se găseşte într-o situaţie fără ieşire.

Închise ochii pentru o clipă şi îşi revăzu tatăl. Întotdeauna surâzător, întotdeauna vesel... şi atât de orgolios! Dar era foarte grijuliu cu aparenţele. Şi probabil că în locul ei ar fi acceptat să-şi petreacă noaptea la La Roseraie decât să dea naştere la cleveteli în sat.

Alandra oftă.

— Foarte bine, şopti ea, mărturisindu-şi prin asta înfrângerea. Bunicul ei nu triumfa însă. Expresia lui rămăsese de nepătruns.

Împinse uşa şi, cu o voce de stentor care răsună în tot holul şi pe casa

scării, strigă:

— Doamnă Pinder!

După cinci minute, Alandra se găsea singură în camera ei, o încăpere mare şi luxoasă, dotată cu o baie superbă.

Dădu din cap, copleşită de desfăşurarea evenimentelor.

„De ce am acceptat? se întrebă ea surprinsă. Probabil că nu mai sunt în toate minţile...”

Îşi scoase din geanta de voiaj trusa de toaletă şi cămaşa de noapte.

— În orice caz, continuă ea cu o jumătate de voce, plec mâine dimineaţă. Cu primul tren!

Va trebui ca la cină să pună aceeaşi rochie pe care o purtase toată ziua. Nu putea coborî în blugi într-o casă ca asta, unde probabil că se respectau tradiţiile de a se îmbrăca special pentru seară.

Întârzie mai mult în cadă. Ce plăcut era să lenevească în apă caldă şi parfumată!

Se hotărî în sfârşit să se îmbrace şi să se fardeze. Doamna Pinder îi spusese că cina se servea la ora opt. La ora opt fără cinci, Alandra coborî.

Pe cine va găsi la masă? Pe Matt Carstair probabil. Şi pe soţia lui, poate. Şi copiii?

Pe cine altcineva? Pe mătuşa Eunice care locuia la La Roseraie acum douăzeci şi trei de ani? Şi pe fiul ei, Robert?

„Vărul meu”, se gândi Alandra strâmbându-se.

Dar ce rost avea să-i poarte pică vărului ei care nu avea nicio vină în tot ce se întâmplase? Bunicul ei scrisese acea scrisoare oribilă. Şi nu trebuia să-i înglobeze şi pe ceilalţi locuitori ai acestei case în ura ei.

Toate uşile erau închise. Era vizibil că nu era aşteptată cu braţele deschise! Şi nici măcar nu ştia unde se află sufrageria...

Împinse uşa salonului unde doamna Pinder o condusese când sosise. Imediat îl zări pe Matt Carstair. Ţinând un pahar în mână, discuta cu un tânăr şi o tânără.

Când o văzu se îndreptă spre ea şi îi spuse pe un ton rece:

— Vino să faci cunoştinţă cu verii tăi.

Verii? Deci avea mai mulţi?

Îl urmă pe Matt Carstair, căznindu-se să zâmbească. Nu avea niciun motiv să fie nesuferită cu verii ei...

Bunicul ei, care stătea lângă o fereastră, o cântări din priviri, fără să scoată niciun cuvânt. Îi susţinu privirea cu insolenţă înainte de a-şi îndrepta atenţia spre cei doi tineri cu care stătea de vorbă adineaori Matt.

Verişoara ei era blondă, frumoasă şi incredibil de elegantă pentru o cină în familie. Era cam de vârsta ei.

Iar vărul ei, ar fi fost foarte prezentabil fără acea incredibilă claie de păr de culoarea grâului copt care stătea vâlvoi.

— El este Robert, spuse Matt.

Deci nu se înşelase. Era Robert! Acesta îi strânse mâna fără pic de entuziasm.

— Bună, mormăi el.

— Şi Josephine, adăugă Matt. Dar toată lumea îi spune Jo.

Aceasta din urmă se mulţumi să-i adreseze Alandrei o privire distantă însoţită de un scurt semn de cap. Apoi îi întoarse spatele şi-şi puse mâna pe braţul lui Matt, bătând din gene foarte sugestiv.

— Matt, nu mi-ai spus încă nimic despre vânzarea la care ai fost cu bunicul.

Manevra tinerei era clară... Deci Matt Carstair nu era însurat. Dar el şi Jo nu erau încă oficial logodiţi, fiindcă pe degetul inelar al mâinii stângi, Jo nu purta niciun inel.

— Nu e nimic de spus, micuţa mea Jo, răspunse Matt.

Alandrei îi veni să zâmbească. Dacă verişoara ei îl privea cu adoraţie, el părea s-o considere tot un copil.

— Fiindcă nu e nimic de spus, repetă el.

Privirea lui se opri asupra Alandrei şi adăugă pe un ton uşor.

— Piesa rară pe care bunicul tău o credea autentică s-a dovedit a fi un fals...

Alandra înghiţi în sec. Fraza aceasta cu dublu sens părea s-o vizeze direct...

Strânse din maxilare, hotărâtă să lupte. O să le arate ea din ce aluat era făcută.

— Cina e servită, veni să anunţe doamna Pinder.

Matt făcu o mişcare, degajându-se astfel de mâinile lui Jo care îi cuprinseseră braţul ca nişte tentacule.

— Hai să mergem... spuse el.

— Hai, repetă Alandra îndreptându-şi bătăioasă spatele. Se apropie de bunicul ei.

— Arată-mi, te rog, unde este sufrageria, bunicule. Mă simt pierdută în casa asta mare!

Îi zâmbi şi-şi strecură braţul sub cel al omului pe care îl ura. Dar fu recompensată văzându-se ţinta privirilor a trei perechi de ochi duşmănoşi.

Cina începu printr-un apetitiv necunoscut Alandrei, dar din care gustă fără nicio ezitare. Apoi trecu imediat la atac. Se adresă verişoarei sale care se aşezase vizavi de ea.

— Locuieşti la La Roseraie împreună cu bunicul? o întrebă ea.

O clipă crezu că Jo va refuza să-i răspundă.

— Da, mormăi aceasta în cele din urmă.

— Şi părinţii tăi locuiesc tot aici? se mai interesă Alandra. Matt interveni.

— Părinţii verilor tăi au divorţat de câţiva ani.

— Oh, îmi pare rău...

Se întrerupse, furioasă pe ea însăşi că i-au scăpat aceste câteva cuvinte care îi veniseră automat pe buze.

— Nu prea ştiu multe lucruri despre familia mea, le explică ea.

„Şi nici n-am niciun chef să aflu mai multe!” îşi spuse ea în gând.

Îşi muşcă buzele, amintindu-şi cât de vesele şi animate erau mesele, pe vremea când părinţii ei mai trăiau încă. Şi totuşi ei aveau bani puţini şi meniurile erau extrem de simple...

Cât de sumbră era atmosfera în această sufragerie luxoasă! Degeaba o priveau verii ei de sus, în fond erau mai de plâns decât ea. Se părea că nu avuseseră o copilărie prea fericită.

Trecu din nou la atac, adresându-i-se tot lui Jo.

— Mama ta – mătuşa mea Eunice – adăugă ea insistând voit asupra posesivului, ce mai face?

— Eunice s-a recăsătorit, rosti bunicul ei pe un ton morocănos. Nu ne

mai vedem deloc în momentul de faţă.

Alandra ridică din sprâncene.

— A putut părăsi toate astea?! exclamă ea.

Unindu-şi gestul cu vorba, indică parcul şi casa.

O tăcere grea urmă, dar ea zâmbi nepăsătoare.

— Aha, dragostea... rosti ea, dând din cap cu subînţeles.

— Dragostea? repetă Matt Carstair. O cunoşti?

Ea îl fixă.

— Dar tu, tu eşti căsătorit, Matt?

— Nu, răspunse Jo în locul lui.

„Ce familie ciudată, îşi spuse Alandra. Trebuie ca întotdeauna unii să vorbească în locul celorlalţi!”

Îi zâmbi din nou lui Jo al cărei chip rămăsese posomorât...

— Ah, nu e însurat? se miră ea. Va trebui să încercăm să-i găsim o logodnică... Flăcăii bătrâni devin atât de repede maniaci şi plicticoşi!

Robert, care stătea alături de ea, se înecă. Din cauza mâncării sau de râs? Alandra se întoarse spre el.

— Probabil că ţi-ai terminat studiile, Robert, îi spuse ea. Cu ce te ocupi acum?

„Oh, ce păr are! gândi ea. Nişte oameni atât de bogaţi ar trebui să dispună de un frizer mai priceput!”

— Presupun că lucrezi, nu-i aşa? insistă ea.

— Dar tu?

Matt fusese cel care intervenise în discuţie.

— În acest moment, nu, răspunse ea.

Curiozitatea o împinse pe Jo să încerce să afle mai multe.

— Şi când lucrezi, ce faci? o întrebă ea pe un ton de superioritate.

— Sunt secretară.

— Aha!

Jo dădu din cap.

— Ai urmat probabil un curs de secretariat?

Fără să se grăbească, Alandra privi în jurul ei. Toată lumea o privea... Şi nu vedea niciun pic de înţelegere, niciun pic de căldură în ochii acestor

oameni care erau totuşi de acelaşi sânge cu ea.

În ochii bunicului ei se putea citi neînduplecarea. La fel ca şi în ochii lui Matt. Jo o fixa cu dispreţ. Iar Robert părea stupefiat de tot ce auzea în această seară. Era în mod sigur pentru prima oară când cineva îndrăznea să le vorbească alor să-i cu o asemenea impertinenţă.

— Bineînţeles, se hotărî ea să răspundă, că nu ştiţi mai multe despre mine decât ştiu eu despre voi...

Şi le mai zâmbi odată cu gura până la urechi. Sperând că nimeni nu va ghici cât de prefăcut era acel zâmbet.

— Pentru început, daţi-mi voie să vă spun că i-am furnizat bunicului toate probele în privinţa identităţii mele.

Şi adresându-se direct lui, continuă:

— Nu-i aşa, dragul meu bunic?

Ochii lui Robert şi ai lui Jo părură să iasă din orbite. Probabil că nimeni nu-i mai spusese până acum „dragul meu bunic”...

Iar cel vizat era cel mai uimit dintre toţi şi îi trebuiră câteva clipe ca să-şi regăsească graiul.

— Asta rămâne între mine şi tine! bombăni el.

Cu câteva clipe înainte, Alandra avea chef de râs. Toţi patru i se păreau atât de caraghioşi... dar pofta de râs o părăsi brusc. Bunicul ei îi recomandase în acest fel să nu pună pe nimeni la curent cu faimoasa scrisoare care făcuse atâta rău. Întâi mamei sale, apoi ei...

În timpul atacurilor Alandrei, cina îşi urmaşe cursul ei firesc. Doamna Pinder îşi făcu acum apariţia cu desertul şi tânăra aşteptă ca aceasta să iasă din sufragerie pentru a răspunde la întrebarea pusă de verişoara ei mai înainte.

— Nu, n-am urmat un curs de secretariat, mărturisi ea. Tatăl meu...

Făcu o pauză înainte de a continua.

— Med, cum îi spunea toată lumea...

Ştia prea bine că pentru Alan Todd, fiul lui fusese întotdeauna Edward. Nu putuse niciodată să se hotărască să folosească diminutivul care i se părea prea copilăros.

— Tatăl meu, Med, reluă ea, a murit pe când aveam doar paisprezece

ani. Nu eram destul de bogată ca să mă pot gândi să-mi continuu studiile. Aşa că le-am întrerupt la şaisprezece ani şi m-am înscris la seral în timp ce aveam şi serviciu.

Reuşise să vorbească pe un ton nepăsător, ca şi cum totul ar fi fost extrem de uşor... Doar nu era să le povestească acestor oameni antipatici cât de greu îi fusese să înveţe puţinul pe care îl ştia! Când ieşea de la birou, trebuia să fugă la colegiu unde erau organizate nişte cursuri speciale pentru adulţi, înainte de a se întoarce acasă ca să facă de mâncare sau curat, mama ei fiind prea slăbită ca să se ocupe de treburile gospodăreşti.

— Ah, ai urmat la seral? o întrebă Mat pe un ton neîncrezător.

— Mai şi chiuleam, mărturisi ea râzând.

Când mama ei se simţea prea rău, se ducea direct acasă. Dar prefera să-l lase pe Matt să creadă că, numai pentru a se amuza chiulea ea de la cursuri.

Robert se decise în sfârşit să-i adreseze cuvântul.

— Unde... unde locuieşti? îngăimă el.

— La Londra. Dar nu mereu în acelaşi cartier.

— Da?! făcu Jo pe un ton dispreţuitor.

Nu era greu de ghicit cursul pe care-l urmaseră gândurile ei...

— Te descurcai de pe o zi pe alta, nu-i aşa? o întrebă ea, prefăcându-se îngrozită.

Alandra îşi termină crema de zahăr ars fără să răspundă nimic. Apoi se ridică şi o privi printre gene pe frumoasa ei verişoară.

O păpuşă frumoasă cu ochi albaştri, îşi spuse ea. O păpuşă frumoasă, cu capul gol... O păpuşă frumoasă, dar snoabă şi rea!

— Scumpa mea verişoară, trebuie să ştii să te descurci în viaţă! îi lansă ea pe un ton sarcastic.

Şi fără să-şi mai dea osteneala să spună bună seara, părăsi încăperea. Un râs răsună în urma ei. Un râs bărbătesc care semăna puţin cu un lătrat.

Cine râsese? Bunicul ei, Matt sau Robert?

Ridică din umeri. La urma urmei, puţin îi păsa.

CAPITOLUL 3

A doua zi dimineaţa – după o noapte excelentă, în ciuda tuturor celor întâmplate – Alandra se trezi foarte odihnită şi în plină formă.

Îşi puse blugii şi o bluză, tot întrebându-se cine râsese în ajun... în această casă lipsită de veselie, probabil că se auzea rar câte un hohot de râs!

Era încă foarte devreme. Dar Alandra ţinea neapărat să ia primul tren. Coborî şi făcu câţiva paşi prin hol. Casa era cufundată în tăcere. Toată lumea părea să doarmă.

Rămase nemişcată în faţa unui vas splendid de Sèvres. Locuinţa asta era un adevărat muzeu! Cum de se putuse hotărî tatăl ei s-o părăsească pentru a duce un trai atât de modest?

Şi de ce verii ei păreau s-o deteste? făcu ochii mari, înţelegând brusc motivul atitudinii lor. Îşi imaginau probabil că venise să-şi reclame partea de moştenire!

— Bună dimineaţa, domnişoară Todd!

Doamna Pinder îşi făcuse apariţia în hol.

— Oh... bună dimineaţa, doamnă Pinder!

— Micul dejun e deja servit în sufragerie.

Alandra nu se gândise deloc la micul dejun. O urmă totuşi pe menajeră. La urma urmei, o ceaşcă de cafea nu i-ar prinde rău deloc.

Sufrageria era goală. Alandra se aşeză în acelaşi loc pe care-l ocupase în ajun, în timp ce doamna Pinder îi propunea un mic dejun pantagruelic.

— Nu, nu, nu vreau ouă cu şuncă, vă mulţumesc. Doar puţină cafea cu pâine prăjită, dacă sunteţi amabilă. Nimic mai mult!

Ferestrele dădeau spre o minunată grădină de trandafiri. Probabil de aceea casa fusese numită La Roseraie.

Zări o siluetă printre tufele înflorite şi îl recunoscu pe bunicul ei. Deci şi lui îi plăcea să se scoale dis-de-dimineaţă!

„Măcar de-ar rămâne în grădina lui în timp ce-mi beau cafeaua, gândi ea. N-am niciun chef să stau de vorbă cu „domnul tot îi tună şi îi fulgeră”!

Nu înţelegea nici acum cum de putuse fi atât de naivă. Motivul ostilităţii

verilor ei era totuşi evident! Pentru ei doar dorinţa de câştig o adusese până aici. Nu avea ea dreptul la jumătate? în timp ce ei trebuiau să împartă pe din două cealaltă jumătate...

„Dacă ar putea ghici că n-aş accepta niciodată niciun cent de la bunicul meu!”

Mândria îi interzicea să se gândească la faptul că avea dreptul să reclame ceea ce îi revenea din imensa avere acumulată de familiile Todd şi Carstair...

„Dacă sunt atât de nesuferiţi doar pentru că au bani, îşi mai spuse ea, prefer să n-am deloc!”

Se gândi la cina din ajun şi ajunse la concluzia că Matt Carstair fusese cel care râsese... El ghicise în mod precis gândurile lui Robert şi Jo. Şi bineînţeles că şi el îşi închipuia că ea venise la La Roseraie pentru a încerca să-i smulgă bunicului ei cât mai mulţi bani!

Probabil că li se păruse atât de transparentă! Dar nu le mărturisise chiar ea că nu avea bani şi că trebuia să muncească pentru a trăi?

Se înroşi, amintindu-şi de ultima ei săgeată: „Scumpa mea verişoară, trebuie să ştii să te descurci în viaţă”.

Această frază putea fi interpretată în multe feluri. Şi nu exista nicio îndoială că cei patru comeseni o făcuseră în sensul cel mai rău posibil!

Se simţi din nou cuprinsă de mânie. Strânse din pumni. Şi brusc avu chef să muşte, să se apere cu ghearele.

Uşa de deschise şi în pragul ei îşi făcu apariţia doamna Pinder, urmată de Matt Carstair.

— Vă aduc imediat ouăle cu şuncă, domnule, îi spuse menajera lui Matt.

După cum se vedea, îi cunoştea gusturile...

Alandra reuşi să-şi ascundă enervarea. Un zâmbet îi lumină chipul şi luă cafetiera.

— Bună, Matt! rosti ea.

Rezistă cu greu tentaţiei de a-i arunca în faţă conţinutul recipientului de argint.

— Te servesc? îl întrebă ea cu o bună dispoziţie prefăcută. Vrei cafea neagră sau cu lapte?

— Neagră, mormăi el.

În dimineaţa asta, după cum se vedea, nu mai avea chef de râs. Nici de vorbit măcar...

Ce atmosferă! gândi Alandra ridicându-şi ochii spre tavan.

Îl servi cu o ceaşca de cafea. Apoi, cu o insolenţă calculată, îl întrebă:

— Suferi de ficat?

Matt se încruntă.

— De unde ai scos asta?

— Să ştii că ar trebui să te îngrijeşti, rosti ea cu un aer candid. Când te scoli atât de prost dispus, cel mai adesea e vorba de suferinţa ficatului... Dacă ai lua medicamentele necesare, ai fi la fel de surâzător şi destins ca mine!

Dar Matt rămase la fel de încruntat şi, timp de o clipă, Alandra crezu că o să sară la ea ca s-o sugrume.

— Ia te uită?! furtuna pluteşte în aer! remarcă ea pe un ton nepăsător.

— Cât timp ai de gând să bântui pe aici? mârâi el.

„Cel puţin o lună” avu chef Alandra să-i răspundă pentru a-i vedea reacţia.

Dar surprinse luminiţa care dansa în ochii lui şi îşi spuse că ar face mai bine să nu-l provoace...

— Toţi patru sunteţi o companie fermecătoare, îl asigură ea cu ironie. Şi m-aţi primit atât de bine încât parcă mi s-a făcut chef să-mi prelungesc şederea...

Redevenind serioasă, adăugă pe un ton sec:

— Dar o să plec la Londra chiar în această dimineaţă.

El o privi neîncrezător.

— Atât de repede?

Apoi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Doar n-o să părăseşti La Roseraie, înainte de a obţine ceea ce doreai?

— Să obţin ceea ce...

Se întrerupse.

— Oh, bineînţeles! exclamă ea râzând. Vorbeşti despre partea mea de moştenire? Acea moştenire la care verii mei ţin morţiş!

Luă un aer gânditor.

— La urma urmei, poate că n-ar fi o idee atât de rea... Ce crezi? Eu...

— N-ar fi o idee prea bună, îţi spun eu, o întrerupse el.

— De ce? Mi se pare că...

El o întrerupse din nou.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

Alandra îşi lovi palmele una de cealaltă.

— Doamne! exclamă ea, făcând o mutră îngrozită. Bunicul şi-a lăsat întreaga avere în scopuri de binefacere?

Se miră şi ea că poate juca atât de bine teatru. Începuse să se prindă în propriul ei joc...

— Doar n-o fi făcut aşa ceva! oftă ea.

Matt Carstair o privi fără să scoată niciun cuvânt. Apoi, cu un zâmbet la fel de fals ca şi cel pe care îl arbora Alandra, declară:

— Ar fi fost în stare... dacă ar fi avut ceva de lăsat moştenitorilor lui.

Ochii de culoarea smaraldelor se făcură şi mai mari. Societatea Carstair & Todd ajunsese în faliment? I se părea un lucru imposibil! O firmă de renume internaţional nu dispărea aşa, fără ca ziarele să scrie despre asta.

Mult mai probabil era că Matt Carstair ar încerca s-o facă să creadă că afacerile mergeau prost pentru ca ea să renunţe la aşa-zisul ei proiect.

— Societatea Carstair şi Todd nu mai are beneficii? se miră ea. Imposibil...

— Societatea Carstair şi Todd este în expansiune în întreaga lume.

— Atunci...

Dar Alandra nu mai avu timp să pronunţe vreun cuvânt în plus.

— Singura problemă, spuse el cu un aer satisfăcut, e că bunicul tău nu mai are nicio acţiune a companiei.

Alandra nu-l credea însă.

— Vrei să zici că...

— Vreau să zic că bunicul tău mi-a vândut mie partea lui.

— Ţie?!

Minţea în mod sigur... era convinsă de asta. Niciodată n-ar fi acceptat Alan Todd să-şi vândă acţiunile de la societatea pe care o fondase. Şi avea

nepoţi... Trebuie să se fi gândit la interesele lui Robert şi Jo!

Alandra aruncă o privire în direcţia grădinii, unde bunicul ei, cu un foarfece mare în mână, trecea printre tufele de trandafiri.

Omul acesta îl renegase pe Edward, fiul lui... Dar nu-şi renegase fiica, pe Eunice. Şi Robert era aici pentru a prelua conducerea societăţii alături de Matt.

— Toate astea n-au sens, şopti Alandra...

Îşi îndreptă din nou atenţia spre bărbatul din faţa ei. Şi avu brusc intuiţia că el putea fi la fel de dur, la fel de necruţător ca şi bunicul ei.

— Toate astea n-au sens, repetă ea cu convingere.

— Şi totuşi ai înţeles bine.

— Eşti acum proprietarul întregii firme? se interesă ea. Atunci de ce nu se numeşte doar Societatea Carstair?

Matt ridică din umeri.

— Fiindcă nu mi s-a părut potrivit să schimb numele unei firme cunoscute de mai mult de patruzeci de ani.

— Tu...

— Doar n-o să pretinzi că nu ştiai asta! exclamă el.

Ea îl privi stupefiată, fără să poată scoate niciun cuvânt.

— Şi ingenuitatea prefăcută are totuşi nişte limite, adăugă el repezit.

— Cum aş fi putut ghici aşa ceva?! exclamă ea.

Matt râse fără niciun pic de veselie.

— Dar nu ţi-a trebuit mult timp ca să debarci aici!

Alandra se încruntă fără a pricepe sensul remarcii făcute de

Matt. Doar trecuseră mai multe săptămâni de când ezita să respecte promisiunea făcută mamei sale.

— Ce vrei să zici cu asta? întrebă ea în cele din urmă.

— Toate ziarele de vineri au anunţat că preiau controlul firmei Carstair & Todd! Şi îndrăzneşti să spui că nu erai la curent?

Alandra deschise gura, o închise, o redeschise... Dar niciun sunet nu ieşi din gâtul ei pe care şi-l simţea ca iasca. Dacă Matt spunea adevărul – şi era convinsă de asta – sosirea ei la La Roseraie a doua zi după publicarea acestui anunţ, părea mai mult decât suspectă. Nimeni nu putea crede că e

vorba de o simplă coincidenţă!

Bunicul ei încasase probabil o sumă enormă în urma acestei tranzacţii. Şi ea apărea din senin, exact a doua zi...

„Dar eu ştiu că sunt cinstită” încercă ea să se consoleze.

Alandra declară pe un ton sarcastic:

— Sper că bunicul meu a făcut o afacere bună! Jumătate din Societatea Carstair & Todd... dar asta reprezintă o adevărată avere!

Dădu din cap silabisind:

— O adevărată avere!

— Aşa s-ar putea crede, spuse Matt.

Vocea i de aspri.

— Din nefericire pentru tine, ziariştii nu ştiau chiar totul! De fapt tranzacţia avusese loc cu mulţi ani înainte. Pe vremea când bunicul tău avea nevoie de bani pentru a-şi plăti creditorii. Vânzarea efectuată vinerea trecută era de fapt o simplă problemă administrativă.

Alandra se încruntă. Dacă bunicul ei avea creditori, însemna că avusese o mulţime de probleme financiare. Şi poate exact în acel timp sosise scrisoarea mamei ei la La Roseraie. Acest om orgolios nu avusese curajul să mărturisească faptul că este ruinat. Preferase să adâncească prăpastia care îl despărţea de ai săi.

Se minună singură. Încerca acum să-i găsească scuze bunicului ei că scrisese o asemenea scrisoare? Nu, nu avea nicio scuză.

Îşi îndreptă spatele şi susţinu privirea lui Matt care se uita la ea fără să scoată niciun cuvânt. Probabil că o credea dezamăgită de vestea că bunicul ei nu mai avea niciun ban. Ah, dacă ar şti!

— Deci Alan Todd nu este omul bogat pe care şi-l închipuie lumea?

— Dezamăgită?

În sinea ei, era furioasă foc. Abia se abţinu să nu-i trântească în faţă individului ăstuia tot ce gândea despre el.

Cu preţul unui imens efort reuşi să zâmbească şi să bată din gene. Apoi, pe un ton indiferent, replică:

— Dezamăgită? Nu chiar, dragul meu Matt... Că bunicul meu nu mai are un ban, e mare păcat! Dar există măcar un bărbat bogat la La Roseraie!

— Nu te avânta! exclamă el brusc. N-am nevoie de chestii de genul ăsta!

Părea atât de ameninţător încât Alandra se trase înapoi cu un pas, speriată.

— Nu-mi plac femeile interesate! îi spuse el privind-o din nou cu dispreţ.

În acel moment doamna Pinder apăru cu o farfurie plină de ouă cu şuncă. Sosirea ei mai destinse puţin atmosfera din cameră.

„Am împins prea departe lucrurile, gândi Alandra. Trebuie să am grijă... E atât de furios, încât ar fi în stare să-mi rupă gâtul dacă o să continuu să-l provoc astfel!”

Bunicul ei împinse uşa dinspre grădină şi intră în sufragerie. Nu păru să remarce nici prezenţa ei nici pe a lui Matt.

Nici măcar nu-şi dădeau osteneala să se salute în această casă...

Caracterul ei poznaş ieşi la iveală indirect. Ea exclamă imediat:

— Bună dimineaţa, bunicule!

Alan Todd o învălui într-o privire surprinsă şi, în chip de răspuns, se mulţumi să dea din cap.

Un zâmbet lumină atunci chipul Alandrei:

— Şi îţi mulţumesc, bunicule! Am dormit foarte bine...

Îi întâlni privirea în care se putea citi o uimire neprefăcută. Se părea că nu e obişnuit să fie astfel tratat.

— Insolentă dis-de-dimineaţă! oftă el.

Îşi scoase apoi şerveţelul din inelul de argint. Alandra îşi dădu abia acum seama că se abţine cu greu să nu zâmbească.

— Nu-ţi face probleme, bunicule! îl asigură ea. N-o să mai fi mult timp nevoit să-mi suporţi insolenţa!

El o privi întrebător.

— O să-mi iau rămas-bun, fiindcă plec, îi explică ea.

— Ca să te duci unde?

Ridică mirată din sprâncene. Oare uitase că ea avea intenţia să se întoarcă azi la Londra?

— În seara asta o să dorm în propriul meu pat! preciză ea.

Bunicul schimbă o privire cu Matt. O privire a cărei semnificaţie Alandra

n-o pricepu.

— Da, plec. După ce mai beau o cafea.

Luă cafetiera pe care doamna Pinder o lăsase pe masă şi, după ce îşi servi bunicul, îşi umplu din nou ceaşca.

Învârtind linguriţa prin ea, îi examină pe cei doi bărbaţi din faţa ei. Expresia lor rămânea de nepătruns. Totuşi – ar fi putut jura – păreau să comunice între ei fără să schimbe niciun cuvânt, nicio privire, niciun gest...

— Dacă vrei să te întorci astăzi la Londra, va trebui să aştepţi cam mult trenul, rosti în cele din urmă Alan Todd.

— De ce?

Din nou părea să-i vină greu să-şi ascundă un zâmbet amuzat.

— Fiindcă nu există un tren spre Londra duminica. Matt nu ţi-a spus?

— Nu mi-a spus nimic! exclamă ea.

Bineînţeles că el nu considerase necesar. Doar îşi închipuise că avea de gând să-şi impună prezenţa cât mai mult timp la La Roseraie.

Brusc, Alandra se ridică, îşi aruncă şervetul pe masă şi părăsi încăperea.

În cursul zilei simţi că furia o părăseşte încetul cu încetul. Mersese la întâmplare, încotro văzuse cu ochii şi nu se întorsese la ora prânzului, deşi îi chiorăiau maţele de foame.

Îi detesta pe toţi. Fără nicio excepţie. Pe bunicul ei, pe verii ei şi mai ales pe Matt Carstair. Doamna Pinder îi era cea mai simpatică.

Din păcate, era obligată să se întoarcă la La Roseraie! Şi să-şi mai petreacă o a doua noapte sub acest acoperiş... Ce corvoadă!

Se decise în sfârşit să se întoarcă. Din fericire, nu întâlni pe nimeni, nici în parc nici pe hol. Urcă direct în camera ei.

Ar fi avut un chef nebun să-şi ia bagajul şi să se ducă la Ferny Druffield ca să facă apel la ospitalitatea sătenilor.

Dar ştia că n-ar putea proceda aşa.

I-ar fi putut ruga pe Matt, pe Robert sau pe Jo s-o conducă la o altă gară de unde plecau trenuri spre Londra.

— Dar sunt cu toţii atât de nesuferiţi, încât ar refuza în mod sigur să-mi facă un asemenea serviciu! spuse ea cu jumătate de glas.

Apoi strânse din pumni.

— Şi nu vreau să le datorez nimic!

Muşcându-şi buza de jos, privi singura rochie pe care şi-o adusese. Ar fi trebuit călcată puţin.

— Cu atât mai rău, bombăni ea. Pentru ei, bineînţeles. Dacă nu le place, să nu se uite la mine.

După ce făcu un duş, se fardă discret, se îmbrăcă şi coborî. Era exact ora opt când deschise uşa salonului.

Jo, îmbrăcată într-o rochie roşie de mătase, era mai elegantă ca niciodată şi Alandra se simţi ca o sărăntoacă cu toaleta ei mototolită.

— Ne pregătim să ne aşezăm la masă, îi spuse Matt. Vrei să bei ceva înainte?

Părea că e singurul care i-a remarcat prezenţa. Robert îşi admira vârfurile pantofilor şi Jo discuta cu bunicul ei.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse Alandra. Nu vreau să vă fac să întârziaţi la masă. Doamne fereşte să se răcească mâncarea!

Jo se agăţă de braţul bunicului ei. Alandra avu impresia că prin asta voia să spună: „E bunicul meu! Bunicul e al meu!”

Alandra ar fi rămas cu plăcere în camera ei în loc să coboare la cină. Dar murea de foame! Toată ziua nu mâncase decât o felie de pâine prăjită cu unt şi băuse două ceşti de cafea.

Era atât de înfometată încât se mulţumi să mănânce cu poftă, fără să scoată niciun cuvânt.

— Eşti tăcută în seara asta, remarcă Matt.

Oare dorea ca ea să redeschidă ostilităţile?

— Am petrecut o zi extraordinară, declară ea pe un ton satisfăcut. M-am plimbat pe coline. Ce vedere frumoasă oferă La Roseraie de acolo, de sus!

Toate privirile erau acum fixate asupra ei. Alandra nu se putu opri să adauge pe un ton ironic:

— Proprietatea asta trebuie că valorează o avere!

Ochii lui Matt deveniseră brusc foarte reci. Probabil îşi închipuia că evaluează casa spunându-şi că o parte îi revenea şi ei, de drept...

Într-o tăcere apăsătoare, ea continuă:

— Ce păcat că sunt obligată să plec mâine!

Pentru prima oară, Jo se arătă ceva mai amabilă:

— Aha, pleci mâine?

Părea grăbită s-o vadă odată plecată de la La Roseraie.

— Da, cât mai devreme posibil.

— Există un tren la ora opt fix, o informă Jo. Dacă vrei, te conduc eu la gară.

— Nu te scoli niciodată înainte de nouă! remarcă bunicul ei.

— Dar pentru mine, Jo este gata să pună deşteptătorul, spuse Alandra cu ironie.

Verişoara ei deveni stacojie la faţă şi Alandra îşi regretă sarcasmul. Poate că Jo nu era chiar atât de rea după cum o credea ea.

„Nu-ţi face iluzii! îşi spuse ea. Jo, la fel ca şi bunicul meu, ca şi Robert sau Matt, credea că am venit în goana mare aici după ce am aflat din presă că Matt Carstair a răscumpărat de la Alan Todd partea lui din firmă!”

Incapabilă să mai rămână mult timp aşezată la această masă, se ridică. Oh, cât de mult şi-ar fi dorit să fie deja mâine, ca să poată lua trenul care o va duce departe de toate fiinţele astea antipatice!

Doamna Pinder abia pusese desertul pe masă, dar Alandrei îi era indiferent dacă este nepoliticoasă.

Urcă scara. Abia ajunsese sus pe coridor, că auzi un zgomot de voci pe hol. Deci nici ei nu-şi mâncaseră desertul? Şi ei ieşiseră din sufragerie?

Nici nu-şi dădu măcar osteneala să tragă cu urechea. N-aveau decât să spună ce vor! Ei puţin îi păsa...

Vocea bunicului ei îi ajunse totuşi la urechi, foarte hotărâtă, foarte clară:

— Robert, ce naiba, tunde-te odată!

Nu ascultă mai departe şi, fără zgomot, închise uşa camerei în urma sa.

Un sfert de oră mai târziu, în cămaşă de noapte, îşi punea unica ei rochie în geanta de voiaj. Mâine dimineaţă o să plece în blugi.

Uşa se deschise fără niciun zgomot. Ridică repede capul şi, cu o exclamaţie de surpriză, îl văzu intrând pe Matt Carstair.

El o cântări din priviri fără să scoată niciun cuvânt şi Alandra se simţi brusc aproape goală în cămaşa uşoară de noapte.

Îşi puse repede pe ea halatul.

— Ai fi putut bate la uşă înainte de a intra! exclamă ea, şocată de comportarea lui.

— Îţi faci bagajul? se miră el.

— După cum vezi. N-am niciun chef să mai rămân o zi în plus în... monumentul ăsta funerar! Ah, sunteţi unul mai politicos şi mai ciudat decât celălalt!

— N-ai bani, remarcă el.

Alandra ridică din umeri.

— Asta se întâmplă şi la case mai mari!

— Şi n-ai nici de lucru în acest moment.

— Închipuie-ţi că am fost nevoită să-mi dau demisia ca să mă pot ocupa de mama mea bolnavă!

Dar Matt nu părea s-o creadă. Lacrimile umplură ochii Alandrei pe neaşteptate. Îşi întoarse capul, jenată.

— Sunt gata să te plătesc ca să rămâi la La Roseraie, declară Matt.

Uluită, Alandra întoarse capul să se uite la el. Lacrimile i se uscaseră pe loc.

— Cum?!

— Sunt gata să te plătesc ca să rămâi la La Roseraie, repetă el.

CAPITOLUL 4

— Eşti... eşti gata să mă plăteşti ca să...

Se bâlbâia, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Oferta era o adevărată surpriză. Şi nu mai înţelegea nimic. Era convinsă că Matt Carstair ar fi vrut s-o vadă la mii de leghe de La Roseraie. Şi uite că...

Revenindu-şi în fire, continuă:

— Explică-mi!

Era acum la fel de neîncrezătoare în privinţa lui cum fusese el faţă de ea.

— Vorbesc serios, spuse el cu o oarecare nerăbdare.

Şi avea într-adevăr un aer serios. Ceea ce o intriga pe Alandra.

— De ce îmi faci o asemenea propunere? îl întrebă ea.

El o privea mijindu-şi ochii şi Alandra începu să nu se mai simtă în largul ei.

Reuşi totuşi să reintre în pielea personajului pe care se hotărâse să-l adopte: acela al unei intrigante interesate doar de bani.

— Deci, eşti gata să mă plăteşti ca să rămân la La Roseraie? Nu m-aş fi aşteptat!

— N-ai auzit? întrebă el pe un ton repezit. N-am obiceiul să-mi bat gura degeaba.

— Ei bine, dacă m-aş fi aşteptat la aşa ceva... rosti ea în doi peri.

Apoi Alandra îi indică un fotoliu.

— Te rog, aşază-te. Merită să discutăm o asemenea propunere.

Ea se aşeză pe marginea patului.

— La prima vedere, propunerea ta mi se pare destul de interesantă, îl asigură ea.

El rămăsese în picioare şi se plimba nervos între uşă şi fereastră.

Apoi se opri în faţa ei şi o privi. Alandra îşi aruncă pe spate părul blond ca aurul şi îl privi cu îndrăzneală drept în ochi.

Cu siguranţa unei aventuriere experimentate, îşi spuse ea în gând.

Ochii lui Matt se opriră asupra buzelor ei pline, asupra decolteului de la halat, pe care ea şi-l strânse instinctiv cu mâna.

— De ce vrei să rămân? îl întrebă ea.

— Ai reuşit să-l binedispui pe bunicul tău.

Alandra făcu ochii mari.

— Îţi baţi joc de mine! El, bine dispus? N-am văzut în viaţa mea un om atât de posomorât, care bombăne mereu, în cazul că nu tace mâlc...

— Nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu, o întrerupse el.

— Şi nici n-am chef să-l cunosc mai bine! exclamă ea, ieşindu-şi pentru o clipă din rol.

Matt îşi muşcă buzele.

— Dacă nu doreşti să-l cunoşti mai bine, de ce ai venit la La Roseraie? Din cauza anunţului apărut în ziarele de vineri, bineînţeles, trase el concluzia.

— Tu pui întrebările, tu răspunzi, şopti ea îmbufnată.

— Citesc în tine ca într-o carte deschisă.

— Dragul meu Matt, n-ai cumva nevoie de ochelari? îl luă ea peste picior.

Matt ridică din umeri.

— Deci, după părerea ta, reluă ea, vizita mea a reuşit să descreţească fruntea acestui încântător bătrân?

Regăsindu-şi tonul sarcastic pe care îl adopta cu atâta uşurinţă când se găsea în faţa acestui om, Alandra adăugă:

— Şi eşti gata să mă plăteşti pentru a continua să-l distrez? Deci, graţie mie, va continua să fie bine dispus?

Matt îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor. Se vedea de la o poştă că nu avea deloc chef de glumă.

— L-am văzut de când ai sosit, declară el. E limpede că îţi apreciază simţul umorului.

— Aha! Deci, după părerea ta, am umor... Ai spirit de observaţie.

— Nu prea îmi scapă mare lucru.

Cel puţin aşa credea el. Dar în cazul ei, se cam înşelase...

— Nu te-ai pierdut deloc cu firea, continuă Matt. Şi erai una împotriva tuturor...

— Împotriva a patru persoane, da. Fiindcă te număr şi pe tine laolaltă cu

snobii mei de veri.

— Eu n-am timp să fac pe snobul, rosti el pe un ton sec.

După o scurtă tăcere, remarcă:

— De câtva timp, Alan părea că s-a săturat de viaţă. Dar eu l-am cunoscut ca pe un om plin de viaţă. Şi brusc, totul a început să-l plictisească...

O fi crezut că ea o să se înduioşeze de soarta acestui bătrân egoist şi fără inimă!

— Înaintează în vârstă, aşa că e normal să nu mai fie acelaşi, declară ea.

— Nu are decât şaizeci şi nouă de ani. Fizic e în plină formă.

Alandra clătină din cap.

— Şi tu vrei să rămân să-l înveselesc!

Apoi şopti ca pentru sine, surprinsă:

— Îl iubeşti...

Matt se încruntă.

— Ei şi? mormăi el. E vreo crimă? îl cunosc de o viaţă. L-a înlocuit pe tatăl meu când acesta a murit.

La ce vârstă îşi pierduse tatăl? se întrebă Alandra. Suferise oare la fel de mult ca ea când rămăsese orfană?

Se crispă, furioasă pe sine. Doar n-o să se lase înduioşată tocmai acum!

— În acest caz, aproape că suntem rude! exclamă ea cu o bună dispoziţie forţată. Să ne sărutăm!

Chipul lui Matt devenise glacial.

— Ţi-am mai spus o dată să nu-ţi pierzi timpul cu mine, rosti el pe un ton dur. Cunosc eu fetele de genul tău!

— Greşeşti, dragul meu Matt, când generalizezi! Dar gata cu banalităţile, să revenim la subiectul care ne interesează. Ca... ce slujbă îmi oferi şi pentru cât timp?

El reflectă un timp.

— Să zicem... trei luni.

— Trei luni! repetă ea stupefiată.

Perspectiva de a petrece atât de mult timp la La Roseraie, o îngrozi.

„Preferam să merg la închisoare!” gândi ea.

Dar nu trebuia să-şi uite rolul. Se prefăcu deci că se gândeşte la propunerea lui Matt, chiar dacă intenţia ei de a lua trenul a doua zi dimineaţă la ora opt era de neclintit.

— O să te coste scump, spuse ea în cele din urmă.

— Ţi-am spus că sunt gata să plătesc. Dacă accepţi să rămâi trei luni, la sfârşitul acestui interval o să-ţi înmânez un cec de o mie de lire sterline.

O mie de lire sterline! Pentru ea, asta reprezenta o adevărată avere. Mai ales că la La Roseraie va avea şi casă şi masă.

Făcu totuşi o strâmbătură.

— O mie de lire? Nu mai mult?

Alandra ridică din umeri.

— Dacă îţi plăteşti atât de prost angajaţii, înţeleg cum te-ai îmbogăţit!

— Cecul va fi plătit din contul meu personal, nu din cel al societăţii!

O fixă, mânios la culme.

— Şi imaginează-ţi că angajaţii mei sunt foarte bine plătiţi! Salariile de la Carstair & Todd sunt superioare celor oferite de celelalte companii cu acelaşi profil!

Brusc, se îmblânzi.

— Ascultă, nu va fi o muncă grea. Nu va trebui decât să trăieşti după bunul tău plac!

— Îl cunoşti pe bunicul meu. Ţi se pare o persoană ciudată?

Dar Matt nu-i răspunse. Era deja la uşă şi îi aştepta răspunsul, Cum Alandra nu spunea nimic, el insistă:

— Ei?

— Îmi ceri prea mult, declară ea în cele din urmă. Refuz.

— De ce?

Ce explicaţie putea să-i dea? Tot ceea ce dorea acum, era ca el să plece. Abia aştepta să se bage în pat ca să doarmă şi să uite de cele patru personaje, unul mai antipatic decât celelalte.

— De ce? o întrebă din nou Matt.

Apoi reflectă o clipă.

— Te temi că verii tăi se vor purta urât? în cazul ăsta, pot...

Alandra sări în sus.

— Mă doare-n cot de verii mei! Sigur, ei au tot ce le pot oferii banii şi îşi privesc de sus rudele sărace. Poate că le e ruşine cu mine. Dar lasă-mă să-ţi spun, Matt Carstair, că eu mă simt umilită să am nişte veri ca ei!

Ochii ei verzi aruncau fulgere. Era furioasă. În schimb, ciudat lucru, mânia lui Matt părea că se evaporase.

Timp de o veşnicie, după cum i se păru ei, Matt o studie fără să scoată niciun cuvânt. Apoi îi spuse:

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce să nu rămâi, ca să le dovedeşti din ce aluat eşti făcută?

— Ca să le dovedesc că valorez mai mult decât ei? întrebă ea, brusc tentată să primească provocarea.

— Toate fiinţele omeneşti s-au născut egale.

Alandra ridică din umeri, rostind cu sarcasm:

— Numai că unele sunt mai egale decât celelalte!

Matt îşi consultă ceasul.

— Ei? insistă el.

— O să mă mai gândesc, decise ea.

— Bine...

— Şi o să-ţi dau răspunsul mâine dimineaţă.

— Bine.

Fără să mai adauge ceva, el părăsi încăperea. Uşa se închise cu grijă şi Alandra o privi muşcându-şi buzele. Se întrebă dacă nu visase că avusese loc această întrevedere atât de neaşteptată...

Se băgă în fine în pat. Dar nu-şi găsea deloc somnul...

Probabil că Matt Carstair îl iubea foarte mult pe bunicul ei de îi făcuse o asemenea propunere. Nu o considerase la început o duşmancă? Şi uite că îi propunea să rămână, exact celei pe care o considera drept o intrigantă. Şi asta doar pentru a-l distra pe un bătrân care se săturase de viaţă.

***

După o noapte albă, se sculă în zori. Se săturase să se tot zvârcolească în pat fără să reuşească să adoarmă.

Traversă sufrageria. Faţa de masă şi tacâmurile pentru micul dejun erau

deja aranjate. Doamna Pinder le pusese probabil aseară după cină.

Deschise uşa care dădea spre parc şi făcu câţiva paşi prin grădina de trandafiri care dăduse numele proprietăţii.

Cât de liniştit părea totul aici... Cu paşi înceţi, trecu de la o tufă înflorită la alta. Şi puţin câte puţin se linişti.

„Mi-ar plăcea să rămân”, gândi ea.

Se crispă, surprinsă de această constatare.

Da, i-ar plăcea să rămână, la ce bun să se mai ascundă după deget? Deja adora această locuinţă frumoasă, parcul ei, grădina de trandafiri şi peisajul liniştit al împrejurimilor.

Ce n-ar fi dat să-i poată pune la punct pe nesuferiţii ei de veri! Ca şi pe Matt Carstair, de altfel...

O altă uşă se deschise şi bunicul ei îşi făcu apariţia în grădină. Era îmbrăcat foarte modest, în pantaloni de catifea reiată şi o haină din păr de cămilă, care cunoscuse şi zile mai bune.

Alandra rămase acolo unde era. Ştia că el o văzuse... Bătrânul se îndreptă direct spre ea.

— Bună! se forţă ea să spună.

„E de necrezut, gândi ea. Dacă mai rămân mult timp aici, o să ajung să nu mai salut pe nimeni dimineaţa!”

— Te scoli devreme, bunicule, remarcă ea.

— Întotdeauna.

— Ei bine, avem măcar un lucru în comun!

— Şi e atât de surprinzător?

Dar Alandra nu avea chef să continue această discuţie şi schimbă subiectul.

— Matt mi-a spus că ai şaizeci şi nouă de ani. Nu mai lucrezi?

— Mi se mai întâmplă să mă duc la birou.

Alandra scotoci prin amintiri. Tatăl ei nu-i vorbise despre birourile din Ferny Druffield?

— La Ferny Durffield? îl întrebă ea. El ridică din sprâncene.

— De zece ani şi mai bine au fost transferate în altă parte. Se aplecă apoi spre un trandafir şi îi inspiră parfumul, cu ochii pe jumătate închişi.

— Cea mai mare dintre uzinele noastre se află la Bedewick, la circa şaisprezece kilometri de La Roseraie. Acolo ne-am instalat birourile.

Cu un ton acru, adăugă:

— Ce, nu ştiai?

Alandra făcu un gest indiferent cu mâna.

— Probabil că adresa figura în ziarele de vineri. Dar îţi spun – aşa cum i-am spus şi lui Matt – că n-am citit ziarele din acea zi!

El clătină din cap.

— Nu asta voiam să spun. Mă întrebam dacă tatăl tău a urmărit mişcările societăţii.

— Dar tu, bunicule? Tu ai încercat să afli ce a devenit el? Alan Todd nu răspunse. O tăcere apăsătoare se instaură.

Alandra fu prima care o rupse.

— De ce n-ai dat niciun semn de viaţă după plecarea tatălui meu? insistă ea.

— De ce aş fi făcut-o? ripostă el fără menajamente.

Îşi încrucişă apoi braţele pe piept.

— Edward a fugit cu o orfană care nu avea niciun ban şi mai era şi bolnăvicioasă pe deasupra. Nici măcar nu s-a dus să-şi sărute mama înainte de plecare.

Alandra înţelese atunci ce multe lucruri îi scăpaseră. Vina nu era de o singură parte, aşa cum crezuse atâta timp...

— Îl iubeai pe tatăl meu? îl întrebă ea.

Alan Todd o privi în tăcere.

— Afecţiunea e ca şi dragostea, Alandra. Trebuie să fie doi...

Era prima oară când îi spunea pe nume.

— Dacă Edward m-ar fi iubit măcar un pic, ar fi luat legătura cu mine în cursul acestor ani, şopti el.

Se întoarse cu spatele. Mâinile lui tremurau uşor şi Alandrei îi păru rău că trezise în el toate aceste emoţii, toată această tristeţe.

Şi brusc se simţi la fel de tulburată.

Se auzi declarând cu blândeţe:

— Te iubea, bunicule, te iubea foarte mult...

Doar un mormăit îi parveni drept răspuns.

— Da, te iubea mult! repetă ea cu convingere. Altfel crezi că mi-ar fi pus numele de Alandra?

— Alandra...

— Femininul de la Alan.

Bătrânul se întoarse brusc spre ea. Ochii lui spălăciţi se înceţoşară. Tăcea, dar tânăra înţelese că era prea emoţionat ca să vorbească.

Alandra căută ceva de spus pentru a-i lăsa timp să-şi revină.

— Matt m-a rugat să mai rămân, îi mărturisi ea. Tu ce părere ai?

Alan Todd îşi limpezi glasul.

— E casa lui, spuse el în cele din urmă. Poate să invite pe cine vrea.

— Casa lui! exclamă Alandra. Credeam c-ai cumpărat La Roseraie împreună cu tatăl lui Matt.

— Da, această proprietate îmi aparţinea pe jumătate, pe vremuri...

Reflectă o clipă.

— Tatăl lui Matt a fost ucis într-un accident de maşină, pe când fiul său avea doar şaisprezece ani. Pe vremea aceea tatăl tău mai locuia încă aici...

— Cred că tatăl meu nu era interesat de Societatea Carstair & Todd... N-a vrut să devină inginer.

— Era principalul subiect de ceartă dintre noi, admise Alan Todd.

Şi oftă din adâncul pieptului.

— După plecarea tatălui tău, soţul lui Eunice, care se ocupa de partea comercială a firmei, a făcut nişte afaceri proaste. Apoi bunica ta a murit şi totul a mers din ce în ce mai prost la uzină...

Alandra se încruntă, încercând să înţeleagă.

— Pe vremea aceea, Matt mai era încă la universitate?

— Da. N-am avut curajul să-i spun că intrasem în datorii până peste cap. Când şi-a terminat studiile şi a venit să mă secondeze la conducerea societăţii, a descoperit că aceasta era în pragul falimentului.

— Care a fost reacţia lui?

— Matt nu e genul să se lamenteze. S-a pus pe muncă...

Alandra şi-l imaginä fără greutate.

— Şi ce s-a întâmplat? Cum aţi reuşit să urcaţi din nou panta? Cu tot curajul lui, un băiat abia ieşit de pe băncile universităţii nu poate transforma o afacere falimentară într-una înfloritoare!

— Matt a muncit zi şi noapte. Cu un fel de furie care m-a înmărmurit... îl ajutam şi eu cum puteam mai bine, dar entuziasmul pe care îl avusesem la fondarea societăţii dispăruse.

Oftă iar din adâncul pieptului.

— Fără Matt, Societatea Carstair & Todd n-ar mai exista de mult timp!

— Graţie lui...

— Da. El supraveghea totul. De la producţie până la contabilitate. A reuşit să obţină importante împrumuturi bancare şi, puţin câte puţin, a putut să restabilească echilibrul... Şi să ştii că într-adevăr ne aflam pe marginea prăpastiei!

Aparent familia Todd avea motive să-i fie recunoscătoare lui Matt Carstair.

„Dar nu şi eu!” îşi spuse Alandra.

— Şi atunci ai fost obligat să vinzi casa? se interesă ea.

— Jumătate din ea, o corectă el, fiindcă cealaltă jumătate aparţinea de drept familiei Carstair. Fusesem deja obligat s-o ipotechez. Când Matt mi-a propus s-o cumpere, m-am simţit uşurat. N-aş fi vrut ca această locuinţă să cadă pe mâini străine.

Alandra se miră că îi spune totul cu atâta uşurinţă. Apoi înţelese că îi făcea bine să vorbească. Probabil că nu avea prea des ocazia să-şi deschidă inima...

— Deci, acum Matt Carstair posedă nu numai toată societatea – după câte mi-a spus – ci şi toată proprietatea?

— Am impresia că Matt îţi spune o mulţime de lucruri!

Remarca bunicului ei o lăsă fără glas câteva clipe.

— Şi Robert? îl întrebă ea ceva mai târziu.

Vărul ei nu-i era deloc simpatic. Dar pentru el, care probabil că spera să-şi facă o carieră într-o mare companie din care o parte îi va reveni într-o zi, şocul fusese probabil dur...

— Robert nu are vocaţie de inginer. Seamănă în această privinţă cu tatăl

tău.

— Şi el ce face?

— Matt i-a oferit un post la uzină. Se duce acolo cinci zile din şapte... şi nu se oboseşte deloc! încheie el mormăind.

Într-o clipă, din volubil şi deschis, redevenise bătrânul arţăgos pe care Alandra îl văzuse când venise la La Roseraie.

Schimbarea era frapantă, dar ea era absurd de fericită descoperind că personalitatea bunicului ei avea mai multe faţete. Şi ceea ce descoperise îi plăcea...

Acum era sigură că îşi iubise mult fiul şi că suferise îngrozitor când acesta din urmă părăsise pentru totdeauna locuinţa familiei.

Şi, brusc, nu mai avu chef nici să-l tachineze, nici să fie impertinentă. Dorea pur şi simplu să-l facă să zâmbească.

— Nu trebuie să mă antipatizezi, bunicule, spuse ea cu căldură. Nici eu n-am niciun ban!

Rămase tăcut şi ea se întrebă dacă nu mersese prea departe. Apoi un surâs amuzat îi destinse faţa.

— Uite! spuse el întinzându-i un boboc de trandafir pe care tocmai îl culesese.

— Oh, mulţumesc!

Chipul lui Alan Todd redeveni serios.

— Ţi-ai pierdut părinţii, dar ai totuşi o familie, nu uita asta! declară el cu seriozitate.

— Nu uit, îl asigură ea.

Şi se îndreptară împreună spre sufragerie. Alandra se simţea aproape fericită în această dimineaţă. Şi asta nu i se mai întâmplase de la moartea mamei sale...

Dar acest sentiment nu dură. Fiindcă Matt Carstair se afla acolo, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, perfect croit.

O învălui într-o privire rece. Ea duse bobocul de trandafir la nas şi îl mirosi cu delicateţe.

— Bună, Matt! rosti ea. Dar el nu-i răspunse.

Şi totuşi, ar fi trebuit să fie mulţumit să vadă că se înţelege atât de bine

cu bunicul ei! gândi ea. Nu asta voia el? Doamna Pinder sosi cu ouăle cu şuncă pentru Matt

— Şi pentru mine, vă rog, doamnă Pinder, un ou cu şuncă! îi ceru Alan Todd.

— Ia te uită, apetitul revine! spuse menajera cu satisfacţie. Jo împinse uşa abia respirând, ca şi cum fugise nu ştiu câţi kilometri.

— Beau o ceaşcă de cafea, apoi te conduc la gară, Alandra! Jo părea într-o dispoziţie excelentă. De fapt, nu fusese niciodată atât de surâzătoare ca în această dimineaţă.

— Foarte drăguţ din partea ta, scumpa mea verişoară, o asigură Alandra.

Şi fără să se grăbească luă o felie de pâine prăjită şi începu s-o ungă cu unt.

Când îşi ridică ochii întâlni privirea intensă a lui Matt fixată asupra ei.

— Da, foarte drăguţ din partea ta, reluă ea. Dar cine va veni să mă aştepte la gara din Ferny Druffield diseară?

Jo îşi holbă ochii la ea.

— Te întorci diseară? rosti ea uluită. Şi de ce?

Nici măcar nu-şi dădea osteneala să-şi ascundă dezamăgirea.

— Dacă aş avea posibilitatea, nici n-aş pleca de la La Roseraie, o asigură Alandra. Dar trebuie să-mi aduc nişte lucruri dacă vreau să-mi prelungesc şederea.

— Doamnă Pinder, pregăteşte-mi două ouă cu şuncă! strigă bunicul ei.

— Ai intenţia să mai rămâi? insistă Jo, necrezându-şi urechilor.

Alandra susţinu privirea dură a lui Matt.

— Bineînţeles că da! exclamă ea. Am o mie de motive s-o fac.

În privirea lui Matt se putea citi că era convins de un singur lucru: hotărârea ei era motivată doar de cecul pe care i-l promisese dacă rămâne timp de trei luni.

CAPITOLUL 5

Era foarte frumos în acea după-amiază de duminică. Alandra mergea repede pe o cărare de pe coasta abruptă a colinei. Jos se zărea La Roseraie în mijlocul unei mări de verdeaţă.

Tânăra trebuia să recunoască faptul că viaţa la Ferny Druffield era mult mai plăcută decât şi-o închipuise acum o lună, când sosise pentru o vizită care, după părerea ei, nu trebuia să depăşească un sfert de oră...

Nu reuşise încă să elucideze motivele care o făcuseră să rămână... Poate doar instinctul ei bătăios care o împingea să se opună fiecărui ocupant al acestei case? Ei o provocaseră, fiecare în felul lui, şi ea nu mai voia să se dea bătută...

În schimb, nu avea nici cea mai mică intenţie să accepte banii lui Matt. Bineînţeles că îl lăsa să creadă în continuare că doar dorinţa de câştig o reţinea... Dar mândria îi interzicea să accepte un singur cent de la acest om, cel mai odios, cel mai nesuferit din câţi cunoscuse vreodată.

Da. Matt Carstair i se părea şi acum la fel de antipatic. Totuşi, părerea despre verii ei începuse să i se schimbe.

Ştia acum că, dacă Robert nu-i spusese aproape niciun cuvânt în primele zile ale şederii ei la La Roseraie, asta se datora faptului că era foarte timid.

La fel ca şi sora lui, se scula foarte târziu şi Alandra nu-şi vedea verii în cursul dimineţii. Avea ocazia să flecărească puţin cu Robert seara, în timpul cinei.

Timiditatea lui se topea încetul cu încetul, la fel ca zăpada la soare. Mai ales că Alandra îl încuraja cu drăgălăşenie să vorbească.

În ajun, în timpul mesei, îi adresase un surâs de încurajare şi, miracol, el îi zâmbise la rândul lui.

Alandrei i se ştersese însă zâmbetul de pe buze când întâlnise privirea lui Matt. O fixa cu un aer iritat, imaginându-şi probabil că încerca să-l seducă pe bietul Robert...

Iuţind şi mai mult pasul, tânăra ridică din umeri.

— Nu vreau să mă gândesc la Matt Carstair! rosti ea cu voce tare. Mă

înfurii de fiecare dată când fac asta!

Strânse din pumni.

— Îl detest!

Când nu erau singuri, era destul de amabil. Când se întâlneau întâmplător, fără martori, el o ignora sau se arăta de o politeţe glacială.

Alandra ştia că nici acum nu avea încredere în ea. Îi atribuia cele mai îngrozitoare defecte şi o judeca fără milă.

***

Seara, Matt nu-şi făcu apariţia la masă. Alandra se simţi încântată. Din contră, chipul lui Jo se crispă când înţelese că nu-l va mai vedea în acea seară.

— Unde este? întrebă ea.

Nimeni nu-i răspunse, aşa că Jo îşi băgă nasul în farfurie.

— Unde este? repetă ca pentru sine. S-a dus să ia masa într-o companie galantă?

— Cred că Matt e destul de mare ca să hotărască felul cum îşi foloseşte timpul fără să ne dea nouă socoteală, rosti Alan Todd pe un ton oarecum sarcastic.

După cină, Jo urcă direct în camera ei. Alandra se instală la televizor în compania lui Robert. Iar bunicul lor se duse în biroul lui, unde obişnuia să-şi fumeze pipa în fiecare seară după ce mâncau.

— Nu mi se pare interesant, mormăi Robert părăsind micul salon unde era instalat televizorul.

După plecarea lui, Alandra schimbă câteva canale. Dar niciun program nu-i plăcu.

Urcă în camera ei şi începu să citească o carte. Dar şi aceasta i se păru la fel de insipidă ca filmele şi dezbaterile pe care încercase să le urmărească pe micul ecran...

„Ciudat, gândi ea. Dacă Matt nu e aici, toată casa pare în derută...

Şi totuşi nu era prima oară când cina în oraş. O fi fost de fiecare dată în compania aceleiaşi femei?

Şi dacă, într-o bună zi, îi anunţa că se căsătoreşte?

Jo ar fi disperată...

Încercând să şi-l alunge din minte pe Matt, Alandra se gândi la Robert. Avuseseră de curând o discuţie serioasă, în cursul căreia el îi mărturisise că nu-i plăcea deloc să lucreze la Societatea Carstair & Todd.

Şi ce ţi-ar plăcea să faci? îl întrebase ea.

— Nu ştiu... Orice altceva! Dar în niciun caz o meserie care să aibă legătură cu profesia de inginer. N-am nicio treabă cu tehnica.

***

Alandra nu reuşi să doarmă prea bine în acea noapte. Totuşi, a doua zi era în picioare dis de dimineaţă, aşa cum avea obiceiul.

— Te-ai sculat chiar mai devreme decât mine! îi spuse bunicul ei venind în grădina de trandafiri, unde le plăcea la amândoi să se plimbe înainte de micul dejun.

— Bună dimineaţa, bunicule!

— Bună...

— Oh! Un spin ţi-a agăţat haina...

— Aşa e...

Ridică din umeri.

— Ştii să cârpeşti, fetiţo?

— Bineînţeles. Dacă vrei o repar eu. Nu va fi prea greu!

Făcură câţiva paşi în tăcere şi Alandra se aventură să-i pună întrebarea care îi stătea pe limbă.

— Matt s-a întors?

În loc să-i răspundă, bătrânul îşi ridică ochii spre cer.

— Doamne! exclamă el. Şi tu?

— Cum asta, şi eu?

— La fel ca şi Jo, a trebuit să te îndrăgosteşti de Matt!

— Eu?! Eu îndrăgostită de Matt Carstair?! exclamă ea oripilată. Bunicule, cred că ai luat-o puţin razna!

El nu se supără şi îi întinse doi trandafiri.

— La vârsta mea, ai dreptul s-o iei puţin razna, glumi el. Uitasem că tu şi Matt sunteţi la cuţite...

— Dacă ar fi primit mai multă bătaie în copilărie, ar fi în mod sigur mai uşor de trăit cu el acum, declară Alandra. Mama lui n-a fost destul de

severă...

După un timp de gândire, întrebă:

— Mama lui mai trăieşte?

— Da. E pictoriţă şi locuieşte în sudul Spaniei. Climatul e mai bun acolo pentru reumatismul ei.

Şi mama Alandrei era reumatică şi tânăra simţi că între ea şi Matt se creează o punte de legătură...

Îl văzu apoi intrând în sufragerie. Era gata să plece la birou. În costumul gri-închis şi cămaşă albă, părea un adevărat om de afaceri.

Privirea lui se opri pe cei doi trandafiri pe care Alandra îi avea în mână şi buzele lui făcură o strâmbătură dezaprobatoare. Exact ca şi în dimineaţa când Alandra venise cu un boboc de trandafir...

— Bună, Matt! rosti ea.

Apoi se duse să se aşeze pe locul ei şi puse florile lângă farfurie.

— Când o să plec, o să iau un buchet întreg! spuse ea ca să-l calce pe nervi.

— Dacă n-o să pleci decât cu un buchet, valiza nu va fi prea grea. Ciudat, dar această remarcă o îndureră pe Alandra. Şi totuşi, de obicei, nimic din ceea ce spunea Matt nu reuşea s-o afecteze...

— Nu-ţi face probleme, spuse ea pe un ton provocator. O să vă las adresa mea... Aşa că veţi putea veni să recuperaţi argintăria familiei în cazul că o voi lua cu mine din nebăgare de seamă.

— Ai un apartament la Londra? se interesă el. Fără să-i răspundă, ea luă cafetiera şi se servi.

— În ce cartier? insistă Matt. Nu mi-ai spus niciodată.

— Şi nici n-am intenţia să-ţi spun.

— Iartă-mă. Credeam că îţi va face plăcere să te vizitez... Ea puse jos cafetiera cu un gest atât de brusc, încât câteva picături de cafea stropiră faţa albă de masă.

— Ia te uită ce idee bună! exclamă ea cu ironie. Vino să mă vezi la Londra! Locuiesc la etajul unu şi o să-ţi arunc cu plăcere o căldare de apă în cap! Eu...

Dar bunicul ei intră exact în acel moment în sufragerie şi Alandra tăcu.

***

Venise luna octombrie şi zilele de toamnă erau splendide.

— Nu va mai dura mult! spuse cu regret Jo.

O însoţise pe Alandra în oraş. Merseseră amândouă pe jos ca să cumpere puţină lână la culoare pentru repararea hainei bunicului. Jo nu înceta să vorbească despre marele bal care urma să aibă loc la Bedewick săptămâna viitoare.

— O să meargă şi Matt? o întrebă Alandra.

— Nu cred. L-am rugat dar n-a părut prea tentat.

Un oftat ieşi din pieptul lui Jo.

— Dar o să-i mai spun şi diseară. Mi-ar plăcea atât de mult să vină cu mine!

***

Cina aproape că se terminase când Jo se hotărî să abordeze subiectul care-i stătea pe inimă. Dar în loc să i se adreseze direct lui Matt, se adresă bunicului ei care se strâmbă.

— Îţi mărturisesc, fetiţo, că balurile nu mă mai atrag deloc!

— Vor avea o orchestră atât de bună! Şi se duc toţi oamenii pe care-i cunoaştem...

Făcu o mutrişoară drăgălaşă.

— Şi am chef să dansez!

Fiindcă nimeni nu deschidea gura, adăugă:

— Şi mi-aş dori şi o rochie nouă...

Pe neaşteptate, Alan Todd se întoarse spre Alandra.

— Dar tu? Te duci şi tu la bal?

Era gata să rostească un „nu” categoric. Dar îşi dădu seama că Matt o privea încruntat.

Şi, nici de data asta, nu putu rezista dorinţei de a-l tachina...

Luă o expresie candidă.

— Mi-ar plăcea, spuse ea. Dar, ca şi Jo, n-am nimic de îmbrăcat.

Bineînţeles că Matt se va gândi că încerca să obţină o rochie nouă de la bunicul ei. De fapt, ea nu avea deloc intenţia să se ducă la bal şi spera că bunicul nu se va supăra când, mâine dimineaţă, îi va spune că nu are

nevoie de rochie.

— Am priceput, veţi avea amândouă toalete noi de seară, mormăi el.

Dar un surâs îi plutea pe buze.

Jo scoase un strigăt uşor de plăcere. Alandra se mulţumi să-i zâmbească bunicului cu căldură. Nu îndrăznea să se întoarcă spre Matt, fiindcă se temea că o să izbucnească în râs...

Robert se agită pe scaunul lui.

— Alandra...

Îşi drese glasul şi continuă cu o voce mai puternică:

— Alandra, mi-ar face plăcere să te însoţesc la bal.

— Dar... începu ea.

Era să zică: „dar eu nu vreau să merg!”. Totuşi, când văzu că bietul Robert se înroşise până peste urechi după acest efort de a-şi învinge timiditatea, nu îndrăzni să revină asupra spuselor ei.

— Şi mie mi-ar face plăcere să merg cu tine, îl asigură ea.

Robert, care cu o clipă mai înainte părea gata să se ascundă sub masă, arboră acum un zâmbet triumfător.

Matt se ridică.

— Vom merge cu toţii! decise el.

Alandra îi aruncă o privire ucigătoare. Dar nu riscă totuşi să protesteze.

Într-al nouălea cer, Robert părăsi sufrageria urmat de Matt. Jo se grăbi să se ia după ei.

Alandra rămase singură cu bunicul ei. Rapiditatea cu care se desfăşuraseră evenimentele o lăsase fără glas. În urmă cu cinci minute era hotărâtă să nu se ducă la acest bal, şi pentru a-i face plăcere lui Robert, acum era obligată să se ducă...

— Să te duci împreună cu Jo la Bedewick, îi spuse Alan Todd. Am cont deschis la câteva magazine.

— Dar am glumit când am spus că n-am nimic de îmbrăcat, se apără Alandra.

Şi totuşi, ăsta era motivul! Nu avea nicio toaletă mai ca lumea în garderoba ei destul de sărăcăcioasă.

Bunicul se încruntă.

— Doar n-o să fii la fel de încăpăţânată ca tatăl tău?

Alandra îl privi. Nu voia ca el să-i ofere cadouri...

— Eu...

Se întrerupse. Revedea urechile roşii ale lui Robert. Ridicându-şi privirea, întâlni ochii bunicului şi-şi reaminti emoţia pe care o citise în ochii lui spălăciţi în urmă cu câteva zile.

Aşa era... omul acesta o făcuse să sufere pe mama ei. Dar şi el suferise când fiul lui îl părăsise...

„Viaţa este foarte complicată, gândi ea. Nu trebuie să judec pripit. Mai ales că nicio fiinţă omenească nu e perfectă”.

— Ei bine? o întrebă el.

Alandra ezită. Încăpăţânarea era, la fel ca şi orgoliul, o calitate – sau un defect? – care părea să-i caracterizeze pe toţi membrii familiei Todd. Bunicul ei, tatăl ei şi acum chiar ea...

Dacă bunicul şi tatăl ei n-ar fi fost atât de încăpăţânaţi, ar fi reuşit probabil să-şi rezolve disensiunile.

***

A doua zi de dimineaţă, o însoţi pe Jo la Bedewick ca să bată magazinele.

Verişoara ei nu întârzie să-şi fixeze alegerea asupra unei rochii lungi imprimate care îi venea foarte bine.

— Acum trebuie să găsim ceva pentru tine, îi spuse ea Alandrei.

Dar aceasta nu era prea entuziasmată. Însă când văzu o rochie splendidă din mătase roşie, drapată ca o tunică pe un umăr, în timp ce celălalt rămânea gol, nu mai rezistă. Niciodată nu-i făcuse atâta plăcere să probeze ceva...

Când se văzu în oglindă, rămase fără glas. Ea era fata aceea înaltă, cu alură de manechin?

Şi brusc se văzu însoţită nu de Robert, ci de Matt... Bătu din gene şi imaginea nebunească dispăru imediat.

— Ce se întâmplă cu mine? şopti, supărată pe sine.

Dar gândul ei fugea tot spre Matt Carstair. Cum de îşi putea pierde astfel timpul?

„Aş face mai bine să mă gândesc la Robert...” îşi spuse ea muşcându-şi buza de jos.

Atitudinea vărului ei îi făcea probleme. De când îi acceptase invitaţia, părea într-al nouălea cer. Şi înţelegea acum că greşise încurajându-l astfel. Fiindcă îşi va face iluzii... Va trebui să pună foarte repede lucrurile la punct şi să-l facă să înţeleagă că nu e posibilă o relaţie între ei.

***

În timp ce cobora la cină, nu se simţea deloc în largul ei. Cum să-l respingă pe Robert fără să-l bruscheze?

— Ah, iată-te în sfârşit, Alandra! exclamă vărul ei de cum o zări. Începusem să mă întreb dacă o să te arăţi...

— Ştii bine că vin întotdeauna la masă, îi răspunse ea zâmbind.

Matt o privi cu un aer glacial. Şi avu impresia că, în tot timpul cinei, n-o scăpă din ochi... La fel ca şi Robert...

Şervetul îi alunecă de pe genunchi şi căzu pe covor. Robert se repezi să-l ridice.

— Mulţumesc, şopti ea.

Abia îşi înghiţise ultima bucăţică de desert că se şi ridică.

— Vă rog să mă iertaţi... dar vreau să scriu nişte scrisori. Robert o privea. În ochii lui citi adoraţia umilă a unui câine. Traversă holul cu pas vioi, dar nu avu timp să ajungă la primele trepte ale scării: o mână de fier o prinse de încheietura mâinii... Robert o urmărise!

Îşi ridică ochii şi, cu mirare, constată că nu vărul ei o strângea de mână atât de posesiv, ci Matt Carstair.

Vru să se degajeze. Dar el nu-i lăsă timp şi, cu brutalitate, o împinse în biroul lui.

CAPITOLUL 6

Matt o prinse de umeri şi o scutură fără pic de blândeţe. Ochii îi străluceau.

— Unde te crezi?! exclamă el.

Îi dădu drumul la fel de brusc şi îşi încrucişă braţele, privind-o acuzator.

— N-ai pic de minte! Comportarea ta este incalificabilă!

— La fel ca a ta, ripostă ea frecându-şi încheietura înroşită. Te comporţi exact ca omul cavernelor! Dar poate că aşa este moda la Ferny Druffield. Nu uita însă că eu vin de la Londra, unde suntem puţin mai civilizaţi...

— Dar aici nu suntem la Londra, o întrerupse el. Ci la ţară. Şi închipuie-ţi că aici lucrurile se petrec mult mai simplu.

— Tu eşti un om simplu, Matt? Tu? îl ironiză ea.

— Nu vorbesc despre mine, ştii perfect asta!

— Atunci despre cine vorbeşti?

— Despre Robert.

Alandra clătină din cap.

— Foarte bine... rosti ea sarcastic. Să vorbim despre Robert, dacă aşa vrei.

O fixa şi se simţi pe neaşteptate foarte vulnerabilă în faţa acestui bărbat dur.

— Şi să ştii că n-o să-ţi repet de două ori, începu el vehement.

— În consecinţă, sunt numai ochi şi urechi.

Cu cât glumea ea mai mult, cu atât se întuneca Matt la faţă. Alandra se simţea oarecum în starea de spirit a unui toreador care flutură pânza roşie în faţa unui taur înfuriat... Oricum ea nu avea intenţia să-i explice faptul că atenţiile lui Robert o deranjau şi că nu ştia cum să scape de ele.

— Lasă-l în pace pe Robert! îi spuse el. Nu e pentru o fată ca tine. Ştii prea bine asta!

O fată ca tine. Cu cât dispreţ pronunţase aceste patru cuvinte!

Atunci Alandra se zbârli.

— Sunt liberă să fac ceea ce-mi place! Robert e major şi eu la fel. De ce te amesteci?

Matt strânse pumnii şi Alandra ridică din umeri.

— Vin dintr-un mare oraş, îi reaminti ea. Şi mă cam plictisesc la ţară. Trebuie să-mi găsesc nişte distracţii!

Reuşi chiar să-i zâmbească ironic.

— Mi-ai spus să nu-mi încerc dinţii pe tine, scumpul meu Matt. A doua opţiune de aici fiind Robert, ţi se pare surprinzător că m-am orientat spre el?

Era furioasă, dar reuşise totuşi să vorbească pe un ton glumeţ. Îşi dădea seama că lui Matt îi venea extrem de greu să-i suporte sarcasmele.

— Eşti... începu el.

Dar nu avu timp să spună mai mult: soneria telefonului se făcu auzită. Luă receptorul şi mârâi:

— Alo?

— Of! Salvată de telefon! exclamă Alandra pe un ton batjocoritor.

— Alo? repetă Matt înfuriat.

Încruntat, îşi ascultă interlocutorul invizibil. Apoi dădu din cap, în timp ce o privea pe Alandra.

— Cine e? urlă el.

Alandra se pregătea să părăsească încăperea în vârful picioarelor, când Matt aproape că aruncă aparatul spre ea.

— E pentru tine!

Ridicând din sprâncene, Alandra luă receptorul. Era pentru prima oară când primea un telefon la La Roseraie!

Matt nu se prefăcu deloc că ar vrea să iasă din birou. Rămase lângă ea, decis să nu piardă niciun cuvânt din această convorbire telefonică.

Încercând să nu ţină cont de prezenţa lui, Alandra întrebă:

— Alo? Cine e la telefon? Aici Alandra Todd...

— Nu prea eşti bine primit când rişti să formezi numărul tău de telefon, se auzi o voce bărbătească la celălalt capăt al firului.

— Henry! exclamă Alandra, încântată să-şi audă patronul şi prietenul totodată.

Singurul ei prieten de pe lume, poate... Se arătase atât de înţelegător, la fel ca şi soţia lui, când ea îşi pierduse mama.

— Dar cum de mi-ai găsit numărul de telefon? se miră ea.

— N-a fost greu. Mi-ai dat adresa de la Ferny Druffield şi a trebuit doar să consult cartea de telefon.

— Deci ţi-a fost dor să-mi auzi vocea? rosti ea, amuzată.

Alături de ea, Matt Carstair se crispa şi ea se hotărî să-l înfurie şi mai mult:

— Trebuia neapărat să mă contactezi? Era atât de urgent? spuse ea cu o voce pisicoasă.

— Oh, da! înlocuitoarea ta tocmai şi-a dat demisia. Şi oricum, nu era prea pricepută! N-am încetat nicio clipă să-ţi regret plecarea şi mă întrebam dacă, din întâmplare, n-ai avea chef să-ţi reiei slujba?

— Hmm, eu...

Alandra ezită. Matt făcu un gest nerăbdător.

— Mi-ar plăcea, Henry, spuse ea în cele din urmă. Din nefericire, nu pot pleca de aici pentru moment...

Apoi, pe un ton confidenţial, adăugă:

— Mi-am luat o slujbă temporară.

— Lucrezi! exclamă el.

— Provizoriu.

Îi aruncă o privire lui Matt. Un Matt cu o faţă dezaprobatoare şi ale cărei buze strânse nu prevesteau nimic bun...

— Vezi, Henry, reluă Alandra, munca asta este cam prost plătită. Dar cu puţin noroc, o să obţin o primă grasă la sfârşit, fiindcă...

Dar nu mai avu timp să spună mai mult. Matt înhăţase receptorul şi îl trântise în furcă, întrerupându-i astfel convorbirea.

Apoi se apropie ameninţător de Alandra care se dădu înapoi, speriată cu adevărat.

Dar în acel moment, uşa se întredeschise şi în cadrul ei apăru mutrişoara drăgălaşă a lui Jo.

— Am crezut că aud soneria telefonului...

Făcu ochii mari când îl văzu pe Matt, palid de furie, şi pe Alandra, vizibil speriată.

— Iar vă certaţi! exclamă ea.

— Am terminat, am terminat, se grăbi s-o asigure Alandra. Nu-i aşa Matt, că am terminat?

Şi fără să-i mai aştepte răspunsul, dispăru în mare grabă, întrebându-se ce gândise Henry despre acest mod deloc ceremonios de a întrerupe o convorbire telefonică...

***

În cursul zilelor următoare, Matt o ignoră cu desăvârşire. Şi ea făcu la fel. Totuşi îi simţea adesea privirea fixată asupra ei, mai ales când Robert se găsea prin preajmă.

Apoi atmosfera se mai dezgheţă, Matt ajungând chiar să-i ofere un pahar de Xeres într-o seară, înainte de cină.

În seara balului, părea să fie într-o dispoziţie excelentă.

— Toată lumea e gata? întrebă el. Atunci, hai...

Cu răsuflarea tăiată, Alandra îl privea. Era extrem de seducător în smochingul de o croială perfectă... Toate femeile vor fi la picioarele lui!

Şi Robert arăta bine. Mai ales că se hotărâse în sfârşit să se ducă la frizer. Acesta reuşise să-i disciplineze oarecum ciuful rebel, după ce-l scurtase destul de mult.

Matt se urcă la volan şi, considerând că e îndreptăţită, Jo se aşează alături de el. Alandra se instală deci în spate, împreună cu Robert.

O dată ajunşi, Alandra şi Jo se îndreptară spre garderobă. Capa de catifea pe care o purta Alandra îi fusese împrumutată de verişoara ei.

O întinse femeii de la garderobă şi Jo scoase o exclamaţie admirativă.

— Arăţi splendid, Alandra!

Tânăra surâse.

— Şi tu la fel, Jo!

Privirea acesteia din urmă se opriră pe colierul de perle pe care Alan Todd i-l împrumutase Alandrei pentru această seară specială. Refuzase la început, dar bineînţeles că el insistase şi obţinuse câştig de cauză.

— Sunt perlele bunicii? se interesă verişoara ei.

— Da. Te deranjează? Bunicul a insistat să le port în seara asta şi...

— Nu mă deranjează deloc! exclamă Jo.

Ridică braţul, făcând să sclipească o brăţară splendidă.

— Uite, eu port diamantele bunicii!

Şi împreună se duseră să-i întâlnească pe Matt şi Robert care îi aşteptau în hol. Fără voia ei, Alandra se înroşi brusc, conştientă de umărul ei gol şi de decolteul generos al rochiei.

Cu puţină timiditate, ridică ochii spre Matt şi remarcă faptul că nu decolteul ei îl interesa, ci perlele...

În seara asta, ar fi vrut să facă un armistiţiu cu el. Dar era prea obişnuită să-l provoace...

— Frumos cadou, nu-i aşa? îi lansă ea cu un aer satisfăcut.

El ridică din sprâncene şi întrebă neîncrezător:

— Alan ţi-a dat colierul?

Abia se abţinu să nu-l pălmuiască. Din fericire nişte prieteni de familie înărură exact în acel moment. Matt o prezentă drept nepoata lui Alan Todd şi Alandra îşi uită furia...

Dacă Robert ar fi avut posibilitatea să fie organizatorul balului, el n-ar fi dansat decât cu Alandra. Dar tânăra nu ducea lipsă de cavaleri şi îi rezervă vărului său doar două sau trei dansuri.

— E pentru prima oară când ieşim împreună, îi şopti el la ureche în timp ce o strângea în braţe.

Ea reuşi să-l împingă cu blândeţe şi să lase puţină distanţă între ei. Nu-i plăcea să-i vorbească despre acest bal ca despre o ieşire în doi, părând să sugereze că vor mai exista încă multe altele.

Încercând să schimbe subiectul, spuse primul lucru care îi trecu prin minte.

— Îmi place tunsoarea ta. Robert zâmbi încântat.

Matt m-a trimis la frizerul lui în această după-amiază.

— Şi dacă am face un tur pe la bufet? îi sugeră Alandra, fiindcă orchestra ataca un tangou prea languros.

— Cum vrei, spuse Robert fără entuziasm.

Fu şi mai dezamăgit când câţiva tineri se repeziră spre ei.

— Când o să te hotărăşti odată să ne-o prezinţi pe verişoara ta?! exclamă unul dintre ei.

Cu regret, Robert se execută:

— Dudley Nillan... Alandra Todd, mormăi el.

Un alt tânăr, cu care Alandra dansase la începutul serii, îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Şi tu vrei să fii prezentat? se strâmbă Robert. Nigel Morgan...

— Nu-i cazul, îl întrerupse acesta. Eu am dansat deja cu verişoara ta.

Apoi se adresă Alandrei:

— Şi o să mai dansăm, nu?

Robert scutură cu încăpăţânare din cap.

— Alandra a venit cu mine şi cu mine o să danseze! Nigel Morgan ridică din umeri.

— Verii nu intră la socoteală!

Atmosfera începea să fie încordată. Alandra încercă o portiţă de ieşire.

— Dar unde e Jo? se interesă ea.

— Adineaori dansa cu Jonathan Noseby, spuse Dudley Nillan.

În acest caz, unde era Matt? se întrebă Alandra.

Evită totuşi să pună întrebarea cu voce tare. Mai ales că răspunsul apăru singur, chiar în persoana lui Matt... Cu mersul lui suplu, felin, îşi făcea intrarea în sala unde organizatorul plasase bufetul.

O găsi imediat în mijlocul curtezanilor ei. O clipă ea crezu că o să li se alăture şi, ciudat, inima începu să-i bată nebuneşte.

Dar Matt le întoarse brusc spatele şi se înapoie în sala de bal.

Ceva mai târziu, Alandra îl revăzu din întâmplare. De data asta zâmbea. Şi i se întâmpla atât de rar, încât ea rămase cu gura căscată – îi zâmbea unei tinere de vreo treizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie strâmtă de lame auriu care nu ascundea mare lucru din formele ei perfecte. Părul îi era strâns pe ceafă într-un coc de culoarea abanosului, lăsându-i liberă faţa cu un oval perfect.

Alandra dansase de mai multe ori cu Nigel Morgan şi Dudley Nillan. Începea să se plictisească şi ar fi vrut să plece acasă, dar nimeni nu părea să se gândească la plecare.

Robert făcea opriri din ce în ce mai îndelungi la bar. Jo se învârtea în mijlocul ringului de dans, cu un aer extaziat, în braţele unui tânăr zâmbitor. Iar Matt părea fascinat de conversaţia acelei brunete frumoase

cu trup de zeiţă.

Un bărbat, mai în vârstă decât tinerii cu care dansase până acum Alandra, o invită. Şi ea îl urmă pe ringul de dans.

Se părea că noul ei cavaler nu ştia cine este, fiindcă o întrebă dacă locuieşte la Bedewick.

— Nu, sunt aici... în vacanţă la nişte rude din Ferny Druffield, îi explică ea.

Printre gene aruncă o privire spre locul unde se afla Matt în urmă cu o clipă. Dar el dispăruse.

— Ferny Druffield! exclamă necunoscutul. Locuiesc foarte aproape de acolo! Ne-am putea revedea şi...

O mână se aşează pe umărul Alandrei.

— Mi-ai promis următorul vals, rosti Matt.

Şi o luă, pur şi simplu, din braţele cavalerului ei. Alandra nu ştia să danseze prea bine vals. Dar Matt era un excelent dansator şi o antrenă într-un vârtej ameţitor în care ea îl urmări fără nicio greutate.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi promis acest vals! remarcă ea, extrem de bine dispusă.

Cum Matt rămânea tăcut, ea adăugă:

— Nu sunt de acord cu felul în care mi-ai izgonit cavalerul. Un asemenea procedeu nu-ţi prea stă în obicei!

Fiindcă el continua să tacă, Alandra rosti exasperată:

— Ţi-au trebuit patru ore ca să-ţi aminteşti de existenţa mea?

— Crezi că aş fi putut să te uit? o întrebă el sarcastic.

Ochii lui fixau de data asta decolteul generos al rochiei, din care se putea ghici începutul sânilor.

Tonul ironic al lui Matt o atinse până în adâncul sufletului pe Alandra. Deşi era inexplicabil, aşa se întâmplase. Nişte lacrimi trădătoare îi umeziră ochii.

Înghiţi în sec. Era pentru prima dată când o remarcă în doi peri făcută de Matt Carstair o supăra.

— Ce s-a întâmplat? se interesă el în şoaptă.

Remarcase faptul că se schimbase la faţă. Din fericire, nu ştia care este

cauza...

— La ce oră se va termina balul? întrebă ea.

— Nu prea târziu. Presupun că la Londra ţi se întâmpla adesea să te culci în zori...

— La Londra e altceva.

Valsul se terminase. Alandra vru să se desprindă din braţele lui, dar Matt nu-i dădu drumul.

— Plecăm, hotărî el.

— Şi Jo? Pare să se distreze de minune. Tu...

— Şi Robert? rosti el ca un ecou. Sărmanul de el s-a dus să-şi înece necazul la bar...

— Ar trebui să te hotărăşti odată ce vrei! explodă ea. Într-o zi mă acuzi că vreau să-l seduc pe sărmanul Robert şi îmi porunceşti să-i dau pace! Şi a doua zi te super fiindcă nu mă ocup destul de el!

— Pe drumul de întoarcere o să-i explici că nu ţineai neapărat să dansezi cu tot Bedewick-ul!

Apoi zâmbi ironic.

— Dar dacă nu te simţi în stare să-l înfrunţi pe Robert, poţi să stai în faţă, lângă mine.

Alandra ridică dispreţuitoare din umeri.

— Mă simt în stare să înfrunt orice bărbat, îl asigură ea.

Ceva mai târziu, în maşina care îi ducea înapoi la La

Roseraie îi veni destul de greu să-l respingă pe Robert. Un Robert beat care uitase de timiditatea lui obişnuită şi tot încerca s-o ia în braţe...

În tot timpul drumului Alandra duse cu el o bătălie tăcută. Niciuna din mişcările ei nu-i scăpa lui Matt, care se uita aproape în permanenţă în oglinda retrovizoare pe care o reglase în aşa fel încât să-i poată supraveghea pe pasagerii din spate...

Alan Todd se retrăsese de mult în camera lui, când Matt, Alandra şi Jo intrară în hol, urmaţi de Robert care se împleticea.

— Ai face mai bine să te bagi în pat, Robert, spuse Matt cu severitate.

Clătinându-se, tânărul se îndreptă spre Alandra.

— Vino... vino cu mine...

Fu gata să cadă; tânăra întinse repede mâna ca să-l ajute să-şi recapete echilibrul.

Matt îl luă de umeri şi îl împinse pe scări.

— Să nu te superi pe el, Alandra! rosti Jo pe un ton de scuză. Săracul Robert! A băut atât de mult încât nu mai ştie nici ce zice nici ce face! O să-i fie ruşine mâine când o să-şi reamintească de această seară. Dacă o să-şi mai reamintească...

— Nu sunt deloc supărată pe el, o asigură Alandra.

Urcă la rândul ei scara, însoţită de Jo.

— Te-ai distrat bine? o întrebă pe verişoara ei.

— Aşa şi aşa.

— Totuşi aveai aerul că te distrezi foarte bine!

Jo oftă.

— Pe de o parte da, pe de o parte nu.

— De ce?

— Fiindcă a apărut din nou acea... Hamilton!

— Oh! se mulţumi să rostească Alandra.

Nu-i fusese greu să ghicească că femeia în rochie de lame auriu era acea... Ce reprezenta doamna sau domnişoara Hamilton pentru Matt? Era amanta lui? Voia s-o ia de nevastă?

În timp ce îşi scotea colierul de perle în camera ei, Alandra întorcea problema pe toate feţele.

Nu avea somn. Seara asta nu se desfăşurase aşa cum sperase... Un sentiment ciudat de insatisfacţie punea stăpânire pe ea.

Şi, brusc, avu chef să facă o plimbare pe afară. Fără să se mai gândească, ieşi din camera ei.

„Nu voiam să-l supăr pe Robert! gândi ea. Chiar că nu voiam...”

Oftă. Traversă încet sufrageria şi împinse una din uşile care dădeau spre grădină. Era prea cufundată în gândurile ei ca să remarce faptul că aceasta nu era închisă.

Alese aleile presătare cu nisip. Parfumul trandafirilor era ameţitor.

— Nu reuşeşti să dormi, Alandra?

Tânăra tresări recunoscând vocea lui Matt.

— Ia te uită... şi tu ai ieşit la plimbare? îngăimă ea.

Simţi că inima începe să-i bată din ce în ce mai repede. Gâtul îi era uscat şi regreta că n-a găsit ceva mai inteligent de spus.

— Nu reuşeşti să dormi fiindcă l-am împiedicat pe Frank Millington să-ţi dea o întâlnire amoroasă?

Deci bărbatul de vreo patruzeci de ani cu care dansa când îşi făcuse Matt apariţia ca s-o invite la dans se numea Frank Millington...

— Ţi-ai scos pârleala în seara asta! rosti Matt cu dispreţ.

Alandra se încruntă.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Pretindeai că te plictiseşti aici. N-am avut impresia că aşa a fost cazul şi la bal! Ţi-ai făcut o mulţime de relaţii...

Tânăra ridică din umeri.

— Dacă îţi închipui că sunt în căutarea unei întâlniri amoroase, conform propriilor tale cuvinte, nu uita că m-aş fi putut mulţumi cu Robert.

— În seara asta Robert n-a fost tovarăşul visat! De aceea ai ieşit după mine în grădină?

— Eu, să mă ţin după tine?! exclamă ea.

Timp de o clipă, rămase fără glas. Apoi continuă:

— Nici măcar nu ştiam că...

Apoi furia îşi spuse cuvântul:

— Ce pretenţie! Chiar că eşti un... eşti un...

Se întrerupse, căutând insulta potrivită. Apoi o revăzu pe acea Hamilton cu Matt, şi îl asigură dispreţuitoare:

— Celelalte femei n-au decât să se învârtească în jurul tău ca fluturii de noapte pe lângă lampă. Închipuie-ţi că nu e şi cazul meu, Matt Carstair! închipuie-ţi că nu va fi niciodată cazul meu!

— Ah, da? Deci pretinzi că n-ai chef să te distrezi puţin?

Şi brusc, o trase spre sine.

— Vedem noi acum, mormăi el.

Înainte ca ea să-i fi putut ghici intenţiile, pusese stăpânire pe buzele ei cu o sărutare care nu avea niciun pic de blândeţe în ea.

În primele clipe, Alandra se zbătu ca o nebună. Dar el o ţinea cu

putere... Şi puţin câte puţin, simţi că începe să-i curgă foc prin vine.

— Opreşte-te! reuşi ea să-i spună.

El îşi ridică o clipă capul.

— Vrei să mă opresc? Chiar vrei?

Acum depunea o ploaie de sărutări pe umărul ei gol şi ea se înfiora de plăcere, de dorinţă...

— Opreşte-te, repetă ea mai slab.

Acum nu se mai zbătea. Dimpotrivă, toată fiinţa ei tânjea după trupul lui bărbătesc. El puse din nou stăpânire pe buzele ei. Nu era sărutată pentru prima oară, dar nu fusese niciodată atât de tulburată de un simplu sărut.

Un simplu sărut? Nu, acela al lui Matt nu era deloc obişnuit... Avea puterea s-o transporte într-o lume necunoscută. O lume senzuală a cărei existenţă o ignora.

Pe neaşteptate, Matt îi dădu drumul. Cu ochii închişi, ea îi întinse buzele.

— Ei, acum ştim! remarcă el zeflemitor.

Alandra tresări, ca trezită dintr-un vis, şi deschise ochii.

— Ce... ce ştim? îl întrebă ea.

Cu braţele încrucişate pe piept, el o privea de sus.

— Că suporţi cu greu abstinenţa, îi aruncă el în faţă.

Această adevărată insultă parcă o plesni.

— Cum... cum îndrăzneşti! se indignă ea, roşie de umilinţă.

Deci, acea sărutare nu avea nicio semnificaţie! Pentru el era vorba doar de un test! Un test la care dădea răspunsul care îi convenea...

— Nu conta pe mine să-ţi potolesc simţurile, draga mea! o asigură el. O să ai cecul tău de o mie de lire sterline şi nimic mai mult! Dacă tu cauţi... altceva, adresează-te în altă parte.

Alandra pălise. Tot sângele îi fugise din obraji. O furie fără nume pusese stăpânire pe ea. Fără să se mai gândească, ridică mâna şi îl pălmui cu toată puterea.

— De mult timp meritai asta! exclamă ea. Cred că palma asta valorează o mie de lire!

După aceste cuvinte, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre casă.

CAPITOLUL 7

Când Alandra deschise ochii a doua zi de dimineaţă, evenimentele serii îi reveniră imediat în minte.

Satisfacţia pe care o încercase pălmuindu-l pe Matt Carstair dispăruse. Se simţea nehotărâtă, prost dispusă...

Şi când coborî să-şi ia micul dejun, îşi dădu seama că nu era singură.

— Bună, spuse ea după cum obişnuia.

Nimeni nu-i răspunse. Evită să-l privească pe Matt. Şi lucru uimitor, Jo şi Robert erau prezenţi.

Jo părea teribil de deprimată. Iar Robert arăta îngrozitor. Ai fi crezut că era un câine bătut.

Las' că merită! gândi fără milă Alandra.

O pendulă bătu jumătatea de oră. Robert se strâmbă şi Matt se ridică. Jo se luă în fugă după el... Atunci Robert se hotărî la rândul lui să părăsească încăperea, cu capul plecat, fără să îndrăznească să arunce nicio privire în direcţia Alandrei.

În acel moment Alan Todd îşi făcu apariţia în sufragerie.

— Bună dimineaţa, bunicule!

— Bună, mormăi el.

Tânăra deschise poşeta şi scoase perlele pe care le primise în ajun.

— Îţi mulţumesc foarte mult că mi le-ai împrumutat, declară ea, nereuşind să pară prea entuziasmată.

Alan Todd o fixă, apoi îşi îndreptă privirea asupra perlelor care străluceau fără ostentaţie pe masă, fără a face însă vreun gest să le ia.

— Mi-ar face plăcere să păstrezi perlele bunicii tale, Alandra, spuse el în cele din urmă.

Dar tânăra scutură din cap.

— Mulţumesc, dar nu vreau.

Ar fi putut vorbi mai altfel... Dar era prea demoralizată.

Alan Todd oftă.

— Doamne! exclamă el. Şi se zice că sunt orgolios! Dar orgoliul meu nu e nimic în comparaţie cu al tău.

Luând colierul, îl băgă în buzunarul hainei.

Jo reveni în sufragerie.

— Pe Robert îl doare capul, declară ea turnându-şi o ceaşcă de cafea.

Nimic de mirare!

— Am observat că nu părea prea în formă, şopti Alandra.

— Ai remarcat că şi Matt e foarte prost dispus? o întrebă Jo.

— Nu...

Ar fi trebuit să-l privească. Măcar să vadă dacă îi rămăseseră urme pe obraz de la degetele ei. Cu puţin noroc, poate că avea şi un ochi învineţit...

— Ştii de ce este prost dispus? întrebă Jo. Pur şi simplu pentru că am avut proasta inspiraţie să-l pun în gardă împotriva Corinnei Hamilton!

Alandra făcu ochii mari.

— Da? se mulţumi ea să spună.

— Dat fiind că s-a întors aici, se va face luntre şi punte ca să reînnoade relaţia lor! exclamă disperată Jo.

— Să reînnoade?

— Era gata să-l facă s-o ia de nevastă, acum vreo doi sau trei ani, explică Jo. Dar cum Matt nu se hotăra destul de repede după gustul ei, prins în mreje un bărbat bogat...

— Şi este măritată? se interesă repede Alandra.

— Era, o corectă Jo. După câteva luni de la căsătorie a divorţat. Şi se pare că primeşte de la fostul ei soţ o pensie mai mult decât bună!

Alandra clatină din cap.

— Crezi că s-a întors din cauza lui Matt?

— Bineînţeles! N-ai văzut-o aseară? Se ţinea după el ca o lipitoare...

Jo strânse din pumni şi puse cu zgomot ceaşca pe masă.

— O să fac un tur cu maşina, decise ea. Vii cu mine, Alandra?

— Nu, mulţumesc.

Alandra prefera să meargă pe jos. În acest fel se putea gândi şi îşi putea pune ideile în ordine...

Regreta acum că refuzase perlele bunicii sale cu atât de puţin tact. Bineînţeles că nu le voia. Dar ar fi putut să-i ofere o explicaţie bunicului ei.

Se gândi apoi la Jo. Aseară verişoara ei păruse să-l uite pe Matt în

favoarea tânărului Jonathan Noseby.

„Ar fi în mod sigur mult mai fericită cu un băiat de vârsta ei” gândi Alandra. „Nu cred că Matt e în stare să facă fericită o femeie. Mai ales o copilă ca Jo, care e şi atât de sensibilă...

Gândurile îi reveniră în sfârşit la Robert. Trebuia neapărat să găsească o ieşire din această situaţie...

Săracul Robert! Avea un aer atât de nefericit în această dimineaţă...

Timp de o clipă se gândi să părăsească La Roseraie. N-ar fi mai rezonabil? Dar abia îi trecuse prin cap această idee că se simţi disperată.

Nu, nu voia să plece.

***

În acea seară, îmbrăcată doar într-un halat uşor, examina conţinutul dulapului, întrebându-se ce să îmbrace la cină.

Alegerea nu era prea grea şi avea impresia neplăcută că mereu coboară îmbrăcată la fel... Spre deosebire de celelalte, care...

Cineva bătu la uşă întrerupându-i şirul gândurilor. În prag era Robert.

— Aş vrea să-ţi vorbesc, Alandra.

— Poţi să-mi vorbeşti jos, peste 10 minute, răspunse ea cu răceală.

— Întotdeauna e lume de faţă. Nu poţi avea o convorbire fără martori!

— Bine, intră, spuse ea fără chef.

— Aş vrea să-mi cer scuze, spuse el imediat. Comportarea mea de aseară a fost incalificabilă...

Oftă, fixându-şi vârfurile pantofilor.

— Matt mi-a povestit totul, şopti el. Nu-mi aminteam de nimic! Când ne-am întors la La Roseraie, se pare că ţi-am zis să... să...

Se întrerupse, roşu ca sfecla la faţă. Alandra se simţea jenată pentru el.

— Să nu mai vorbim despre asta, Robert.

Şi adăugă cu un zâmbet.

— Pe viitor, încearcă să te stăpâneşti.

— Oh, fii fără teamă! exclamă el. Nu mi se va mai întâmpla niciodată.

Roşeaţa feţei se accentua.

— Vezi, Alandra, cred că... cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine.

— Oh, Robert! exclamă ea, dezolată că îl face să sufere.

Dar era momentul ca, acum sau niciodată, să pună lucrurile la punct între ei.

— Nimic nu este posibil între noi, îi spuse ea cu hotărâre.

— Fiindcă suntem veri?

Alandra oftă.

— Nu, Robert...

— Atunci...

Ea îl întrerupse cu blândeţe.

— Fiindcă nu sunt îndrăgostită de tine, Robert.

„Şi n-o să fiu niciodată”, avu ea chef să adauge.

— Dar... dar nu mă deteşti? o întrebă el cu timiditate. Ştiu că sunt departe de a fi foarte

***

A doua zi, Alandra se sculă tot foarte de dimineaţă, aşa cum era obişnuită. Dar nu coborî imediat. Prefera să aştepte să plece mai întâi Matt cu Robert. Nu ţinea să-i vadă nici pe unul nici pe celălalt.

Din nefericire, când ajunse în josul scărilor, îl văzu pe Matt, care ridica telefonul din hol.

El îi întinse receptorul.

— E pentru mine? îl întrebă ea.

— Evident, mormăi el.

Se aştepta se audă vocea lui Henry şi fu destul de surprinsă când interlocutorul ei se prezentă:

— Frank Millington. Am dansat împreună la balul de la Bedewick...

— Sigur că da, îmi amintesc!

Atunci când dansa cu el, venise Matt şi intervenise destul de nepoliticos, despărţindu-i...

— Iartă-mă că îţi telefonez atât de devreme, dar voi lipsi toată ziua. Vrei să cinăm împreună diseară?

De fapt, Alandra nu avea niciun chef. Abia îl cunoştea pe tipul ăsta care avea cu cel puţin douăzeci de ani mai mult decât ea.

— Hmm, eu...

Căuta cu disperare o scuză.

— Am încercat de mai multe ori să-ţi vorbesc, continuă Frank Millington. Matt mi-a spus mereu că nu eşti acasă. L-am rugat să-ţi transmită să-mi rezervi această seară. Ţi-a parvenit mesajul meu?

Alandra se încruntă.

— Da, mi-a transmis mesajul tău, îl asigură ea în cele din urmă.

Dacă minţea, era din spirit de solidaritate faţă de locuitorii de la La Roseraie şi totodată fiindcă ea considera că Frank Millington procedase cu un om extrem de manierat.

— O clipă, te rog, îi spuse ea.

Acoperind cu mâna receptorul, îl întrebă în şoaptă pe Matt:

— Spune-mi, Frank e bogat?

Aşa după cum prevăzuse, Matt se uită urât la ea şi rosti cu dispreţ:

— Precum Cresus!

Dar nu părea să vrea să plece de lângă telefon. Alandra se prefăcu atunci că reflectează.

— Spune-mi, Matt, îl mai întrebă ea. O „fată ca mine” ar trebui să-i accepte invitaţia?

Matt mormăi:

— Ar putea merge dacă reuşeşti să-l faci să creadă că nu eşti o pradă uşoară! şuieră el printre dinţi.

Şi, după aceste cuvinte, îi întoarse spatele. După o clipă, dispăruse din raza ei de vedere. Alandra închise ochii, având impresia că a primit un pumn în piept. Îi dispăruse complet cheful de râs.

Trase adânc aer în piept şi duse receptorul la ureche.

— Alo? Alo? se impacienta Frank Millington. Mai eşti la aparat?

— Da. Regret, dar în seara asta nu sunt liberă.

Şi fără să-şi dea osteneala unei explicaţii închise telefonul.

Spre sfârşitul după-amiezii, se afla în salon unde frunzărea una dintre numeroasele reviste pe care le cumpăra Jo.

— Alandra!

Robert îşi făcuse apariţia în salon.

— Eşti gata să iei prima lecţie de conducere?

— Oh...

Uitase complet de asta.

— Când înveţi în afara şcolii, nu ai nevoie de o autorizaţie specială? îl întrebă ea.

— Adevărat! exclamă Robert. Am cumpărat semnele care indică faptul că un şofer începător se află la volan, dar nu m-am gândit...

Apoi îşi ridică braţele cu un gest triumfător.

— Nu departe de aici se găseşte un teren de aviaţie, dezafectat. Nu e nevoie de autorizaţie ca să conduci acolo!

Ar fi fost atât de dezamăgit dacă ea ar fi zis nu, încât Alandra îl urmă, fără să mai caute vreo portiţă de scăpare.

Ajunşi pe terenul de aviaţie, schimbară locul şi Alandra începu să se iniţieze în subtilităţile şoferiei.

Dar Robert, care se dovedea un excelent instructor, profita de situaţie, ca s-o ţină prea mult de mână când schimba vitezele sau întorcea volanul.

Brusc, îi şopti la ureche cu o voce tulburată.

— Alandra...

Chipul lui era foarte apropiat de al ei şi tânăra ghici că are intenţia s-o sărute.

— Nu, Robert, şopti ea.

Ridică picioarele de pe pedale şi motorul se cală, zguduindu-i puţin.

— Îmi placi, Robert. Dar ca o verişoară... nimic mai mult.

— Dar ai putea să mă iubeşti într-o bună zi? rosti el plin de speranţă.

— Nu.

— De unde ştii?

— Ştiu, declară ea cu convingere.

Robert îşi plecă trist capul.

— De ce?

Fiindcă o singură explicaţie îi venea în minte, o întrebă imediat:

— Pentru că iubeşti un altul?

Fără să ezite, ea se agăţă de această explicaţie.

— Da, asta e, Robert. Iubesc pe altcineva.

Se întoarseră la La Roserie fără să mai schimbe vreun cuvânt. Alandra

îşi dădea prea bine seama că îl îndurerase pe Robert. Dar fusese onligată să facă asta... Poate că va înceta de acum înainte s-o mai bată la cap?

Abia intrase în camera ei, că Matt Carstair îşi făcu apariţia ca o tornadă.

— Nu obişnuieşti niciodată să baţi la uşă înainte de a intra?! exclamă ea.

— Unde ai fost?

Alandra ridică din umeri.

— Dacă arunci o privire pe fereastră, o să vezi că maşina lui Robert poartă nişte plăcuţe care, dacă e nevoie să-ţi mai spun, indică faptul că un şofer începător...

Matt nu-şi dădu osteneala să verifice.

— N-are decât să-şi scoată plăcuţele! exclamă el. O să te duci la o şcoală de şoferi, te-am înscris deja!

— Oh!

Alandra reuşi să-i adreseze un surâs încântat.

— Îmi oferi lecţii de conducere? se miră ea.

Apoi clătină din cap.

— Înţeleg...

— Ce înţelegi? mormăi el.

— Nu vrei să-l seduc şi mai mult pe Robert...

— Faptul e deja consumat!

— Eu...

Alandra se întrerupse, surprinsă să constate că n-o mai ţineau picioarele.

Matt o privea cu un aer ostil şi ea reuşi să ridice din umeri cu un aer indiferent.

— Nu-ţi face probleme pentru Robert! Ştie că nu are nicio şansă cu mine.

Alandra simţea că i s-au înmuiat genunchii. Dacă ar fi făcut vreun pas, s-ar fi prăbuşit.

„Ce se întâmplă cu mine? se întrebă ea cu înfrigurare. Mă simt atât de ciudat, sunt atât de slăbită...

— I-am spus lui Robert că nu poate fi nimic între noi, repetă ea. Şi el m-a crezut.

— Mă întreb de ce!

Alandra simţi că se înfurie şi asta o făcu să-şi regăsească întreaga vitalitate.

— Fiindcă i-am mărturisit că sunt îndrăgostită de un altul! se auzi ea declarând cu vehemenţă.

Matt strânse din pumni.

— Minţi! Nu-i adevărat!

— Ce idee! ripostă ea. Ştiu totuşi când sunt îndrăgostită sau nu sunt!

— Doar nu poţi fi îndrăgostită de un...

— Doamne! îl întrerupse ea. Ia te uită cine îmi dictează sentimentele. Uite unde poate duce excesul de autoritate!

Îşi regăsise verva care, timp de o clipă, o părăsise.

— Haide, scumpul meu Matt, doar n-aş respinge un tânăr celibatar ca vărul meu dacă n-aş avea un motiv foarte valabil! Şi o să-ţi fac cunoscut acest motiv.

Matt făcu un pas spre ea. Chipul lui era crispat de furie şi ochii îi străluceau. Alandra se dădu înapoi, speriată. Şi de data asta, îşi spuse că împinsese lucrurile prea departe...

Matt o prinse cu brutalitate de umeri şi o scuturã.

— Ştiu că minţi! Ştiu! spuse el furios.

O ridică fără pic de efort şi o aruncă pe pat. După o clipă, o urmă. Panica o cuprinse pe Alandra, care începu să se zbată din răsputeri.

— Minţi! repetă el. Şi o să avem imediat dovada!

Buzele lui puseră pătimaş stăpânire pe ale ei.

— Nu...

Alandra continua să se zbată. Îi era frică. De el, dar mai ales de ea... Fiindcă simţea că rezistenţa îi scade şi pentru nimic în lume, n-ar fi vrut să cedeze, victimă a simţurilor ei.

Fiindcă asta voia Matt! Şi pe urmă o va umili.

— Nu! strigă ea.

Buzele lui Matt coborâră de-a lungul gâtului ei. Şi, din nou, trupul ei nu mai vru s-o asculte.

— Nu, spuse ea mai încet.

Cu multă îndemânare, el îi desfăcu nasturii de la bluză, apoi închizătoarea de la sutien, şi sânii ei feciorelnici ieşiră la iveală.

Buzele lui atingeau ca o mângâiere pielea ei goală, trezind în ea mii de fiori, mii de dorinţe, dar şi o plăcută moleşeală.

— Nu, gemu ea.

Dar acest „nu” era acum aproape un „da”.

Mâinile lui Matt, atât de dure cu câteva minute în urmă, erau atât de mângâietoare. Degetele lui reuşeau să facă să vibreze toate fibrele trupului ei tânăr.

Alandra se arcui, lipindu-se şi mai mult de el.

— Matt... şopti ea.

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, cu un geamăt venit din adâncul fiinţei sale.

— Matt...

Cu ochii închişi, se abandonă complet. Atunci el se îndepărtă. Alandra îşi întinse braţele spre el.

— Matt...

Dar Matt se ridicase. Ea se hotărî să-şi deschidă ochii şi îl văzu stând în picioare la capătul patului. O fixa cu un dispreţ nemărginit şi, brusc, Alandra îşi dădu seama cum arăta.

Probabil că era foarte roşie la faţă şi ciufulită. Îşi trase instinctiv bluza pentru a-şi ascunde sânii goi.

— Deci astfel îmi răspunzi când pretinzi că eşti îndrăgostită? îi aruncă el cu dispreţ.

Apoi Matt ridică din umeri.

— Dragostea! Habar n-ai ce înseamnă!

După aceste cuvinte, ieşi din cameră. Alandra îşi ascunse chipul în pernă, înăbuşindu-şi un hohot de plâns.

Da, era îndrăgostită.

De Matt Carstair...

CAPITOLUL 8

Cum reuşi Alandra să găsească destulă energie să coboare la cină, după această teribilă revelaţie? N-ar fi fost în stare să răspundă la această întrebare...

Dacă ar fi fost după ea, ar fi rămas în pat sau ar fi plâns pe rupte...

Dar mândria ei era mai puternică decât orice. Apăru în sufragerie fără să lase să i se întrevadă emoţia.

— Iertaţi-mă că am întârziat puţin, reuşi ea să spună părând bine dispusă. Pierzi noţiunea timpului când te distrezi...

Susţinu privirea lui Matt câteva clipe. Apoi întoarse capul, cu obrajii în flăcări.

— Ai luat prima lecţie de conducere cu Robert, spuse bunicul ei. A fost atât de amuzant?

Doamne! Uitase complet de aceste lecţii.

— Robert e un şofer extraordinar, îi asigură ea.

Îi zâmbi vărului ei care se umflă în pene de mândrie.

— Dar eu... hmm...

Se întrerupse, încercând cu disperare să spună ceea ce avea de spus fără să-l rănească.

— Îmi amintesc că o prietenă a început să înveţe să şofeze cu fratele ei. Şi au reuşit să se certe într-un asemenea hal încât au trebuit să renunţe...

Întoarse paharul între degete şi încheie:

— În consecinţă, nu cred că ar fi rezonabil să continuu lecţiile cu Robert. N-aş vrea să mă cert cu el!

Robert ridică mâinile.

— Dar...

Alandra nu-i lăsă însă timp să spună mai multe.

— Aş prefera să rămânem prieteni, Robert. Ar fi păcat să ne certăm din cauza volanului.

— În acest caz, spuse Jo, ar trebui să iei lecţii la o şcoală de şoferi.

Matt o să creadă că aranjase totul dinainte! Alandra se repezi să răspundă înainte ca el să deschidă gura.

— M-am gândit, îi spuse verişoarei sale, şi m-am hotărât să nu mai învăţ să conduc.

Jo ridică sprâncenele a mirare.

— Bunicul era gata să-ţi ofere o maşină dacă obţineai permisul de prima dată! exclamă ea.

Fără să vrea, Alandra se întoarse spre Matt. El n-o scăpase deloc din ochi în timpul acestui schimb de cuvinte.

Cu un ton uşor, Alandra se eschivă:

— Am fost întotdeauna sub orice critică, atunci când trebuia să dau un examen. Mă pierd cu firea din cauza emoţiei! în concluzie, aş fi ratat precis permisul.

Bunicul ei zâmbi.

— Semeni prea mult cu tatăl tău, Alandra!

Tânăra îşi ridică ochii spre el şi înţelese că el nu se referise la examene, ci compara orgoliul ei cu cel al fiului său. Şi mai remarca faptul că amândoi disprețuiau bunurile materiale.

— Îţi mulţumesc, bunicule, şopti ea, simţindu-se brusc emoţionată.

După cină, Alan Todd se retrase în biroul lui, cu pipa în gură. Jo şi Robert se instalară în faţa televizorului. Matt se duse să se închidă în apartamentul lui.

Temându-se că îl va întâlni la primul etaj dacă urca imediat, Alandra mai întârzie în bibliotecă.

Luă la întâmplare o carte şi, după ce le ură noapte bună verilor ei, se duse să se bage în pat.

Dar era prea enervată ca să poată urmări intriga romanului... Rândurile dansau în faţa ochilor ei şi cuvintele i se păreau fără niciun sens.

Pe la miezul nopţii se îmbrăcă în halat şi începu să se plimbe prin cameră, ca un leu în cuşcă.

Niciodată nu se mai simţise atât de tristă, atât de demoralizată, atât de nefericită... Culmea era că Matt plecase imediat după cină... Probabil că acum se găsea în compania Corinnei Hamilton!

Strângându-şi cordonul halatului, se hotărî să coboare ca să-şi facă un ceai. Se duse în bucătărie şi umplu ibricul.

Apoi se aşeză în faţa mesei de bucătărie şi-şi cuprinse capul în mâini.

De ce se îndrăgostise de acest bărbat? Cel mai îngrozitor din câţi întâlnise vreodată! Ah, cât de ironică era câteodată soarta...

Îşi aminti de sărutările lui, de mângâierile lui şi izbucni în lacrimi.

În faţa cui şi-ar fi putut deschide sufletul? Nu avea pe nimeni destul de apropiat... Doar mama ei ar fi putut-o înţelege şi sfătui.

Mama ei... La gândul ăsta disperarea îi crescu şi hohotele de plâns se înteţiră.

După zece minute tot nu se putuse opri din plâns, şi din ibric ieşeau aburi.

Când o mână se aşeză pe umărul ei, Alandra tresări. Nu-l auzise pe Matt intrând... Şi nici nu-l văzuse închizând aragazul. Nici privind-o îndelung în timp ce strângea din maxilare...

— Cine te-a supărat?

Îi vorbea ca unui copil.

— Biata Alandra, şopti el.

O bătu pe umăr cu blândeţe. Alandra se ridică, gata s-o ia la fugă. Să fugă de el... îşi ascundea faţa în palme fiindcă nu voia s-o vadă plânsă.

— Hai, nu e atât de grav, continuă el. O să reuşeşti tu să-l convingi pe bunicul să-ţi dea ceea ce vrei!

Lacrimile Alandrei se uscară imediat. De ce Matt îşi închipuia că ea plânge fiindcă îşi jucase prost cartea şi pierduse maşina?

— Din cauza asta plângi? insistă el. Am ghicit?

Alandra nu-i răspunse.

— Sau regreţi că n-ai luat cina cu Frank Millington? continuă el.

Refuzând să asculte mai mult, Alandra se repezi spre uşă, abia stăpânindu-şi plânsul.

Dar Matt o prinse chiar înainte să fi putut trece pragul. O strânse cu putere de braţ, obligând-o să se întoarcă spre el.

— Dar sunt lacrimi adevărate, se miră el.

O privi apoi fără să mai spună nimic.

— Nu e vorba de o criză de furie sau de ciudă! Chiar plângi cu adevărat... Cum e posibil? O fată atât de dură, atât de insensibilă ca tine...

Alandra descoperi o batistă în buzunarul halatului şi îşi şterse obrajii, cu o mână tremurătoare. Trăgând adânc aer în piept, încercă să-şi revină.

Matt nu trebuia cu niciun preţ să afle de ce plânsese. I-ar fi fost prea ruşine dacă ar fi ghicit adevăratul motiv al lacrimilor ei.

Căznindu-se să zâmbească, îi spuse la întâmplare primul lucru care îi trecu prin minte:

— Închipuie-ţi că tocmai curăţasem nişte ceapă.

— Da?!

— Ţi se pare de necrezut, nu-i aşa? adăugă ea cu o voce nesigură.

Matt o privi şi în ochii lui Alandra descoperi o luminiţă de admiraţie. Era un omagiu adus orgoliului ei. Ceea ce salută el era puterea ei de caracter.

— Da, pare de necrezut, admise el. De altfel, nici nu te cred!

— Oh...

— Dacă mi-ai spune pur şi simplu adevărul? o întrebă el. Ar fi mai uşor, nu-i aşa?

Cu gesturi absente, ea îşi şterse din nou obrajii. Căuta cu disperare un pretext plauzibil pentru a-i explica criza ei de disperare.

Privind în jur, îşi dădu seama că pusese ibricul pe foc.

— Eu... nu puteam dormi, îi explică ea. Şi atunci... am coborât să-mi fac... o ceaşcă de ceai.

Considerând că s-a justificat, se pregăti să părăsească bucătăria. Degetele lui Matt îi strânseră însă şi mai tare braţul.

— Şi ţi-ai băut ceaiul?

— Hmm... eu... eu...

Matt privi în jurul lui, în căutarea ceştii şi a ceainicului.

— Nu mi se pare, rosti el.

Alandra îl privi încurcată.

— Vrei şi tu? îi propuse ea.

Dacă îşi găsea ceva de făcut, poate că va reuşi să-şi recapete stăpânirea de sine? Poate că va reuşi să se gândească şi la altceva decât la dragostea ei fără speranţă pentru Matt Carstair?

Fără speranţă, da... Dar mai ales ridicolă! Cum de putea inima ei să bată pentru acest bărbat?

Cu blândeţe, el o făcu să se aşeze din nou în faţa mesei de bucătărie.

O cută îi brăzda fruntea şi pentru prima oară nu era nici agresiv nici dispreţuitor. Lacrimile ei avuseseră puterea să-l emoţioneze?

Se sprijini de spătarul scaunului, simţindu-se brusc epuizată. Matt scoase dintr-un dulap două ceşti şi două farfurioare, apoi începu să facă ceaiul, cu dexteritate.

Fără să scoată niciun cuvânt, ea îl privea trebăluind. Nu se aşteptase deloc că el nu numai să accepte să bea o ceaşcă de ceai în compania ei, dar chiar să-l şi pregătească!

Matt nu-i vorbea şi Alandra se întrebă dacă ăsta era scopul lui: să-i dea ocazia să-şi vină în fire şi să-şi usuce complet lacrimile. Dar oare era el capabil de atâta solicitudine?

În curând, puse în faţa ei o ceaşcă plină cu un ceai fierbinte şi parfumat.

— Mulţumesc, şopti Alandra.

Matt se aşeză lângă ea, după ce se servise şi el cu o ceaşcă de ceai. Cu ochii plecaţi, Alandra învârtea linguriţa în ceaşcă, fără să îndrăznească a-l privi. Se temea că va fi trădată de expresia feţei...

„Aş muri de ruşine dacă ar ghici că sunt îndrăgostită de el!” gândea Alandra.

După ce bău o înghiţitură de ceai, el puse ceaşca pe masă şi o privi gânditor.

— Dacă mă gândesc bine, Alandra, încep să cred că nu eşti atât de încăpăţânată şi dură precum dai impresia.

Tânăra se simţi cuprinsă de teamă. Nu voia ca el să se gândească prea mult la ea. Fiindcă, dacă începea s-o studieze într-o lumină nouă, ar fi în stare să-i descopere secretul...

Şi dacă înţelegea că se lăsase cuprinsă de disperare fiindcă fusese destul de proastă ca să se îndrăgostească de el?

Trebui să-şi adune tot curajul, toată mândria, toate puterile pentru a ridica în fine capul şi a-i susţine privirea fără să clipească. Acum, mai mult ca niciodată, el trebuia să rămână convins că ea era tipa dură, fără prea multe scrupule şi principii, pe care el o dispreţuia atât de mult...

— Ei! exclamă ea. Nu-ţi face prea multe iluzii în privinţa mea. Reuşise să

vorbească destul de cinic. Dar Matt continua s-o studieze cu un aer gânditor.

Trebuia să găsească la iuţeală un pretext pentru a-i explica de ce plânsese.

— Nu credeam că te vei întoarce atât de devreme, declară ea. Altfel...

— Altfel nu m-ai fi lăsat să te văd plângând. N-ai fi permis nimănui, de altfel, să-ţi vadă lacrimile. Eşti prea orgolioasă pentru aşa ceva.

Alandra rămase tăcută.

— Mă înşel? insistă el.

Tânăra oftă. Niciodată nu se mai simţise atât de vulnerabilă ca în această clipă. Nu era în stare să scoată niciun cuvânt... Dacă ar fi deschis gura, ar fi izbucnit din nou în hohote de plâns.

„Ar trebui să urc în camera mea, gândi ea. Mâine voi redeveni eu însămi... Mâine voi fi capabilă să-l înfrunt fără emoţii...”

Dar nu avea deloc chef să plece. Era atât de plăcut să fie alături de el când toată casa era adormită.

— Haide, bea-ţi ceaiul înainte să se răcească, o sfătui el.

Îi vorbea cu multă blândeţe şi o nesfârşită răbdare. Ca unui copil bolnav...

Alandra bău o înghiţitură. Apoi alta. Şi, puţin câte puţin, îi venea mintea la cap.

„Greşesc rămânând atât de mult timp aici, îşi spuse ea. Mă joc cu focul... Aş face mai bine să mă refugiez în camera mea cât mai am putere!”

Îşi îndreptă cu hotărâre spatele, pregătindu-se să-i spună noapte bună şi s-o şteargă. Dar, ca şi cum îi ghicise intenţiile, Matt o reţinu punându-şi mâna pe mâna ei.

— Şi dacă mi-ai spune acum de ce aceşti frumoşi ochi verzi vărsau atâtea lacrimi? o întrebă el.

Ea îl privi stupefiată. Nu se aşteptase deloc la un asemenea compliment. Fiindcă era un adevărat compliment... Aceşti frumoşi ochi verzi... Cele câteva cuvinte răsunau continuu în urechile sale ca o muzică.

Da, nu avea deloc chef să părăsească bucătăria. De fapt, să-l

părăsească pe el...

Matt voia să ştie. Era omul care mergea până la capătul firului. Lacrimile ei nu se potriveau deloc cu imaginea pe care şi-o făcuse despre ea. Şi n-o va lăsa în pace înainte de a descoperi motivul durerii ei...

Alandra se căzni să zâmbească.

— Crezi că am ochi frumoşi? îl întrebă ea, sperând să devieze discuţia.

— Alandra, nu trişa! Ţi-am pus o întrebare.

— Eşti prea tare pentru mine, şopti ea îndepărtându-şi mâinile într-un gest de neputinţă. Abandonez partida.

— Nu şi eu. N-o să te las în pace până nu aflu de ce plângeai.

Alandra râse cu amărăciune. Dacă ar fi ghicit!

Dar ea nu-i va mărturisi niciodată că din cauza lui... Nu, nu va afla că îl iubeşte, că o roade gelozia închipuindu-şi că îşi petrece timpul în compania Corinnei Hamilton.

— Ei? insistă Matt.

Aştepta ca ea să-i răspundă. Aşa că trebuia neapărat să găsească o explicaţie plauzibilă...

— Hmm, eu... eu... mă gândeam la... la...

Se întrerupse. Dacă se simţea nefericită din cauza lui, plânsese şi amintindu-şi de mama ei, regretând că nu e alături de ea ca s-o sfătuiască.

— Mă gândeam la mama.

Alandra întoarse capul.

— A murit de curând, adăugă ea în şoaptă.

— Când?

I se păru că descoperă o notă metalică în vocea lui Matt. Începuse din nou să nu aibă încredere în ea?

În acest caz, cu atât mai bine! gândi ea cu disperare în suflet.

Se crispă şi vocea îi deveni mai puternică.

— Acum două luni.

Matt făcu o pauză înainte de a întreba:

— Şi moartea ei te-a dat peste cap? O iubeai mult?

Ce întrebări! Trebuia să fii un monstru ca să nu-ţi iubeşti mama şi ca moartea ei să nu te dea peste cap!

— Dar tu? îi întoarse întrebarea. Tu îţi iubeşti mama?

Vorbise cu o agresivitate stăpânită. Dar Matt nu păru să ia asta în seamă.

— Ai venit la La Roseraie la o lună după moartea mamei tale, calculă el. Ai făcut acest pas fiindcă doreai să te apropii de familia ta?

Se înşelase închipuindu-şi că el devenise din nou bănuitor în privinţa ei. Dacă o întreba, făcea asta în încercarea de a o înţelege.

— După părerea mea, doreai să te apropii de familia ta, îşi răspunse el singur la întrebare. E un lucru evident! Alandra trase adânc aer în piept. Nu voia să-l mintă în această privinţă...

— Nu, spuse ea pe un ton ferm.

Şi îi susţinu privirea.

— Nu, nu aveam niciun chef să-mi cunosc familia! îl asigură ea. El rămase tăcut. Interogatoriul se terminase în sfârşit? Matt descoperise că plângea din cauza doliului ei recent. Şi ajunsese la concluzia că venise la La Roseraie pentru a încerca să stoarcă tot ce putea de la bunicul ei...

Acum că lucrurile păreau a fi puse la punct, nu-i mai rămânea decât să urce în camera ei.

Se ridică. Dar, din nou, Matt îi acoperi mâna cu mâna lui, obligând-o să se aşeze la loc. Ce mai voia să ştie?

Oftă, şi fiindcă nu avea încotro, tânăra se aşeză. Oricum era hotărâtă să nu-i vorbească lui Matt despre promisiunea făcută mamei sale. Şi nici despre scrisoarea scrisă de bunicul ei...

Se aştepta ca Matt s-o întrebe de ce venise la La Roseraie. Şi se pregătea să-i răspundă cu cinism: „Dar ştii prea bine, dragul meu Matt!”

Spre marea ei surpriză, nu aceasta fu întrebarea care îi veni pe buze. Poate că, crezând-o mai vulnerabilă astăzi, încerca să afle mai multe despre viaţa pe care o dusese înainte de a sosi la Ferny Druffield?

— Alan mi-a spus că mama ta, pe când era foarte tânără, a avut o sănătate foarte delicată. Întotdeauna a fost atât de şubredă?

— Da.

— Din ce în ce mai rău?

Alandra se încruntă.

— Ce încerci să mă faci să spun?

Acum era în defensivă.

— Ştiu, a vrut să aibă un copil şi asta a fost o greşeală. Medicii au sfătuit-o să întrerupă sarcina. N-ar fi trebuit să mă aducă pe lume, dar...

— Nu aici voiam să ajung, o întrerupse el.

O privi îndelung.

— Dacă am înţeles bine, aveaţi dificultăţi financiare. Presupun că nu vă puteaţi permite să angajaţi o infirmieră... Cine se ocupa de mama ta când era bolnavă?

— Tatăl meu, răspunse Alandra fără cea mai mică ezitare.

— Tatăl tău...

— De altfel, pentru acest motiv aveam atâtea probleme materiale, adăugă ea.

Temându-se că va fi greşit înţeleasă, consideră că e bine să dea mai multe explicaţii:

— Înţelegi, pentru tatăl meu, mama era mai presus de toate. A trebuit să renunţe la orice speranţă de avansare...

— Şi se întâmpla des să nu se ducă la serviciu ca să poată rămâne lângă ea?

— Foarte des. Şi din cauza asta era frecvent concediat. Rari sunt patronii care admit absenţele dese, nejustificate pentru ei!

— Şi au trecut şase ani de când a murit tatăl tău? o întrebă Matt cu blândeţe.

Alandra se mulţumi să dea din cap.

— Şi după moartea lui, continuă Matt, cine s-a ocupat de mama ta?

— Hmm...

— Tu aveai paisprezece ani pe atunci.

— Ne... descurcam totuşi, îl asigură ea.

Nu-i povesti de câte ori lipsea de la ore ca să rămână la căpătâiul mamei sale. Dar probabil că el era destul de perspicace pentru a ghici asta...

— Şi ţi s-a întâmplat şi ţie destul de des să schimbi slujbele, nu-i aşa? îşi continuă el interogatoriul.

Alandra se gândi la Henry Nolan şi un zâmbet recunoscător îi apăru pe buze.

— Eu am avut mai mult noroc decât tatăl meu. Am avut un patron foarte înţelegător.

Îi datora foarte mult lui Henry. Nu el îi propusese să ocupe apartamentul situat deasupra birourilor? Şi asta, pentru o chirie derizorie.

Nu o lăsa el să urce oricât de des era necesar? De câte ori nu sărise de la maşina de scris ca să fugă lângă mama ei! Şi Henry nu-i reproşase niciodată... Dar ea făcea în aşa fel încât să recupereze. De câte ori rămăsese la birou seara târziu, după orele de program? Nu voia ca munca ei să aibă de suferit din cauza absenţelor repetate.

— Patronul tău era foarte înţelegător? repetă Matt cu un aer de îndoială. Atunci de ce ţi-ai dat demisia?

— Fiindcă... trebuia.

— De ce?

Vocea lui redevenise dură. Şi Alandra îi răspunse pe un ton sec:

— N-am fugit cu banii din casierie, după cum pari să-ţi închipui!

Dar mânia ei dispăru la fel de repede cum apăruse şi, cu ochii plecaţi, şopti:

— Când medicii mi-au spus că mama nu mai avea mult de trăit, am vrut să fiu mereu lângă ea.

O trecu un fior şi o podidiră din nou lacrimile.

— Sărmana mea mamă! Se săturase de stat prin spitale. Voiam să stea acasă, s-o îngrijesc cu mâinile mele...

Matt îi cuprinse mâinile într-ale lui. Ea îşi ridică ochii şi fu mirată să-i citească o oarecare înţelegere în privire.

— Probabil că a fost foarte greu pentru tine, spuse el cu o voce caldă.

Alandra încercă să nu mai plângă.

Cu o voce tremurătoare declară:

— Dacă această... această conversaţie era menită să-mi schimbe gândurile, să ştii că nu ţi-ai atins scopul!

Matt zâmbi. Un zâmbet care îi schimbă complet expresia feţei... Pe neaşteptate avea un aer atât de apropiat, atât de... omenesc!

Dar chipul îi redeveni imediat serios, aproape grav.

— Bărbatul acela... pe care îl iubeşti, preciză el, cum privea faptul că trebuia să-ţi împarţi timpul între mama ta şi el?

Alandra ezită. Din nou se simţea pe un teren periculos. Întoarse repede capul pentru ca Matt să nu-i poată vedea expresia chipului.

— Aranjam eu în aşa fel ca totul să fie bine, pretinse ea.

— Locuiai cu el?

— Nu! exclamă ea fără să se gândească.

— Dar erai amanta lui? insistă Matt.

De data asta, Alandra ar fi avut chef să răspundă „da”. De ce îi punea asemenea întrebări? Curiozitatea lui nu mai avea limite?

— De fapt... începu ea.

Dar se întrerupse. Matt o apucă de bărbie şi o obligă să se întoarcă spre el. Când o privea aşa în ochi, nu era în stare să-l mintă.

— De fapt... repetă ea.

Apoi strigă:

— Nu!

Matt îşi cufundă privirea într-a ei.

— Deci bărbatul acela nu era amantul tău, recapitulă el. Dar ai avut amanţi, Alandra?

— Este vorba despre... despre viaţa mea particulară...

Se ridică şi fugi spre uşă. Dar Matt fu mai rapid decât ea. Ajunse înaintea ei, şi îi bară trecerea.

— Matt...

Dar nu avu timp să spună mai mult. O trase spre el şi, nemaiputând să reziste, Alandra se cuibări la pieptul lui şi îşi sprijini capul de umărul lui Matt.

— Viaţa ta particulară? o întrebă el cu blândeţe. Şi eu fac acum parte din ea. Aminteşte-ţi de sărutările noastre...

— Matt, te rog! Aceste... aceste mici jocuri au nişte reguli. Reguli pe care eu nu le cunosc prea bine.

Ridică apoi capul, încercând să se degajeze. Toate astea nu aveau niciun sens... De ce nu-i dădea Matt drumul? De ce era atât de schimbat în

seara asta? Dar până mâine dimineaţă el va uita totul... Iar ea îşi va aminti fiecare clipă a acestei seri. Toată viaţa ei, aceste clipe îi vor rămâne gravate în memorie.

Matt o strânse cu putere în braţe.

— Reguli pe care nu le cunoşti deloc, asta vrei să spui, Alandra? o întrebă el.

— Eu... hmm... eu...

Matt o sărută uşor pe frunte.

— O anumită... candoare pe care o dovedeai când mi-ai răspuns la mângâieri m-a făcut la început să cred că joci teatru.

Alandra se crispă. Întotdeauna dorise ca el s-o considere capabilă de ce este mai rău. Iar acum, gândul ăsta îi displăcea...

— Matt, eu...

— Cred că m-am înşelat, şopti el. Nu, nu jucai teatru...

Alandra îşi plecă privirea, roşie la faţă.

— Am reuşit să deschid o poartă, eliberând astfel anumite instincte, continuă el. Şi, la fel ca un animal sălbatic, te-ai abandonat, fără să cunoşti urmările...

Alandra simţea că îi ard obrajii. Instinctele ei? Era dragostea, doar dragostea...

— Te rog, Matt! îl imploră ea. Nu mai analiza fiecare din cuvintele mele, fiecare din gesturile mele!

Alandra trase aer în piept.

— Mai devreme, când ai venit în camera mea, erai furios pe mine. E adevărat, n-am prea multă experienţă, dar...

Tânăra oftă din adâncul sufletului.

— ...dar să încercăm să uităm asta, reuşi ea să adauge. Să nu mai vorbim despre aşa ceva!

Îl privea implorator. Splendizii ochi de smarald păreau şi mai mari încă...

— Eşti obosită, remarcă el cu blândeţe. Crezi că acum vei reuşi să dormi?

— Da...

Se aplecă şi, timp de o clipă, buzele lui se lipiră de ale ei, într-o sărutare

plină de tandreţe.

— Du-te repede la culcare, Alandra. Pleacă atâta timp cât mai sunt destul de stăpân pe mine ca să te las să pleci!

Capitolul 9

Când Alandra deschise ochii a doua zi de dimineaţă, era doar şase şi jumătate.

Se întinse leneşă.

— N-o să reuşesc să adorm din nou, şopti ea.

Şi imediat evenimentele nopţii trecute îi reveniră în minte. Era posibil să nu fi visat totul? Matt chiar venise după ea în bucătărie? Pentru prima dată de când se cunoşteau, el nu dăduse dovadă de agresivitate, neîncredere sau dispreţ...

Aşa ceva părea de necrezut...

Şi dacă îşi revizuia impresia pe care şi-o făcuse despre ea?

Pe de o parte ar fi vrut s-o privească altfel. Ar fi vrut ca el să înţeleagă că ea nu este fata dură pe care o dispreţuia atât de mult. Dar unde putea duce asta?

Fără să se mai gândească la toate astea, Alandra sări din pat ca să facă un duş. Apoi se îmbrăcă repede.

— Nu trebuie să-şi schimbe impresia pe care o are despre mine, spuse ea în şoaptă. Fiindcă, dacă şi-ar da seama că sunt îndrăgostită de el...

Strânse din pumni.

— Şi nu vreau deloc asta! decise ea.

Îl revăzu pe Matt zâmbindu-i cu indulgenţă lui Jo. Cu niciun preţ nu voia să fie tratată în acelaşi fel! Era prea mândră...

Coborî scările din patru în patru şi fu gata să se ciocnească de bunicul ei care venea din sens invers.

— Puţină atenţie, fetiţo! mormăi el. Nu mai ai vârsta să te dai pe balustrada scării!

— Iartă-mă, bunicule, îngăimă ea.

Apoi îi zâmbi.

— Şi bună dimineaţa!

— Bună...

— Nu te duci în dimineaţa asta să-ţi vezi trandafirii?

— Întâi mă duc să-mi caut pipa.

— Am chef să dau o fugă până la Londra, se auzi ea declarând.

El ridică din sprâncene.

— Iată o hotărâre destul de neaşteptată!

— Doar cunoşti femeile, bunicule! replică ea pe un ton uşor.

— Vino până în biroul meu, îi porunci el.

Alandra îl urmă.

— Şi ce o să faci la Londra? se interesă el.

— Hmm...

Căută un pretext plauzibil.

— Magazinele din Bedewick nu se compară cu cele din capitală, găsi ea în cele din urmă.

— Aha! Despre asta e vorba! exclamă el amuzat.

Deschise un dulap, dar Alandra nu era atentă la ceea ce face el.

— La Londra, continuă ea, ştiu exact unde trebuie să mă duc ca să găsesc ceea ce-mi trebuie. Şi, pe urmă, am chef să-mi revăd câţiva prieteni! Probabil că se întreabă ce s-a întâmplat cu mine!

Alan Todd îi puse în mână un teanc de bancnote.

— Dar... protestă ea. Eu nu...

— Dacă o să faci cumpărături, o să ai nevoie de bani.

„Şi să nu-ţi treacă prin minte să-mi refuzi cadoul!” păreau să spună ochii lui.

— E prea mult! exclamă ea.

Şi îi întinse bancnotele.

— Nu vreau banii tăi, bunicule!

— Aşa ai refuzat şi perlele bunicii tale, îi reaminti el. Ca şi maşina pe care ţi-aş fi oferit-o, chiar dacă ai fi obţinut permisul de conducere la a zecea încercare! Eşti foarte orgolioasă, Alandra. Dar îţi dai seama că procedând astfel, răneşti propriul meu orgoliu?

— Bunicule, eu...

— Deci nu vrei nimic de la mine? o întrebă el cu tristeţe.

— Oh, bunicule...

— Eşti nefericită aici? insistă el.

Şi îi băgă din nou banii în mână. Ea îi privi oftând, neştiind ce să facă...

— Am rămas la La Roseraie, îi reaminti ea.

Alan Todd zâmbi.

— Şi sunt fericit pentru asta. Îmi face atâta plăcere să te am aici, lângă mine, Alandra!

Tânăra simţi că îi dau lacrimile. Bunicul ei vorbea cu o sinceritate şi o căldură care îi mergeau drept la inimă.

— Şi acum, dacă ne-am lua micul dejun? mormăi el pe un ton posomorât, destinat să-i mascheze emoţia.

Deschise uşa biroului şi se dădu la o parte ca s-o lase să treacă.

— Oh, mi-am uitat pipa! exclamă el.

Se întoarse s-o caute, în timp ce Alandra rămăsese în prag, privind bancnotele pe care bunicul ei o obligase să le accepte.

În acel moment apăru Matt şi imediat ochii lui se îndreptară spre banii pe care tânăra îi ţinea în mână.

Alandra se înroşi ca focul. Şi de data asta, aparenţele erau împotriva ei... Matt o să creadă că se dăduse bine pe lângă bunicul ei...

Îi era atât de ruşine încât nici nu se simţi în stare să-l salute. Cu un aer vinovat, înghesui bancnotele în buzunarul blugilor şi se îndreptă spre sufragerie.

El o urmă. Alandra ridică plină de timiditate capul spre el şi descoperi că o privea cu expresia dispreţuitoare care îi era obişnuită.

Episodul din ajun nu fusese decât un scurt intermezzo în relaţia lor... Matt continua s-o judece la fel de rău.

Şi ce dacă! îşi îndreptă spatele cu mândrie şi se aşeză la locul ei obişnuit.

Alan Todd veni imediat după ei.

— Alandra ţi-a spus că-şi va petrece ziua la Londra, Matt? îl întrebă el.

— Nu, mormăi acesta.

Şi mârâi apoi la adresa ei:

— Ce ai de făcut acolo?

— Chiar trebuie să-ţi spun motivele mele? ripostă ea pe un ton acru.

— Şi când te întorci? o întrebă el pe acelaşi ton.

Alandra oftă, uşurată dar şi dezamăgită că nu se schimbase nimic în

relaţia lor.

— Nu-ţi face probleme, dragul meu Matt! rosti ea sarcastică. O să mă întorc înainte să fi avut timp să-mi simţi lipsa!

— O să te conduc la gară, hotărî el.

Era deci atât de grăbit s-o vadă plecată?

— Nu-ţi da atâta osteneală!

Constata cu satisfacţie că mai reuşea să-l ia peste picior.

— Pot să mă duc să-l trezesc pe Robert şi să-l rog să mă conducă, spuse ea cu un surâs angelic.

Matt îi aruncă o privire ucigătoare.

— Încearcă să fii gata la ora opt! îi porunci el.

La ora stabilită, Alandra îl aşteaptă în faţa casei. Matt apăru la volanul maşinii şi se opri în faţa ei. Se aplecă şi deschise uşa din partea pasagerului. Alandra abia avu timp să se instaleze că Matt demară, făcând să scrâşnească sub pneuri pietrişul de pe alee.

— Sper că n-ai uitat de târgul pe care l-am făcut! îi spuse el printre dinţi.

— Nu, bineînţeles că nu!

— Îţi precizez că-ţi vei primi cele o mie de lire, doar dacă vei petrece toate, mă auzi? Toate nopţile la La Roseraie!

— Acum aud pentru prima oară asta! exclamă ea.

— Ori te întorci diseară, ori am stricat înţelegerea, şuieră el. Alandra abia se abţinu să nu-i trântească vreo două. Dacă

Matt credea că ea o să-i accepte banii, îşi făcea iluzii!

— Chiar şi Cenuşăreasa avea permisiunea să ajungă la miezul nopţii, îi reaminti ea.

Matt nu-i răspunse. Doar când se aflau pe drumul spre Ferny Druffield, el declară pe un ton posomorât:

— Am greşit când te-am lăsat să pleci aseară fără să-mi încerc norocul.

Alandra ghici că va urma o remarcă neplăcută. Şi nu se înşelase...

— Îmi dau seama că... erai dornică de aşa ceva! Vrând în mod sigur s-o insulte, continuă:

— Ai nevoie să fii strânsă în braţe! Ai nevoie de sărutările unui bărbat, de...

Ea îl întrerupse:

— Dragul meu Matt, am făcut o mică repetiţie aseară şi n-a mers prea rău...

Matt strânse din maxilare şi Alandra adăugă pe acelaşi ton glumeţ:

— Dar unele sărutări valorează mai mult decât altele! Matt frână cu brutalitate în faţa gării. Maşina se opri, opintindu-se parcă. Fără să-i arunce vreo privire, Matt cumpără un bilet dus-întors pentru Londra, la clasa întâia.

— O să te întorci cu trenul de ora şase şi zece, îi spuse el pe un ton care nu admitea replică. Vin să te aştept la gară.

— Şi dacă lipsesc la întâlnire? N-aş vrea să fii dezamăgit, aşteptând în zadar, rosti ea cu un zâmbet ipocrit. Tu...

Dar nu avu timp să spună mai mult. El se aşezase deja la volan, după ce aproape că îi aruncase în faţă biletul pe care i-l cumpărase. După o clipă, maşina demară în trombă.

***

O dată ajunsă la Londra, Alandra luă un taxi care o duse acasă. Deschise la perete ferestrele apartamentului ca să aerisească. Apoi începu să se plimbe cu nervozitate de colo-colo.

Încerca să-l uite pe Matt şi amintirile din noaptea trecută, care nu încetau s-o asalteze... Dar era foarte greu! Clipă de clipă, mintea ei o trăda.

Matt... Sărutările lui Matt... Mâinile lui Matt care îi cuprinseseră talia...

Oftă din adâncul pieptului. Dacă ar fi fost după ea, s-ar fi aruncat pe pat ca să plângă în voie.

Soneria de la intrare se făcu auzită şi se duse să deschidă. Nu fu surprinsă să-l descopere în prag pe Henry Nolan.

— Am auzit zgomot, îi explică el. Şi mi-am zis: ori sunt nişte şoareci, ori Alandra s-a întors...

Tânăra se căzni să zâmbească.

— Alandra s-a întors, după cum poţi constata!

— Cu veşti bune pentru mine? îmi accepţi oferta? îţi reiei slujba? Dacă zici da, îmi iei o mare povară de pe umeri, crede-mă!

— Lucrurile merg deci atât de rău?

Henry clătină din cap.

— Înlocuitoarea ta nici măcar nu şi-a încheiat luna de preaviz! Dosarele se îngrămădesc şi n-am timp să răspund la corespondenţă. Pe scurt, e un dezastru!

— Doar atât? îl întrebă ea râzând.

— Întoarce-te, Alandra! o rugă el. Cât îmi ceri atâta îţi dau...

— Cum să refuz o asemenea ofertă?

— Of! exclamă el. Dacă ai şti cât de uşurat mă simt!

Ea îi răspunsese fără să se gândească. În sinea ei, nu sperase că Henry îi va face o asemenea propunere? Nu pentru asta se decisese să vină la Londra, în această dimineaţă?

Trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă bătăioasă spatele. Ştia în sfârşit ce are de făcut! Viaţa ei îşi relua cursul aproape normal, cu obligaţii, cu un program.

O să părăsească La Roseraie. Şi n-o să-l mai vadă niciodată pe Matt. Era mai bine. Ştia în fundul sufletului ei că hotărârea luată era cea mai înţeleaptă.

***

La ora stabilită, sosi la Ferny Druffield. Matt o aştepta la gară. Nu părea nici mai amabil, nici mai zâmbitor decât în urmă cu câteva ore...

Având în vedere că Alandra nu venise nici măcar cu un pacheţel, îşi închipuia probabil că se dusese să-l vadă pe bărbatul pe care pretindea că-l iubeşte.

— L-ai văzut? o întrebă el fără nicio altă introducere.

— Cum m-aş fi putut duce la Londra şi să nu-l văd? replică ea.

Se întoarseră la La Roseraie fără să mai schimbe niciun cuvânt pe drum.

„Parcă ar fi gelos”, gândi Alandra. El? Gelos din cauza ei? Cum se putea gândi la aşa ceva? Era ridicol...

Matt frână în faţa casei. Abia coborâse Alandra, că el plecă din nou spre Ferny Druffield, apăsând până la fund pe accelerator.

Alandra se duse să se schimbe înainte de a coborî. Cina urma să fie servită peste câteva minute, dar numai Jo se găsea în salon.

— Dacă aş fi ştiut că te duci la Londra, te-aş fi însoţit, declară ea.

Părea la fel de deprimată ca şi Alandra.

— Bunicul e îngrozitor de prost dispus, adăugă ea. Iar Robert n-a fost niciodată atât de nesuferit!

— Ah, da? rosti Alandra din vârful buzelor.

— Matt a venit să te aştepte la gară?

— Da, dar părea foarte grăbit. Abia am ajuns la La Roseraie că a şi plecat în mare viteză.

— Ei bine, sper că măcar Corinna Hamilton va reuşi să-l binedispună.

Deci Matt se întâlnea în seara asta cu ea! „N-am de ce să fiu geloasă, gândi Alandra. Nu intenţionez eu oare să părăsesc pentru totdeauna La Roseraie?”

— Poate că are nevoie să se odihnească puţin? continuă Jo. Munceşte atât de mult. Şi nu-şi ia niciodată concediu! Nu l-am văzut oprindu-se decât o singură dată: atunci când bunicul s-a îmbolnăvit.

— Bunicul a fost bolnav?

— Oh, nimic grav... Şi de mult timp! Aveam paisprezece ani pe atunci şi îmi amintesc că Matt mi-a recomandat să mă port foarte drăguţ cu el fiindcă primise nişte veşti proaste care îl afectaseră foarte mult.

Alandra rămase tăcută. Jo avea aceeaşi vârstă ca şi ea... Acum şase ani, când amândouă aveau paisprezece ani, murise tatăl ei. Şi mama ei considerase că e necesar să-l informeze pe Alan Todd. Acestea erau „Veştile proaste” care afectaseră sănătatea bunicului ei?

— Şi... ce-a avut? întrebă ea.

— Cred că nişte probleme cu inima.

În acel moment îşi făcură apariţia Alan şi Robert şi ele schimbară subiectul.

Alandra hotărî să mai aştepte puţin înainte de a-i anunţa bunicului ei hotărârea de a se întoarce la Londra şi să-şi reia serviciul.

După cină, bătu la uşa biroului.

— Intră!

Alandra pătrunse în încăperea plină de fum şi îl puse pe scurt la curent cu intenţiile ei.

— Cum, vrei să pleci?! exclamă el. Când?

— Mâine.

— Mâine, repetă el stupefiat. Dar de ce?

— Nu voiam să stau mai mult de zece minute la La Roseraie, îi reaminti ea. Dar, fiindcă nu exista un tren spre Londra, a trebuit să-mi amân plecarea. Şi uite că m-am instalat aici de două luni.

— Ţi-a trebuit revederea capitalei, remarcă el. Înainte să pleci, păreai foarte fericită să locuieşti aici.

Alandra înghiţi în sec.

— Trebuie să muncesc, bunicule. Şederea la La Roseraie mi-a făcut bine. A fost o adevărată vacanţă pentru mine.

Apoi se ridică.

— Dar îţi repet: simt nevoia să muncesc. Sunt obişnuită să fiu independentă!

— Matt ar putea să-ţi găsească un post de secretară la uzină, îi sugeră el.

— Nu! exclamă Alandra.

Îşi plecă apoi capul.

— E imposibil, şopti ea.

Să-l vadă pe Matt în fiecare zi? Să lucreze cu el? Nu, categoric nu...

— Totuşi, îţi place să te ciondăneşti cu Matt, remarcă bunicul ei cu blândeţe.

— Ţi-ai dat seama de asta?

El clătină din cap fără să mai spună nimic şi, timp de o clipă, Alandra se temu că i-a ghicit secretul.

Dar se înşela.

— Deci nu este Matt. Atunci e Robert? o întrebă el.

Alandra ridică mirată din sprâncene.

— E puţin îndrăgostit de tine, insistă bunicul ei. Ai observat şi tu asta, nu-i aşa?

Alandra dădu din cap.

— Bineînţeles. Dar... o să mă uite repede!

— De aceea nu vrei să lucrezi la uzină? Ca să-l uiţi pe Robert?

I-ar fi fost uşor să răspundă „da”. Însă n-ar fi fost cinstit din partea ei.

— Nu, afirmă ea. Nu din cauza lui Robert plec!

Alan Todd oftă.

— Şi o să ne mai dai vreun semn de viaţă? O să vii să ne mai vezi din când în când? Sper că n-o să dispari cu desăvârşire...

— Drept cine mă iei? îl întrebă ea cu un zâmbet călduros.

— Drept o fată bună şi drăguţă. O fată pe care o iubesc mult... Chiar dacă este un pic cam orgolioasă.

Apoi Alan ridică dintr-o sprânceană.

— Dar dacă ţi-aş propune să-ţi ofer lunar o mică rentă, ca lui Jo, ai...

— Aş refuza, termină ea în locul lui.

După spusele lui Matt, bunicul ei era ruinat. Dar se părea că nu de tot... Pentru aceşti oameni extrem de bogaţi, nu era probabil nicio diferenţă între să nu ai bani deloc sau să mai ai încă, dar foarte puţini.

— Nu pot să accept, adăugă ea cu blândeţe. Ştii asta!

— Eşti prea independentă, Alandra!

— Aş putea să te rog, bunicule, să nu spui la nimeni că plec?

El o studie fără să scoată niciun cuvânt, imaginându-şi probabil că încerca să scape de Robert, pe când adevărul era că ea se gândea la Matt...

La Matt, căruia îi promisese să rămână trei luni şi care va fi în mod sigur foarte supărat dacă afla că va pleca înainte de data fixată. Şi nu avea curajul să-i audă reproşurile şi vorbele tăioase. Prefera să fugă... cu riscul de a trece drept o laşă.

— Îţi promit că n-o să spun nimănui nimic, o asigură bunicul ei.

— Îţi mulţumesc.

***

A doua zi de dimineaţă, când coborî la ora obişnuită, îl găsi pe Matt în sufragerie în compania bunicului ei.

Totul se terminase... Deja şi atât de repede! Deci sosise la La Roseraie cu ura în suflet, pleca plină de dragoste şi afecţiune. Afecţiune pentru bunicul ei, pentru Jo, chiar şi pentru Robert.

Şi de dragoste pentru Matt.

El aproape că îşi terminase micul dejun. Abia îndrăzni să-şi îndrepte ochii spre el. Apoi Matt se sculă brusc şi, fără să rostească niciun cuvânt, părăsi încăperea.

„Adio, Matt!” gândi ea disperată.

***

Oftând, Alandra băgă o foaie nouă de hârtie în maşina de scris. Trecuseră exact şapte săptămâni de când părăsise La Roseraie. Şi nu reuşise să-l uite...

În cursul acestor şapte săptămâni slăbise mult. Şi cât de palidă era! Când Henry făcea vreo remarcă în privinţa minei ei proaste, se mulţumea să răspundă printr-o ridicare din umeri. El îşi închipuia că nu-şi revenise încă în urma doliului recent şi ea nu-l contrazicea.

La ce bun? Doar nu era să-i povestească tot ce se întâmplase la La Roseraie.

Şi nu era să-i spună că, în fiecare clipă, gândul ei se îndrepta spre Matt Carstair.

La început abia se abţinea să nu fugă la gară şi să ia un bilet numai dus spre Ferny Druffield...

Dar reuşise să reziste acestui impuls. Totuşi îi dădu telefon bunicului ei. Nu-i promisese ea să ţină legătură?

De fapt – şi nu-şi făcea iluzii în această privinţă – era vocea lui Matt cea pe care ar fi dorit s-o audă. Dar formă numărul de la La Roseraie la o oră când el se găsea la birou. Şi după cum se aştepta, bunicul îi răspunse la telefon.

— Ce plăcere îmi face să-ţi aud vocea, Alandra! exclamă el. Ce mai faci?

— Mi-am reluat vechea slujbă

— Toată lumea îţi duce dorul aici.

Alandra nu putu rezista dorinţei de a-l întreba:

— Chiar şi Matt?

— Matt e destul de ciudat acum. Întotdeauna e prost dispus... ceea ce îi rupe inima lui Jo, după cum îţi închipui!

Inima Alandrei făcu un salt în piept. Şi dacă Matt se schimbase din cauza ei? Dacă îi regreta plecarea? Oare suferise din cauza asta?

„Nu fi caraghioasă, fetiţo!” se mustră singură.

— Jo pretinde că e îndrăgostit, adăugă bunicul ei. Şi că faimoasa Corinna Hamilton îi face viaţa amară...

Corinna Hamilton? Tot ea?

— Şi Jo ce mai face? reuşi să-l întrebe Alandra cu o voce neutră.

— Foarte bine. I se întâmplă să cineze destul de des cu Jonathan Noseby. Ăştia doi par să se înţeleagă foarte bine. Dacă Jonathan ar putea s-o facă să-l uite pe Matt, aş fi încântat! Fiindcă ştiu prea bine că Matt n-o va considera niciodată altfel decât o soră mai mică.

— Cu atât mai bine. L-am întâlnit doar o dată pe Jonathan Noseby, dar mi s-a părut foarte simpatic.

— Jo ar fi putut nimeri şi mai rău! o asigură bunicul ei.

Vorbiră despre una şi alta, apoi o întrebă dacă are intenţia să vină luna viitoare la La Roseraie.

— Luna viitoare? repetă ea nehotărâtă.

— E ziua mea.

— Şi dai o petrecere mare cu această ocazie? îl întrebă ea râzând.

Îşi imagină toată familia reunită. Jo împreună cu Jonathan Naseby, Matt cu...

Simţi că i se pune un nod în gât şi scutură din cap. Va avea curajul să se întoarcă la La Roseraie? Ce va găsi acolo?

— O petrecere mare! pufni în râs bunicul ei. Cine va veni să-i spună la mulţi ani unui bătrân ca mine?

— Şi-i că ai mulţi prieteni care te iubesc, bunicule!

În curând închise, după ce-i promise că va face măcar efortul să-i telefoneze de ziua lui, dacă nu putea fi liberă să se repeadă până acolo. De fapt, nu ţinea deloc să se ducă în acea zi la La Roseraie. Se temea de întâlnirea cu Corinna Hamilton. Precis că aceasta va fi moţ în frunte, la o asemenea petrecere.

Câteva zile înainte de aniversarea bunicului ei, îi trimise prin poştă un pachet cu o haină nouă, împreună cu un scul de lână asortată la culoare. Ştia că această atenţie îl va face să zâmbească. Spinii trandafirilor nu-i distrugeau mereu hainele?

Îi scrise şi o felicitare. Şaisprezece cădea într-o joi şi, în acea zi, de câte ori se pregătea să formeze numărul de la La Roseraie, telefonul începea să sune sau apărea vreun client.

Abia în cursul după-amiezii avu un moment de linişte. Se grăbi să formeze numărul de la La Roseraie.

Culmea ghinionului, era ocupat... închise bombănind. Exact în acel moment Henry intră în biroul ei.

— Mor de foame! Te deranjează să te duci să-mi cumperi un sandviş, Alandra? M-aş duce eu, dar aştept un telefon important.

— Imediat! spuse ea ridicându-se.

Şi, glumind, adăugă:

— Atenţie, Henry! Dacă o să continui cu regimul ăsta de sandvişuri, o să te îngraşi!

Ajunsă jos, hotărî să mai sune o dată la La Roseraie dintr-o cabină. Dacă Henry aştepta un apel important, nu era momentul să monopolizeze linia biroului.

Cineva ridică imediat receptorul la celălalt capăt al firului.

— Alo?

Era vocea lui Matt... Receptorul îi căzu din mână. După o clipă ieşise din cabină.

Închisese sau nu? N-ar fi fost în stare să spună. Se aşteptase atât de puţin să-l audă pe Matt în timpul zilei! Ce căuta la ora asta acolo?

Îşi aminti că Matt nu-şi acorda niciodată o vacanţă. O singură dată părăsise biroul: când Alan Todd fusese bolnav.

Se sperie şi se întoarse din nou în cabina telefonică, unde receptorul atârna la capătul firului. Formă numărul, şi imediat cineva ridică receptorul dar, de data asta, nimeni nu vorbi. Înţelese că ea trebuia să ia iniţiativa...

— Alo? îngăimă ea cu greu.

După o veşnicie, după cum i se păru ei, Matt răspunse:

— Nu închide, Alandra!

Ea înghiţi în sec...

— Bunicul... şopti ea.

Şi brusc i se făcu frică. Decoperea cu uimire că îl iubea mai mult decât

îşi închipuise... Gândul că era poate grav bolnav o îngrozea.

— Avem nevoie de tine aici, spuse simplu Matt.

— Sosesc! promise ea. Imediat.

— Dă-mi adresa, vin să te iau.

— Nu, nu, ar dura prea mult. Aranjez în aşa fel încât să ajung cât mai curând posibil.

Dacă n-o să prindă trenul, o să ia un taxi. Simţea că trebuie să ajungă la La Roseraie în cel mai scurt timp posibil.

Când se întoarse la birou, era extrem de palidă.

— Am uitat să-ţi cumpăr sandvişul, şopti ea.

— Ce ţi s-a întâmplat, Alandra? se miră Henry.

Împinse un scaun spre ea şi Alandra se trânti pe el. În câteva fraze dezlânate, îi explică ce se întâmplase.

— Bunicul e foarte bolnav. Muribund, poate... Trebuie neapărat să iau trenul şi...

— Nu eşti capabilă să călătoreşti în starea asta! Te duc eu până acolo, declară el pe un ton fără replică. Du-te repede să-ţi pregăteşti valiza...

— Nu mai am timp!

— Aruncă două-trei haine într-o geantă. Nu poţi totuşi să pleci fără nimic. În timpul ăsta o să-i telefonez soţiei mele ca să-i spun că mai întârzii.

— Ce drăguţ eşti.

El îi adresă un zâmbet călduros.

— Nu-ţi face probleme, micuţa mea. În curând vei fi alături de ai tăi.

O privi clătinând din cap.

— Am impresia că ai fost întotdeauna acolo cu gândul... Nu te-ai întors niciodată cu adevărat la Londra.

Cât era Henry de perspicace!

— E adevărat, admise ea cu jumătate de glas.

CAPITOLUL 10

Henry păru vizibil surprins când o luă pe aleea largă ce ducea spre impunătoarea reşedinţă. Se vedea că nu se aştepta deloc ca familia tinerei lui secretare să fie atât de bogată...

Opri maşina în faţa intrării. Alandra ezită. Nu avea curajul să intre în casă. Se temea de ce va găsi acolo...

— Intră, te rog, reuşi ea să-i spună.

Însă Henry clătină din cap.

— Având în vedere împrejurările, prefer să plec. Numai un musafir nu-i mai lipseşte astăzi familiei tale!

Îi întinse valijoara.

Şi nu uita că mă aşteaptă Bianca! Mă întorc imediat la Londra.

— Îţi mulţumesc, Henry, spuse ea emoţionată.

— Curaj, Alandra!

Când ea se hotărî în sfârşit să urce treptele, el băgă în viteza întâi şi plecă. Nici măcar nu oprise motorul...

Tânăra sună şi aşteptă ca cineva să vină să-i deschidă.

„Curaj” îi spusese Henry. Dar ea nu se simţea deloc curajoasă...

Cuvintele lui Matt îi răsunau în minte: „Avem nevoie de tine aici...”

Îi dădură lacrimile. Probabil că bunicul se simţea foarte rău.

Doamna Pinder îşi făcu apariţia în pragul uşii. Ea se aştepta să-i vadă pe Jo, Robert sau Matt. Dar probabil că ei se aflau la căpătâiul bolnavului.

— Domnişoara Todd! exclamă doamna Pinder zâmbindu-i cu gura până la urechi. Ce surpriză plăcută!

Alandra rosti cu greu:

— Bunicul... bunicul meu... începu ea.

— O să fie mulţumit să vă vadă!

— Urc imediat...

— Dar nu e sus, spuse menajera. Îl găsiţi probabil în biroul lui.

În birou! Asta însemna că se simţise atât de rău încât nu-l putuseră transporta până în camera lui!

Lăsându-şi valiza pe trepte, traversă holul în fugă şi fără să mai bată

măcar în uşă, intră în birou.

Bunicul ei stătea în picioare în faţa ferestrei, fumându-şi liniştit pipa...

Alandra încremeni locului, stupefiată.

— Alandra! exclamă Alan Todd. Nu mă aşteptam să te văd astăzi! Ai reuşit totuşi să-ţi iei liber?

— Bunicule... îmgăimă ea.

„Avem nevoie de tine aici. Dă-mi adresa, vin să te iau eu...”

Ce însemna asta? De ce o păcălise Matt?

— Ai promis că telefonezi, continuă bunicul ei zâmbind. Mă întrebam dacă ţi-ai uitat promisiunea...

Deci Matt nu îi spusese că ea dăduse telefon! Lucrurile păreau din ce în ce mai greu de înţeles! Ca prin vis, se aşeză în fotoliul pe care i-l indica bunicul ei.

— Te... te simţi bine, bunicule?

Îl examină cu atenţie. Câteodată mama ei arăta bine, când se simţea mai obosită ca niciodată. Nu trebuie să te iei după felul cum arată bolnavii!

— Mă simt foarte bine, o asigură el, cu o veselie care i se păru forţată Alandrei.

— Ce-a spus doctorul?

— Doctorul?

Alan Todd ridică mirat din sprâncene.

— Doar n-o să-l chem de fiecare dată când mai îmbătrânesc cu un an!

Apoi zâmbi:

— N-am mai văzut un doctor de o veşnicie! Şi sper să mai aştept tot atâta timp până să am nevoie de serviciile lui!

Încetul cu încetul, Alandra începea să înţeleagă. Matt o păcălise... Dar ce motiv avusese s-o sperie în halul ăsta?

— De ce îmi pui întrebările astea ciudate? se interesă bunicul ei. Par bolnav?

— Deloc!

Începuse să se înfurie la gândul că Matt o păcălise ca s-o oblige să vină. Dar în ce scop?

— Vizita mea va fi foarte scurtă, se auzi ea spunând. Un prieten care venea în zonă m-a adus şi, la întoarcere, o să iau trenul. Eu... voiam să-ţi spun la mulţi ani!

— Doar n-o să pleci atât de repede!

Bunicul îşi consultă ceasul.

— Mai ales că e prea târziu pentru ultimul tren! Probabil că pleacă din gara din Ferny Druffield, chiar în acest moment.

Adăugă râzând:

— N-o prea nimereşti când e vorba de orarul trenurilor, Alandra!

Tânăra se înroşi.

— Atunci o să plec mâine.

— Aşa repede?

Alan Todd oftă.

— Oricum, o vizită scurtă valorează mai mult decât un telefon! Sunt bucuros că o să iei parte la cina festivă pe care Matt a ţinut s-o organizeze în cinstea mea. Jonathan Noseby e ca şi logodit cu Jo – va veni şi el. Iar Robert o va aduce pe tânăra cu care iese acum.

Iar Matt va fi precis în compania Corrinei Hamilton, continuă în gând Alandra.

Se ridică, extrem de agitată.

— Eu... nu pot rămâne, bunicule. Trebuie... trebuie să găsesc un taxi care să mă ducă la o altă gară. Eu... eu trebuie să ajung la Londra până diseară! Neapărat!

Alan Todd se încruntă.

— Nu te mai înţeleg, Alandra! Ba rămâi, ba pleci...

Părea supărat. Tânăra se duse să-i sărute obrazul zbârcit.

— E prea complicat de explicat, şopti ea. O să telefonez, ca să comand un taxi...

Bătrânul clătină din cap.

— N-o să înţeleg niciodată femeile!

Alandra traversă grăbită holul. Avea intenţia să-i telefoneze lui Jim Lasky, cel care o adusese la La Roseraie, prima oară.

— Alandra?

Tresări. Matt era la mai puţin de un metru de ea, dominând-o cu silueta lui înaltă. Slavă Domnului că era singur! Probabil că nu sosise şi Corinna Hamilton...

Tânăra o zări pe doamna Pinder urcând scara cu valiza ei şi-şi regăsi imediat graiul.

— Ce face doamna Pinder cu valiza mea?

Se pregăti să fugă după ea, dar Matt îi bară drumul.

— Eu i-am spus s-o ducă în camera ta.

— Ei bine, spune-i s-o aducă înapoi!

Îşi încrucişă braţele pe piept, în timp ce-i comunica:

— Plec chiar acum!

Şi cum el nu făcea nicio mişcare, repetă foarte hotărâtă.

— Chiar acum!

Matt o privi strângând din pleoape.

— Cum ai venit?

Alandra nu-i răspunse însă.

— N-ai putut lua trenul... spuse Matt ca pentru sine.

— De unde ştii?

— Vin de la gară. Niciun pasager n-a coborât la Ferny Druffield din trenul de Londra!

— Te-ai dus să mă aştepţi? se miră ea.

— Te surprinde?

Alandra dădu din cap.

— Da, recunoscu ea.

Apoi, regăsindu-şi spiritul caustic, adăugă:

— Sper că ai făcut pneumonie aşteptând pe peron!

Dar Matt nu răspunse la provocare. O privea cu atenţie şi expresia chipului lui se întunecă.

— Ai slăbit, remarcă el în cele din urmă.

— M-am subţiat, vrei să zici? îl corectă ea. Nu ăsta e visul tuturor femeilor?

Şi cu un ton mai puţin sigur, remarcă:

— Şi tu ai slăbit...

Urmă o tăcere apăsătoare. În cele din urmă, o rupse Matt.

— Poate că pentru acelaşi motiv ca tine, Alandra? o întrebă el în şoaptă.

Ce voia să spună? Dar oricum ea nu voia să afle. Greşea continuând să rămână în această casă... Cel mai bine era să plece imediat, fără să se mai uite înapoi.

— Plec, anunţă ea. Cu sau fără valiză!

Doamna Pinder cobora acum scara, cu mâinile goale.

— Camera e pregătită, domnişoară Alandra! spuse ea.

— Mulţumesc, doamnă Pinder, reuşi să spună tânăra.

Doar nu era s-o pună la curent pe menajeră cu disensiunile dintre ea şi familia ei... Dar era la fel de hotărâtă să plece.

Doamna Pinder dispăru în bucătărie şi tânăra se repezi la primul etaj, cu intenţia de a-şi recupereze valiza şi de a pleca imediat. Pe jos, cu maşina... cu indiferent ce mijloc de transport. Şi indiferent încotro! Un singur lucru conta: să fugă din această casă.

Să fugă de Matt...

Pătrunse val-vârtej în acea frumoasă încăpere în care locuise timp de aproape două luni. Matt, care o urmărise pe scară, intră la rândul lui în cameră.

O luă de umeri şi o trase spre el. Alandra se zbătu din răsputeri.

„Dacă mă sărută, sunt pierdută!” gândi ea disperată.

— Lasă-mă! îi porunci ea.

În loc s-o asculte, el o strânse în braţe cu şi mai multă putere. Alandra începu să-l lovească în piept cu pumnii. Dar loviturile nu păreau să-l atingă.

— Lasă-mă! strigă ea.

— Nu.

— Nu vreau ca un mincinos să-mi spună ce am de făcut! exclamă ea furioasă.

Ţinând-o în continuare cu putere, el o întrebă:

— Eu? Eu, mincinos?

— Cel mai mare pe care l-am văzut vreodată! Cel...

— Când te-am minţit, Alandra?

Tânăra deschise gura, apoi o închise, stupefiată să-l audă vorbind cu un asemenea aplomb.

— Când? insistă el.

Ea îl privi cu ochii holbaţi.

— Cât cinism... şopti ea. Eşti...

— Când te-am minţit? repetă el.

Alandra îl privi drept în ochi.

— De ce mă aflu aici? exclamă ea. Doar fiindcă mi-ai spus că trebuie să vin! Că era ceva foarte important! Dacă n-ar fi fost aşa, crezi că aş fi venit atât de repede? Mă aşteptam să...

Se întrerupse şi scutură din cap.

— De ce te-ai distrat pe socoteala mea? M-ai speriat îngrozitor. Credeam că bunicul este bolnav şi...

— Dar nu te-am minţit, repetă Matt.

— Ba da! explodă ea. Ştii prea bine că da! L-am văzut adineaori pe bunicul. E în plină formă!

Strânse din pumni, pradă unei furii neputincioase.

— M-ai păcălit cu bună ştiinţă!

Matt clătină din cap.

— Aha, deci asta era! Dacă îţi aminteşti termenii exacţi ai conversaţiei noastre telefonice, ştii că n-am pomenit deloc de starea sănătăţii bunicului tău. Pur şi simplu ţi-am zis că avem nevoie de tine aici...

Alandra îşi muşcă buza de jos, înţelegând că ea singură trăsese nişte concluzii greşite.

— Dar de ce... începu ea.

— Şi tu m-ai păcălit, Alandra! spuse el cu o voce gravă. De câte ori m-ai indus deliberat în eroare? M-ai făcut să cred că nu eşti decât o aventurieră în goană după bani...

Alandra nu se mai zbătea. Fără să scoată niciun cuvânt, îl privea... Deci îşi schimbase părerea în privinţa ei?

— Îţi închipui că banii nu contează pentru mine? spuse ea, râzând prefăcut. Şi asta doar fiindcă am părăsit La Roseraie, fără să-ţi cer mia de lire promisă?

Matt ridică din umeri.

— Te-am ghicit încă dinainte de plecarea ta!

Apoi o luă brusc în braţe şi o duse de cealaltă parte a culoarului, în apartamentul lui. Niciodată nu pusese Alandra piciorul în această încăpere confortabilă şi luxoasă.

„Trebuie să fug, gândi ea. Dacă mai rămân mult aici, sunt pierdută!”

Asta i-o spunea instinctul. Dar trupul ei n-o mai asculta... Iar gândurile îi erau incoerente.

Matt se aşezase între ea şi uşă, tăindu-i orice posibilitate de fugă.

Alandra îşi încrucişă braţele la piept.

— Mă laşi odată să plec? îl întrebă ea pe un ton provocator.

Nu îndrăznea să se apropie de el. Dacă Matt o atingea, o să-şi piardă capul...

— Regret că te-am speriat, declară el. Crede-mă că n-am avut intenţia să te fac să crezi că bunicul tău e bolnav! Abia după ce am închis, am înţeles că vei ajunge poate la această concluzie. Îl iubeşti mult pe Alan şi ai atâta imaginaţie...

— Ştii că... îl iubesc mult?

Cum de putuse ghici asta?

— Bineînţeles, o asigură el.

— Şi totuşi...

Alandra îşi muşcă buzele.

— La început îl detestam, îi explică ea cinstit. Când am venit aici pentru prima dată, îl uram şi credeam că... mereu va fi aşa.

Matt surâse.

— Şi n-a fost aşa, constată el oarecum amuzat. Nu-ţi comanzi atât de uşor ura. Nici dragostea.

Alandra îşi feri privirea.

— Probabil că aş fi continuat să-l detest dacă vizita mea ar fi durat zece minute, după cum prevăzusem. Dar situaţia a fost de aşa natură încât m-a obligat să-mi prelungesc şederea la La Roseraie. Mai întâi n-am avut tren. Pe urmă, primirea rece făcută de Jo şi de Robert pe care i-am crezut nişte snobi. Şi tu...

Se întrerupse, întrebându-se cum de ajunsese să spună aşa ceva. Pentru nimic în lume nu voia să-şi deschidă inima în faţa lui Matt!

— Şi mai eram şi eu, îi luă el vorba din gură. Eu care m-am limitat să te judec după aparenţe, fără să încerc să-ţi îndepărtez masca... Eu care am avut tupeul să-ţi ofer bani ca să mai rămâi aici!

Râse cu amărăciune.

— Şi mi-ai acceptat oferta. Doar pentru a avea plăcerea să rupi cecul când ţi l-aş fi înmânat... Mă înşel, oare, Alandra?

Tânăra nu îndrăznea să-i răspundă. Da, reuşise să-i ghicească intenţiile! Fiindcă exact aşa ar fi procedat... Cu ce plăcere i-ar fi aruncat banii în faţă, spunându-i cu dispreţ că nu are nevoie de ei!

Dar cât de departe păreau toate! Uitase de ideile ei de răzbunare, de dorinţa de a-şi lua revanşa.

— Dragul meu Matt, te înşeli cu desăvârşire, reuşi ea să răspundă pe un ton sarcastic. Crezi că, asemeni tatălui meu, nu dau nicio importanţă bunurilor materiale?

Matt ridică din umeri.

— Încerci să mă faci să cred că semeni cu mama ta? Şi că ea era o persoană interesată?

— Ea ştia în orice caz că nu are rost să faci apel la bunicul. Când i-a adus la cunoştinţă moartea fiului său, i-a răspuns imediat comunicându-i să nu se aştepte la niciun ajutor material din partea lui.

Dar regretă imediat că vorbise despre asta.

— Când ai aflat despre această scrisoare? se interesă Matt.

Alandra se încruntă.

— Cât a trăit mama, nu i-am scotocit niciodată prin lucruri! exclamă ea.

Matt dădu din cap.

— Înţeleg...

— Mă întreb ce înţelegi. Dar oricum, mi-e indiferent!

— Înţeleg acum de ce îl urai pe Alan, fără măcar să-l cunoşti! Mama ta tocmai murise şi tu ai descoperit acea scrisoare... Intenţia ta era doar de a veni la La Roseraie pentru a-i înapoia bunicului tău faimoasa misivă. Şi de a pleca imediat. Din nefericire, sau mai degrabă din fericire, orarul

trenurilor ţi s-a pus de-a curmezişul!

— Mama m-a pus să-i promit că voi veni la La Roseraie, se auzi ea spunând.

— Când te-a făcut să-i promiţi asta? Pe patul de moarte?

Matt avea darul să ghicească totul...

— De unde... de unde ştii? îngăimă ea.

Şi oftă din adâncul pieptului.

— Nici acum n-am înţeles de ce ţinea atât de mult să vin aici!

— Dar eu ştiu, o asigură el.

— Spune-mi! îl rugă ea, cu ochii strălucind de curiozitate.

— Se temea că vei rămâne singură pe lume şi dorea să vii să trăieşti în mijlocul alor tăi. Alandra vru să protesteze dar nu avu curajul. În fundul sufletului ei era convinsă ca Matt avea dreptate.

Încercând să nu se lase cuprinsă de emoţie, ea declară:

— Uiţi că am obţinut un maximum de profit din şederea mea aici!

Matt ridică dintr-o sprânceană şi ea continuă:

— N-am avut timpul necesar să-l conving pe bunicul să-mi ofere o maşină, dar aş fi avut prea mare bătaie de cap la Londra cu întreţinerea! însă am reuşit să păstrez perlele bunicii! Sunt splendide...

Matt se mulţumi să zâmbească.

— Sunt cu adevărat splendide, asta e şi părerea mea! Asta e şi părerea firmei de asigurare. Săptămâna trecută Alan mi le-a dat să le expertizez şi să le asigur. Atunci am aflat că ţi le-a oferit şi le-ai refuzat.

Alandra se înroşi, dar nu se dădu bătută doar pentru atât.

— Îţi aminteşti de ziua când am ieşit din biroul bunicului meu cu un teanc de bancnote în mână?

— Şi în ajunul acelei zile, Alandra, te ţineam în braţe. Cu ochii plini de lacrimi. În acel moment erai tu însăţi. Nu mai încercai să pari o intrigantă.

— Ce... ce ştii tu? îngăimă ea.

— În seara aceea am reuşit să citesc în sufletul tău.

— Oh...

Alandra încercă să schimbe subiectul conversaţiei.

— Erau furioasă că m-ai văzut cu banii ăia, de care îl extorcasem pe

bunicul!

— Zi mai degrabă că te obligase să-i iei!

— Oh... exclamă ea din nou.

— Şi Alan mi-a mai spus că ai refuzat să primeşti o mică rentă lunară, cum îi dă lui Jo. Fiindcă eşti prea mândră...

Tânăra fu nevoită de data asta să-şi recunoască înfrângerea. Era inutil să mai încerce să treacă drept ce nu era de fapt.

Reuşi să zâmbească şi să schimbe tonul.

— Am priceput! Sunt perfecţiunea însăşi... Şi acum, te rog, lasă-mă să plec...

Dar Matt o prinse de mână şi izbucni în râs.

— Alandra, chiar că eşti o fată ciudată!

Ea se încruntă.

— Mă întreb de ce!

Dar el nu mai râdea. Chipul lui devenise serios, aproape grav. Alandra simţi că bătăile inimii ei se accelerează nebuneşte.

Matt se aplecă şi ea ghici că o va săruta...

Şi atunci se întoarse brusc. Matt oftă şi o trase spre o canapea, obligând-o să se aşeze. Apoi se instală alături de ea.

— Ar cam fi timpul să avem o explicaţie, Alandra.

— Nu văd de ce ar fi necesar.

— Ţi-am spus la telefon că e nevoie de tine aici. Nu te întrebi de ce?

— Hmm, eu...

— Da, e nevoie de tine aici. O nevoie disperată!

— O nevoie disperată? repetă ea ca un ecou.

Ar trebui să plece... De ce să prelungească această discuţie?

— Eu, eu am nevoie de tine, Alandra. Şi asta de când te-am văzut prima oară, aşezată în salon. Soarele îţi lumina părul şi s-ar fi putut crede că un halou de aur strălucitor îţi încadra chipul...

Cu respiraţia tăiată, ea îl privea fără să găsească nimic de spus. Pentru prima oară îi vorbea astfel... şi nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Eu... eu ţi-am lipsit? îl întrebă ea uimită.

Apoi se corectă:

— Vrei să zici că le-am lipsit tuturor de-aici?

— Da, tuturor.

Apoi o luă de mână.

— Dar mie mai mult decât oricui, Alandra.

— Matt... şopti ea, roşie ca para focului.

— Ai fost mult timp plecată. Iată de ce trebuia să revii cât mai repede posibil... Dar atunci când ţi-am spus că e nevoie de tine, nu mi-am închipuit că o să te sperii la gândul că bunicul tău e bolnav!

Privirea lui se cufundă în ochii ei.

— Eu am nevoie de mine.

O trecu un fior.

— Dar... de ce? îngăimă ea.

Matt duse la gură mâna tremurătoare a Alandrei.

— Pentru că, fără tine, viaţa mea nu are sens, declară el. Ai plecat şi...

— Trebuia să plec!

— De ce? o întrebă la rândul lui.

Alandra nu răspunse. Matt îi sărută din nou vârful degetelor.

— Când bunicul tău mi-a spus că ai plecat la Londra, nu mi-a venit să cred. Apoi am fost furios pe tine...

— Furios?

— Pe tine, repetă el. Dar mai ales pe mine. Mi-era necaz că reuşiseşi să capeţi atâta importanţă în viaţa mea, în inima mea.

Alandra scoase un strigăt uşor de surpriză. Matt o luă în braţe cu o nespusă tandreţe. Cu ochii închişi, ea se sprijini de pieptul lui, aşteptând o sărutare care nu veni. Apoi deschise ochii şi înţelese că nu-i spusese încă totul.

— Când ţi-am cerut să rămâi la La Roseraie, încercam să mă conving că o făceam spre binele lui Alan.

— Şi... nu era doar pentru el?

Matt scutură din cap.

— Nu, era şi pentru mine, chiar dacă refuzam să recunosc asta. Când a sosit cadoul pentru ziua bunicului, zilele trecute, am crezut că înnebunesc!

Făcu ochii mari.

— Asta însemna că n-o să vii aici de ziua lui, îi explică el.

— Şi ai fi vrut să vin?

— Bineînţeles. Nu puteam suporta ideea că eşti la Londra. Cu acel bărbat pe care pretinzi că-l iubeşti.

Matt o strânse şi mai tare în braţe.

— Alandra, locul tău e la La Roseraie.

Tânăra oftă, întrebându-se dacă auzise bine. Şi mai ales dacă a înţeles bine. De ce nu vorbea Matt mai limpede?

Îl întrebă cu timiditate:

— Locul meu este la La Roseraie, fiindcă... fiindcă sunt nepoata lui Alan Todd?

El îi cuprinse cu blândeţe umerii şi o privi cu pasiune.

— Fiindcă eşti nepoata lui Alan Todd; admise el. Dar mai ales, fiindcă inima mea îţi aparţine, scumpa mea.

Scumpa mea... Aceste două cuvinte minunate fură o adevărată mângâiere pentru urechile ei. Chiar le rostise Matt? Sau visa...

Inima mea îţi aparţine... Asta însemna că o iubeşte! îi mărturisise dragostea lui.

Îl privi fără să pronunţe niciun cuvânt. Emoţia o copleşise. Pentru prima dată de când îl cunoştea, Matt nu mai părea atât de sigur pe el...

Cu amărăciune, el îi spuse:

— Cum de te poţi astfel abandona în braţele mele şi să fii îndrăgostită de altul?

Alandra tresări şi deschise gura. Dar niciun sunet nu-i ieşi de pe buze.

— Am totuşi impresia că nu-ţi sunt indiferent! continuă el cu disperare. Reacţionezi la mângâierile şi la sărutările mele... Pari tulburată de prezenţa mea.

Apoi Matt oftă şi-şi plecă trist capul.

— Merit dispreţul tău. Te-am tratat într-un mod incalificabil!

— Matt! protestă ea cu o voce răguşită.

Voia să-i spună că nu-i purta pică. Şi că îl iubea... Dar era prea tulburată ca să se poată exprima firesc.

— M-am simţit atât de apropiat de tine, în noaptea în care te-am găsit

plângând în bucătărie, continuă el. M-am înşelat oare? Emoţia venea dintr-o singură direcţie? Nu simţi nimic pentru mine?

— Matt, reuşi ea să spună. Mă iubeşti un pic?

— Un pic? exclamă el. Dar te iubesc cu pasiune! Te ador! Visul meu cel mai scump ar fi să devii soţia mea. Dar, din nefericire, iubeşti un alt bărbat!

Ea se strânse la pieptul lui.

— Celălalt bărbat eşti tu, Matt! Tu!

Lacrimile se rostogoleau pe obrajii Alandrei. Dar de data asta erau lacrimi de bucurie. Matt o strângea în braţe şi ea se lăsa fără nicio reţinere în voia braţelor lui puternice.

El o iubea, ea îl iubea... şi toate neînţelegerile dispăruseră. Toate neînţelegerile? Nu, ea mai trebuia să-i ceară nişte explicaţii. Ţinea ca totul să fie clar între ei.

— Corinna Hamilton? rosti ea întrebător.

Matt ridică din sprâncene.

— Da? făcu el surprins, auzind că pronunţă numele acelei femei.

— Ce reprezintă ea pentru tine? insista Alandra.

Un zâmbet apăru în colţul buzelor lui Matt.

— Henry Nolan, replică el. El ce reprezintă pentru tine?

— Henry Nolan! exclamă ea.

Fu rândul ei să zâmbească. Deci amândoi erau geloşi...

— N-a existat niciodată niciun bărbat în viaţa mea, îl asigură ea. Singurul pe care l-am iubit vreodată, singurul pe care o să-l iubesc întotdeauna, până la ultima mea suflare, eşti tu, Matt.

— Şi de ce îţi telefona acel Henry Nolan?

— El m-a adus azi până aici. E un om minunat! îl asigură ea.

Fiindcă Matt se încruntase, ea se grăbi să adauge:

— Henry Nolan e căsătorit. Îşi adoră soţia, şi pe cei doi copii. E patronul meu şi totodată proprietarul apartamentului meu din Londra. Când eram la La Roseraie, i-am trimis un cec, ca să reglez plata chiriei. Aşa că mi-a aflat adresa şi nu i-a fost greu să-mi găsească numărul de telefon. M-a sunat aici ca să mă întrebe dacă vreau să-mi reiau slujba, fiindcă secretara care

m-a înlocuit tocmai îşi dăduse demisia. Şi oricum, nu era mulţumit de ea.

— Şi ţi-ai reluat slujba când te-ai întors la Londra?

— Exact.

Alandra ezită înainte de a-i pune o întrebare care-i stătea pe inimă:

— De ce erai atât de supărat în dimineaţa în care am plecat? Doar nu din cauza banilor pe care mi-i dăduse bunicul...

— Eram gelos ca un tigru. Îmi spuseseşi că iubeşti pe altul, şi te duceai să-l întâlneşti la Londra! în plus, făcuseşi remarca neaşteptată că unele sărutări valorează mai mult decât altele!

— Dar e adevărat! exclamă ea.

El o strânse în braţe, mai s-o înăbuşe.

— Alandra, mă înnebuneşti!

Buzele lor se întâlniră într-un sărut interminabil. Când Alandra reuşi să-şi ridice capul gâfâind, îl întrebă:

— Chiar eşti gelos?

— Îţi spun: ca un tigru!

Îşi trecu mâna prin părul negru.

— Chiar înainte de a recunoaşte faţă de mine însumi că te iubesc, eram gelos. Nu puteam suporta ca un bărbat să se apropie de tine. Aş fi fost capabil să-l iau la pumni pe bietul Robert!

Alandra îl simţi că se încordează.

— Când a hotărât să-ţi dea lecţii de conducere, eu... eu...

Ea îi mângâie cu blândeţe obrazul şi el se destinse imediat.

— Şi pe urmă ai primit acea scrisoare, care se vedea de la o poştă că e scrisă de o mână bărbătească... Şi imediat, telefonul de la Henry Nolan. Apoi balul de la Bedewick, când toţi bărbaţii de prin împrejurimi se înghesuiau să te ia la dans!

— Oh, Matt! făcu ea râzând. Şi tu ai dansat cu mine.

— Ca să evit să faci cunoştinţă mai îndeaproape cu Frank Millingham. N-aveam niciun chef să te văd ieşind în compania lui!

Matt oftă.

— De ce refuzam să recunosc că te iubesc? Nu ştiu... Cred că te iubeam deja când ţi-am cerut să rămâi. Pretextând că pentru a-l distra pe bunicul

tău...

— Nu mi-ai cerut să rămân! îl corectă ea. Mi-ai oferit o mie de lire pentru trei luni de prezenţă.

— O să mă ierţi vreodată?

El o luă din nou în braţe.

— Tot ce am îţi aparţine, scumpa mea!

Dar ea mai avea o întrebare de pus.

— De ce erai azi acasă? La ora când am telefonat, erai de obicei la birou.

— Alan îmi spusese că ai promis să suni de ziua lui. Şi mi-am petrecut toată ziua lângă telefon.

— Oh, Matt...

Se cuibări la pieptul lui şi îi oferi buzele. Timp de o veşnicie parcă, rămaseră unul în braţele celuilalt.

— Va trebui ca Henry Nolan, să-şi caute o altă secretară, remarcă pe neaşteptate Matt.

Alandra se încruntă.

— Şi Corinna Hamilton? Va trebui să-şi caute şi ea un alt cavaler?

— Scumpa mea, nu ai niciun motiv să fii geloasă pe acea Hamilton, după cum o numeşte Jo...

— Dar ieşeai tot timpul cu ea!

El clătină din cap.

— Ieşeam, dar singur! Am văzut-o o singură dată pe Corinna după bal. Încercam să mă conving că toate femeile sunt la fel. De ce una să fie preferată în locul alteia? O seară în compania ei a fost de ajuns să mă convingă că nimic nu va mai fi posibil între mine şi ea. Nu-mi plac femeile frivole, egoiste şi interesate...

O strânse tandru la piept.

— Femeia pe care o iubesc e o blondă cu nişte splendizi ochi verzi. E o femeie orgolioasă, independentă şi inimoasă... O ador, şi dacă ai şti cât de mândru sunt de ea!

— Bărbatul pe care-l iubesc... începu ea.

Dar nu avu timp să spună mai mult. Matt îi închise gura cu o sărutare.

Pe urmă, tresări şi-şi privi ceasul.

— Scumpo, o să întârziem la petrecere! Trebuie neapărat să coborâm... Toată lumea se va întreba ce s-a întâmplat cu noi!

O împinse cu blândeţe.

— Dacă te mai ţin în braţe, o să uităm complet de petrecere... Şi n-ar fi frumos faţă de bunicul tău!

Alandra îşi muşcă buza de jos. Venise la La Roseraie îmbrăcată în blugi şi pulover. Se schimbase în grabă pentru plecare, înainte de a arunca în valiză câteva haine la întâmplare. Era sigură că nu avea şi ceva elegant!

— N-am nimic de îmbrăcat, în afară de pantaloni şi pulovere!

Matt izbucni în râs.

— Nu cred că bunicul tău se va simţi şocat văzându-te în blugi, scumpa mea!

O luă de mână şi o trase spre scară.

— Mai ales când va afla marea veste!

— Ce veste? îl întrebă ea, privindu-l cu nişte ochi în care străluceau stelele.

— Că Alandra Todd va deveni în curând Alandra Carstair... dacă acceptă, bineînţeles.

— Oh, Matt! Dar nici nu visez altceva!

Sfârşit